1825

தேவி-கீ முணீசித்தர்கள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

வைத்திய வாத யோக

ஞானசாஸ்திரத்திரட்டு

ஆரம்பாகப் புஸ்தகம்.

A 697/2

இது

மதுரை வித்துவான்

த. சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள்

பரிசோதிக்கப் பெற்றது.

மதுரை தமுமண்டபம் புத்தகஷாப்

இரண்டாம்.

குருஞானமிர்த சாகரம்

அவர்களாற் பூரணமாக

மதுரை கடைச்சுப்பிரமணிய

பிரதிஷ்டாபகரான சுவாமிகளின்

பரிசோதனைப்படியது.

1914.

Registered Copy Right.

கடவுள் துணை.

ரிஜிஸ்தர் அறிவிப்பு.

இதனால் சகலமான அச்சுக்கூடத் தநிபர்களுக்கும், புஸ்தக வியாபாரிகளுக்கும், இன்னும் மற்றுமுள்ள மகான்களுக்குத் தெரிவிப்பது யாதெனில்:—

இந்த யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு என்னும்பேர்ப் புஸ்தகத்தில் அச்சிட்டிருக்கிற சாஸ்திரங்களின முடிவிற் கண்டிருக்கிற ஓவ்வொரு மகான்களிடத்திலும் ஓலை ஏட்டுப் பிரதிகளைச் சகல சுதந்தரத்துடன் பெற்று, என் மூதாதைகள் கையாண்டுவந்த ஓலையேட்டுச் சாஸ்திரங் களையுஞ் சேர்த்து, இந்நூலுக்குப் போதுமான திரவியத்தைச் செலவு செய்து என்னுல் (கெவர்ண்மெண்ட் சட்டப்படி) ரிஜிஸ்தர்செய்திருப் பதால் இச் சாஸ்திரங்களைப் பிறர் எவ்விதத்திலும் அச்சிடக்கூடா தென்பதை இதன்மூலமாய்த் தெரிவித்துக்கொண்டேன்.

இப்படிக்கு,

இ. ராம. குருசாமிக்கோன்,

புஸ்தகஷோப் புதுமண்டபம் மதுரை.

முகவுரை.

உலகின்கண் சர்வேஸ்வரனால் உற்பத்தியாக்கப்பட்ட பலவுயிர் களிலும், தேவதைகளும்-அண்டஜமும்-உற்பிஜமும்-சாயுஜமாகிய நால்வகை யோனி, எழுவகைத் தோற்றம், எண்பத்துநான்கு லட்சம் ஜீவராசி களிற் சிரேஷ்டமானது இம்மானிடப்பிறவியேயாம்; இதில் ஜனிக் கும் சிசுக்கள்-பாலர்-குமாரர்-எவ்வனர்-விருத்தர்களாகிய ஆண் பெண் னினங்களுக்குரிய சகல சுக துக்கங்களையும், தர்மார்த்த காம மோக்ஷ மர்மங்களையும், இகபர சாதனங்கட்குரிய இயல்பினையும், எண்ணிலாப் பிறவித் துன்பங்களையும், இஷ்ட காமியார்த்த இன்ப ரசங்களையும் எடுத்துக் கூறிய நூல்கள் பலவாயினும், அவற்றினை இனிது விளங்கக் கூறுவன: அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த வடிவாயுள்ள சின்மய சொரூப நிலையைப் பெற்ற தேவ, ரிஷி, முனி, சித்தர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய யோக ஞான சாஸ்திரங்களேயாம்.

இவ்வித சாஸ்திரங்களை வெளிவிடாது நமது முன்னோர்கள் தொன்றுதொட்டு ஓலை ஏடுகளில் எழுதி, வீடுகளில் காலி மாலி பூசை யில் வைத்துப் பூஜித்து வாசித்து வருவது யாவருக்குந் தெரிந்த விஷ யமே. அப்படிப்பட்ட அரிய சாஸ்திரங்கள் நமது நண்பர் இ. ராம. குருசாமிக்கோனார் மூதாதைகள் கையாண்டுவந்த ஓலை ஏட்டுப் பிரதி கள் பலவாம். அவற்றுட் சிலவற்றையும், கனம் ந. ராம. கணபதி யாபிள்ளை யவர்களிடத்திலும், என்னிடத்திலும் கைவசமா யிருந்த ஓலைச் சுவடிகளையும் ஒருங்கே திரட்டிப் பார்க்கையில், பதினெண் சித் தர்கள் பாடல்களிற் சில இருந்தும் சில இல்லாதிருக்கவே அதையுஞ் சேர்த்து அச்சிடக் கருதி "சொல்லும் பொருளுஞ் சுவையுங் கனி யும், எல்லும் ஒளியும் இருப்பது போல, என்பாற் பிரியா தெழில் நட்பதனை, அன்பாற் கொண்ட அருமை நண்பா" இ. ராம. குரு சாமிக்கோனரிடம் வெளியிட, அவரு மதற்கிணங்கி பல தேயங்களிற் சென்று சில ஏடுகளைச் சேகரித்துக்கொண்டு வந்தனர். அச்சமயம் தெய்வகடாக்ஷத்தால் திருப்பரங்கிரியின்கண் வசிக்கும் ஸ்ரீ கைலாச போகமகாரிஷீஸ்வர சுவாமியவர்கள் ஆதீன ஆச்சிரமம் மகா கைலாச பரம்பரை 225-வது பட்டம் ஸ்ரீ கைலாச தெண்டாயுதபாணி ரிஷீஸ் வர சுவாமியவர்கள் தமது ஆச்சிரமத்திற் கையாண்டுவந்த பலசாஸ்

திரங்களடங்கிய ஏட்டுச் சுவடிகளை வரப்பிரசாதத்துடன் கொடுத்து, அச்சிடும்படி உதவி புரிந்தனர்கள்.

எல்லாச் சுவடிகளையும் காயிதத் தில் எழுதித்தொழுகிப் பார்க்கையில் அதிற் சில சாஸ்திரங்களில் ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொரு செய்யுட்களில் இரண்டு வரியும் மூன்றுவரியுமாக இருந்ததுடன், சிலபாக்களில் எதுனைசு மோனைக ளேதுமில்லா திருந்தன. அவைகளைப் பூர்த்தி செய்யமேண்டி, இடபுஸ்தகத்தில் அச்சிட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு சாஸ் திரங்களின் முடிவிற் கவ்டிருக்கிற நமது ஆத்மநண்பர்கள் ஒவ்வொரு வரிடத்திலும் ஒரு பிரதிக்கு காலு ரூலேயிட்டுப் பிரதிகளைப் பெற்று அவற்றுள் எழுதிருள்ள விசித்தப்பிரகாரம், அனேக மகான்களின் உத வியைக்கொண்டி என் சிறுஅறிவுக் கெட்டியவாறு சீர்திருத்தஞ் செய் தமைறி, இதற்கு ஆதாரிகி முனிசித்தர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய "யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு" எனத் திருநாமஞ் சூட்டிப் பணிரண்டு பாகங்களாக அச்சிட்டிருக்கின்றனன்.

இச்சாஸ்திரங்களை யெல்லாந் திரட்டி ஒன்றுசேர்த்து அச்சிடுவ தற்காகப் பொருட் செலவும், நேகப்பிரயாசையும் எடுத்துக்கொண்டி சதா துணைக்குருவியாயிருந்த மதுரை புதுமண்டபம் புஸ்தக வியாபாரி யும், ஸ்ரீ ராமச்சந்திர விலாசம் பிரஸ் சொந்தக்காரருமாகிய நமது நேயர் இ. ராம. குருசாமிச் சேர்வைகளது நன்றியும், காலபத்திர சாஸ்திரச் சுவடிகளுதவிய எட்டைய நண்பர்களது நன்றியும் யான் என் றும் மற்க்கத்தகனவன்று.

இவ்விதம் பணிரண்டு பாகமாய் அச்சிட்டிருக்கிற இவ்வரிய பெரிய சாஸ்திரங்கள் ஒரு புஸ்தகத்திலிருப்பது மற்றொரு புஸ்தகத்தி லிலாதிருப்பதால், பணிரண்டு வாலியத்தையும் பார்ப்ப தவசியம். ஆகையால் ஒவ்வொருவருடை இதர்ன வாங்கிக் கையாண்டி வருவீர்க ளென நமபுகின்றனன்.

இங்ஙனம்,

தே. குப்புசாமி நாயுடு,

மதுரை.

இரண்டாவது புஸ்தகம்.

தேவசிரீ [illegible] திருவாய் மலர்ந்தருளிய.

யோக [illegible] சாஸ்திரத் திரட்டின்

அட்டவணை.

இலக்கம்	சாஸ்திரங்களின் பெயர்.		பக்கம்.
58	இராமதேவர்	அஷ்டாங்க யோகம் 50 ...	513
59	ஷை.	ஞானத்திறவுகோல் 16 ...	526
60	ஷை	சுத்திமுறை 50 ...	529
61	ஷை	மூப்புசூஸ்திரம் 31 ...	543
62	ஷை	பரிபாஷைவிளக்கம் 27 ...	551
63	ஷை	வயித்தியசூஸ்திரம் 83 ...	558
64	ஷை	ஞானம் 5 ...	580
65	ஷை	பூஜாவிதி 10 ...	582
66	ஷை	குருசூஸ்திரம் 16 ...	585
67	ஷை	தண்டகம் 110 ...	588
68	யாகோபு	வாதசூஸ்திரம் 57 ...	616
69	யோகசித்தர்	ஞானசூஸ்திரம் 17 ...	631
70	ஷை	யோகச்சித்தர்பாடல் 42 ...	636
71	வேதாந்தச்சித்தர்	ஞானசூஸ்திரம் 21 ...	640
72	ஷை	வேதாந்தச்சித்தர்பாடல் 32 ...	643
73	பிரமமுனி	ஞானம் 13 ...	648
74	ஷை	பிரமஞானம் 36 ...	652
75	ஷை	மூப்புதீட்சை 45 ...	662
76	சங்கமுனிவர்	விஷவயித்திய சூஸ்திரம் 16 ...	669
77	ஷை	விஷநூற் சுருக்கம் 8 ...	974
78	தன்வந்திரி	ஞானம் 12 ...	678
79	ஷை	ஞானசைதன்யம் 21 ...	681
80	ஷை	கலிக்கியானம் 32 ...	686
81	ஷை	ஞானவெண்பா 6 ...	691
82	ஷை	மூப்புசூஸ்திரம் 48 ...	693
83	ஷை	தண்டகம் 140 ...	704
84	சோரக்கர்	பிர்மஞான தெரிசனம் 17 ...	739
85	ஷை	கற்பசூஸ்திரம் 31 ...	744
86	ஷை	குருஜெயசீர் 10 ...	746
87	ஷை	வகாரசூஸ்திரம் 109 ...	751
88	திலோர்த்தமை	ஞானச்சுருக்கம் 26 ...	763

1697/2

உ

குருவேதுணை.

ஐம்பத்திதட்டாவ துஃ

இராமதேவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

அஷ்டாங்க யோகம் (நூ).

ஆதியிலே வாலைமனே மணிதான்கூவி
அழைத்தென்னை ஆதியந்த மறியச்சொன்னாள்
சோதியிலே கருவுருவை யுன்னிப்பாரு
சொல்லவொண்ணு வதிசயங்கள் தானேதோற்றும்
நீதியிலே சதானந்தி யென்னைப்பெற்றாள்
நீள்திசையி லுள்ளசித்தர் மெச்சிக்கொள்ள
வாதியென வந்தவர்க்குத் திறவுகோல்போல்
வசனித்தேன் பத்துமொரு எட்டும்மென்னே. (1)

நன்றும்மென் டாகியொன்றுங் கருவைத்தொட்டு
நானிருந்தேன் ஆதியந்தம் நீலக்கவேதான
ஒன்றுன ரூபமடா ஆர்க்குந்தாணு
உண்மையடா மவுனியவள் வாலைப்பெண்தான்
நின்றுனே நகாரமேல் மகாரங்கீழே
நிர்விகற்ப சமாதியென நின்றவாபி
சென்றுளே ஆதியந்த மறியவென்று
செகமயக்கத் திகைப்பூடுத் திலதம்பூண்டாள். (2)

பூண்டவள்தான் வீதியிலே நடனங்கொண்டாள்
புதுமையுள்ள சித்தாதபோ தனர்கள்கூடி
ஆண்டவளோ அல்லவென்றுள் வாமப்பெண்ணே
அருந்தவனை நிறுத்தவந்த அருமைப்பெண்ணே
தாண்டவத்திற் சிவனேவென்ற தாயேயென்று
தவமுனியுஞ் சிவமுனியுந் தானேகூடி
வேண்டுவதுக் கிவருனடைய நிதானங்கண்டால்
வேண்டலா மென்றுசொல்லி மயங்கினாரே. (3)

மயக்கமுற்று நிற்கையிலே நான்தான்மேவி
வந்தனடா அவளுடைய பாதங்காணத்
தியக்கமுற்ற சித்தர்களைப் பணிந்துபோற்றித்
தீர்க்கமுடன் நின்றனடா அவளைநோக்கி
ஜெயக்கமலக் கம்பதுனி மேலேதாவிச்
சென்றனங்கே சதாசிவத்தின் நிஷ்டைகூட்டி
நயக்கமல முகம்நோக்கிப் பார்க்கும்போது
நாதாந்த மணிமணியைக் கண்டேன்பாரே. (4)

கண்டவுடன் தொண்டுசெய்து நின்றேன்கோடி
காலமடா வெகுகோடி காலமட்டும்
நின்றனடா அப்பொழுது ஆத்தாளென்னை
நிமிஷத்தில் வாவவைழைத்து ராமாவென்று
பண்டுடைய தேவாவா வென்றுகூவிப்
பகர்ந்திட்டாள் பாலமுதம் பசியைத்தீர்த்துக்
கொண்டவள்தா னுபதேசம் நந்தியென்றுள்
கூரிட்ட ஆதியந்தங் குணம்பெற்றேனே. (5)

குணம்பெற்ற அதிசயங்கள் பாடிப்பாடிக்
குவித்தாலும் தலையாது கூர்ந்துபார்க்கில்
மணம்பெற்ற கருவெல்லாங் குவித்துக்கொண்டு
வாரினே னஞ்சாறு கருத்தானப்பா
தினம்பெற்ற திக்கருவை யெல்லாந்தள்ளி
திரமான நற்கருவை மாலையாக்கித்
தனம்பெற்ற பெட்டகம்போற் கொண்டேனப்பா
தாயான மணிமணியின் தவத்திருமேலே. (6)

தவமான அஷ்டகர்ம மெட்டிடட்டுக்கும்
தாயான மூலியொன்று சொல்லப்போகான்
உவமான வாலையடா ஒளிக்கவில்லை
உத்தமனே பேய்பிரட்டி வடவேர்வாங்கி
நவமான ஐங்காய மதின்மேற்பூசி
நாமெவ்வுட கும்பச் சிலையைநாட்டி
தவகாச மாகவா சனத்தின்மேலே
தயங்காதே பேசுதடி சகழம்பண்ணே. (7)

பண்ணவே சத்துருவும் வினையுங்கிட்டார்
பார்தனிலே துஷ்டருட பகையுங்கிட்டார்
கண்ணவே அன்பினுட வேலுங்கிட்டார்
கருவான பிரங்கி யிடியுங்கிட்டார்
வண்ணமுள்ள மிருகமுட னஷ்டாகம்
வாதாடும் பேய்கணங்கள் மற்றுமுள்ள
னண்ணவொண்ணுச் சத்துருக்க ளொன்றுமில்லை
யேகாந்த மதிணுமணியுன் னியல்புதானே. (8)

கானவனுய் நின்றதொரு மூலிதன்னைத்
தம்பனத்தாற் கும்பித்துக் கீழ்வேர்வாங்கிக்
கோனருளால் நாதவிந்து தெளிந்ததண்ணீர்
கூர்மையுள்ள முலைப்பாலுந் தேனுங்கூட்டிச்
சானைகல மானதொரு சாணைதன்னில்
தம்பனத்தால் தானுரைத்துத் திலதமிட்டால்
தோணுத தொன்றுமில்லை யெல்லாந்தான்றும்
கூந்தரம்போ லின்னமொரு கருவைக்கேளே. (9)

கருவான திலைகப்பூடு தன்னைவாங்கிக்
கருக்கிழுற் கருவுப்பிற் கருவுங்கூட்டிப்
பருவமாய்க் கோசமுடன் பீசங்கூட்டிப்
பரமருரு மையெனவே திலதம்போட்டால்
திருவான லெட்சுமிப்பெண் வாசமாகிச்
செகமல்லா மவள்வசன மேலதாகிக்
குருவான டெரியோரைத் தெரிசித்தோர்க்குக்
குருமையே யிதுவுமடா கூர்ந்துபாரே. (10)

பாரப்பா திரிகோண மகத்தாடிவிஞ்சை
பண்புடனே அதிணுடைய மார்க்கங்கேளு
ஆரப்பா அறிவார்கள் சித்தர்காண்பார்
அப்பவப் பொருளேயோ கனத்தாற்பற்றி
வீரப்பா செய்யாமற் றயிலம்வாங்கி
விபரமுடன் வழலைபுப்பை மேலேதூவி
கூரப்பா சதாசிவத்தைதத் தியானஞ்செய்து
கொடுமோஞ் சுத்தஜல மிதுவுமாச்சே. (11)

ஆச்சப்பா மகாரசத்தை யதிலேமொட்ட
அப்பனே பொங்கியது குளிகையாகும்
பேச்சப்பா அஷ்டசித்தும் ஆடிப்ஆடும்
பேரண்டஞ் சுத்திவரும் பேசப்போமோ
வாச்சுமித பாராபரத்தின் குளிகையொன்று
மைந்தனே அனுதினமும் வணக்கமுற்றால்
தாச்சியொன்று மில்லாரவி மதிபிலீயத்
தாயான மீனுமணியைத் தியானஞ்செய்யே. (12)

செய்யப்பா அவளுடைய தீர்க்கத்தாலே
செகம்விடுவாய் நின்றுகயி லாசந்தான்றும்
மெய்யப்பா சொல்லுகிறன் சுத்தஜலந்தன்னில்
மேன்மையுள்ள முற்கருவுந் தாக்கிப்பாரு
வையப்பா ஜலத்திலுப ரசங்கள்தன்னை
வாட்டிரவி முகங்கண்டால் மணிபோலாடும்
கையப்பா உதகமது மேலேமக்கள்
கருவுருவா மாயிரத்திற் கருச்சொன்னேனே. (13)

சொன்னேனைஞ் ஞாறில்பல திரட்டுமார்க்கம்
சுருக்கமுட னிருநூறில் யோகஞ்சொன்னேன்
என்னவென்ணு விதோதவகை நூறிற்சொன்னேன்
என்பதிலே வயித்தியத்தை யுனைத்துப்போட்டேன்
பன்னமைந்த பாலஷபதி னெட்டிற்சொன்னேன்
பக்குவமாய்ச் சோஷியத்தைப் பத்திற்சொன்னேன்
கன்னிநிறு சண்டனியின் கடாட்சத்தாலே
கருணையுள்ள தேவனென்று கரைகண்டேனே. (14)

கண்டதொரு கருவையெல்லா மொடுக்கிமைந்தா
கருணையுள்ள மீனுமணியின் கடாட்சத்தாலே
தொண்டரே யந்தவரைத் தொண்டுபண்ணி
சுந்தரம்போல் முப்பதிலே தொழிலைகாட்டி
அண்டரெல்லாங் கொண்டாட வெளியில்வந்தேன்
அப்போது வாராம தேவாவென்று
தெண்டனே கமண்டலமுங் கொண்டுபேசி
சின்மயத்தி னருளாலே திரம்பெற்றேனே. (15)

நிரம்பெற்ற தின்னமொரு கருவைவக்சேரு
தீர்க்கமுற் கருவும்பிற் கருவுங்கூட்டி
உரம்பெற்ற ரவிமதியு மொன்றுய்ச்சேர்த்து
உத்தமனே ரவச்சார மொன்றுய்க்கூட்டிக்
காரம்பெற்ற கல்வத்தில் மத்தித்தாக்கால்
கப்பளித்துக் கொப்பளிக்குங் கருணைதண்ணீர்
சிரம்பெற்ற கெங்கையடா ஜெயதீர்த்தன்னைச்
சிக்கெனவே குப்பிதனி லடைத்திடாயே. (16)

அடைத்ததொரு ஜெயநீரை மலமேற்குத்தி
அப்பனே அனல்காட்ட நீறிப்போகும்
படைத்ததொரு யிந்நீரை யிரும்பிற்றுக்கிப்
பக்குவமாய்க் குக்குடத்திற் பற்பமாகும்
திடத்துடனே அந்நீரைச் செம்பிற்பூசிச்
சிக்கெனவே காடையொரு புடத்தில்நீறும்
அடைக்கலம்போ லெனையீன்ற தேவிசொல்ல
அப்பனே யானறிந்து அருள்பெற்றேனே. (17)

பெற்றதொரு கருவொன்று சொல்லக்கேளு
பேசாதே அடைக்கலத்தின் முட்டைவாங்கி
உற்றதோ ரண்டத்தி லேட்டின்மேலே
உட்கருவைத் தான்தடவி யுலரவைத்து
கற்றதொரு மந்திரத்தைத் தியானஞ்செய்து
கருத்துடனே அடுப்பேத்தித் தீபமேத்தி
பத்தியதோர் மையெடுத்துப் பதனம்பண்ணிப்
பசுமையுள்ள கருத்தொட்டு மத்திப்பாயே. (18)

மத்தித்துக் குருபரனைத் தியானஞ்செய்து
மார்க்கமுடன் நெற்றிதனில் திலதம்போட்டுச்
சுத்தமுட னெதிர்நோக்கிப் பார்க்கும்போது
சுடரொளிபோற் பாதாளந் துலதாளேடம்
பெத்தநிதி யெல்லாங்கை வசமேபண்ணும்
பேசாதே தவமகிமை பேணிப்பாரு
அத்தனருள் பெற்றதொரு வாமப்பெண்தான்
அகலாது உன்னிடத்தி லருள்செய்வாளே. (19)

செய்யவே யின்னமொரு கருவைக்கேளு
செகத்துள்ள பிணிகளெல்லாந் தீர்வதற்குப்
பையமுற் கருவம்பிற் கருவங்கூட்டிப்
பக்குவமாய்க் காரமுடன் சாரஞ்சேர்த்துக்
கையுடைய கணபதியைத் தியானஞ்செய்து
கருவான சற்பூர விந்துநீரால்
ஐயனே கல்வத்திலாட்டிப்பார்க்க
அரகரா மெழுகுபத மாகும்பாரே. (20)

பாரப்பா இம்மெழுகைத் தேனிலாட்டிப்
பக்குவமாய் நோய்தனக்குப் பகுந்தாயானால்
ஊரப்பா விட்டோடும் பிணிகளெல்லாம்
உத்தமனே இம்மருந்து வுறுதிமெத்த
வாரப்பா மெழுகுதனில் நாதவிந்தை
வகையுடனே விட்டுமொரு திலதம்போட்டு
நேரப்பா நின்றபிணி நோலையப்பார்க்க
நிபிதைத்தி லாடிவிடும் நிசஞ்சொன்னேனே. (21)

நிசமாக யின்னுமொரு கருவைக்கேளு
நீள்நிசையி லுள்ளசித்தர் மெச்சிக்கொள்ள
வசமாக ஆவின்பால் லுருவிவாங்கி
வகையுடனே அண்டம்போற் சுத்திக்கொண்டு
பிசகாம லாலடகனை யதன்மேற்சுத்தி
பிரளாமல் வைத்திதின்மேல் ரவியைக்காட்டப்
பிசகொருநாள் வாராது உருகிநிற்கும்
பிரிபடாமல் முனைதித்துப் பதனம்பண்ணே. (22)

பதனமப்பா யிக்கருவைப் பதனம்பண்ணு
பாரிலுள்ள அதிசயங்க ளெல்லாந்தானும்
விதனமப்பா ஒன்றுமில்லை சிறியாணங்கை
யேலைநிழ லுலர்த்திகுழித் தயிலம்வாங்கிச்
சதமான கருவெடுத்துந் தயிலஞ்சேர்த்துத்
தம்பனத்தாற் முன்குனழத்துச் சிமிழில்வைத்து
நிசமான வசீகரத்தைதத் தியானஞ்செய்து
நின்றநிலை தானறிந்து திலதம்போடே. (23)

போட்டடா ரேசகபூ ரகும்பண்ணிப்
புனிதமுடன் கும்பகத்தில் நின்றுயாளல்
சோட்டடா ஏன்றுமில்லை யெல்லாந்தோ றும்
தொல்லுலகிற் கீழுழு லோகந்தோ றும்
பூட்டடா பூட்டெல்லா மீதுமேலசான்னேன்
புண்ணியருக் கெய்துமடா கருமிக்கில்லை
நாட்டடா திசைசக்கம்பம் நாட்டிப்பாரு
நடுவான பூரணத்தின் நன்மைதானே. (24)

நன்மையுள்ள மகாரசத்தின் சுத்திகேளு
நவகோடி சித்தர்மறு மெய்க்கமேவதான்
மென்மையுள்ள விந்துவுடன் நாதங்கூட்டி
விசையான வழலையுப்பை அதின்மேற்றானி
உண்மையுள்ள ஜலமாகும் வழலைதண்ணீர்
ஓங்கார மானஜலந் தன்னிலேதான்
தன்மையுள்ள மகாரசத்தை யுருக்கிச்சாய்க்கத்
தவளநிற மானதொரு மணிபோலாமே. (25)

மணியான மதேனுமணியை நாதத்தூட்டி
வரையான விசுத்திவரை நன்னிலாட்டிக்
கனியான கனியென்ற நாலாங்காலக்
கருவேற உருவேறக் கருதனுள்வைத்துத்
தனியான சமாதுதனி லிருந்துரோதத்தால்
தங்கமடா தேகமுமாய்த் தானேயாகிப்
பனியான பலிதாழிலுக் கிதுவேமுந்தி
பஞ்சசத்தி ரூபமெனப் பகராலாமே. (26)

பகரவே துருசினுட பற்பங்கேளு
புகுமையொளி பெற்றதொரு நாதமாகும்
சிகரவொளி பெற்றதொரு விந்துதன்னைச்
சிவசிவா ரெண்டுடனே ஒன்றுகூட்டி
அகலாத அண்டநீர் தன்னிலாட்டி
அப்பனே ரசிதாண நீறிப்போகும்
இகபரசா தனம்பெற்ற பற்பந்தன்னை
பீடமில்லாத் தனைதகரிலே போடுபோடே. (27)

போட்டவுடன் கசிந்துவெகு தண்ணீராகும்
பொல்லாத பால்களிமல போட்டாயானால்
காட்டமுடன் திரையகற்றிச் சுத்தநீராம்
நன்மையுள்ள செயநீரைப் பதனம்பண்ணி
வாட்டமில்லாச் சரக்குகளைத் தோய்த்துவாட்ட
வகையுடனே கட்டியது மணிபோலாகும்
தாட்டிகமாய்ச் சொன்னனடா துருசுப்போக்கு
தாயான மனோமணிதன் தவத்தினாலே. (28)

தவமான கொங்கணவன் போலேசித்தன்
தாரணியி லில்லையடா தவக்குடோரி
சிவமான செபதபங்க ளவனைப்போலே
சீக்கிரத்திற் றெளிந்தவர்க ளாருமில்லை
நவமான கிரகநிலை தன்னில்நின்று
நாலுலெட்சங் கோடிவரை சித்துமாடி
பவமான நத்தியொளி கண்டதாலே
பட்சணியை யிம்பதுக்குட் பாடினேனே. (29)

பாடினேன் பட்சணிக ளெல்லாம்பார்த்துப்
பண்பான குருயாவும் பார்த்துத்தேர்ந்தேன்
நாடினேன் கொங்கணர்பட் சணியைப்போல
நாட்டினேன் பட்சணியின் குருவையெல்லாம்
தேடினேன் நடுவாம்பூ ரணைத்தினாலே
சிவசிவா சொல்வேன்பட் சணியின்மார்க்கம்
கூடினேன் குகைவாசல் தன்னில்நின்று
கும்பிட்டேன் பட்சணியின் குணம்பெற்றேனே. (30)

குணம்பெற்ற பட்சணியை வாமம்வைத்துக்
குண்டலியாந் தெட்சணியை வலத்தில்வைத்து
இணம்பெற்ற மாதரசைத் தியானஞ்செய்ய
யீரேழு லோகமதி லின்பமான
தனம்பெற்ற அதிசயங்க ளெல்லாந்தோற்றும்
தானவனும் நின்றதொரு தவமேதோற்றும்
மனம்பெற்ற யீராறு தலமுந்தோற்றும்
வஞ்சகங்கள் சத்துருவும் வசியமாமே. (31)

வசியமுள்ள பட்சணியை வலத்தில்வைத்து
வகாரமுள்ள தெட்சணியை யிடத்தில்வைத்துப்
பசியழுதப் பால்புகட்டும் லோகமாதா
பாதமலர் தானெடுத்துச் சிரசில்வைத்துக்
கசியமன முருகிடவே தியானஞ்செய்யக்
காயசித்தி யோகசித்தி வாதமெய்தும்
உசிதமுள்ள பட்சணியைக் கண்டகாலம்
உதவியருள் தெட்சணியை யுத்துப்பாரே. (32)

உத்துப்பார் பட்சணிதெட் சணிதானென்பார்
ஓகோகோ அதிஷ்டையுடைய கருவைக்காணும்
பெத்ததொரு பட்சணியின் கருவைக்கண்டாற்
பிசகாது வாதசித்தி யோகந்தானும்
அத்தனருள் பெற்றவர்க்கே யெய்துமெய்தும்
அகரா பட்சணியின் கருவைக்கேளு
சுத்தமுள்ள கொங்கணவர் மறைப்பாய்ச்சொன்னார்
சொல்லுகிறேன் வெளிதோணச் சொல்லுவேனே. (33)

சொல்லவே யாதியந்தப் பதிவைப்பாரு
துலங்குமடா அப்பொருள்தான் விஷ்ணைவிஷ்ணை
வல்லவர்கள் தானறிந்து பதிவைப்பார்த்து
வசீகரத்தால் மோகனதம் பனமேசெய்து
அல்லலது தானகற்றி யேகமூலி
யாசரித்து வடவேரை அன்பாய்ப்பதித்து
கல்லகுண முடையவரு மில்லல்லாவை
காட்டிரு னஞ்சிதழாய்ப் பத்துநோம்பே. (34)

நோம்பான மூப்பதுநாள் நோம்புமார்க்கம்
நுண்ணிமையா லறியார்கள் புவியின்மீது
பாம்பான அஞ்சுதலை நாகமையா
படமெடுக்கும் விசையறிந்து பதிவைப்பாரு
தாம்பான சலதானைக் குத்துக்கல்லைத்
தகர்க்குமடா அந்நாகஞ் சீறிக்கொத்தும்
நீம்பாமற் கிடக்குமஞ்சு தலையின்நாகம்
நேராக ஐலைஞ்சா யிருபத்தஞ்சே. (35)

அஞ்சான ரெண்டுபத்து அஞ்சுங்கூட்டி
அம்மம்மா மூப்பதுகாள் நோம்புமாச்சு
நெஞ்சான அஞ்சுதலை பத்துநோம்பில்
நின்றுடு மில்லல்லா யிறசூலாகி
அஞ்சாகிப் பூவாகிப் பிஞ்சுமாகி
அகாரமுதல் உகாரம்வரை நாலுங்காணத்
தஞ்சாத பூமலர்போற் கொடிதான்கட்டித்
தடுக்கான அசனுசனு மாண்டார்பாரே. (36)

மாண்டவர்கள் குறியறியார் மஸ்தான்சாய்பு
மக்கத்திற் கொடிக்கட்டி வாழ்ந்தாரப்பா
ஆண்டவர்க ளதிற்கோடி காலம்வாழ்ந்து
அரும்பொருளை யறியாமற் சூலமேவித்
தூண்டாத விளக்கொளியைக் கண்டுமேவித்
தொழுதனடா யிருகையாற் செவிவாய்மூடி
பூண்டனடா பூமியிலே பாய்ந்தேனப்பா
பொற்குறியைக் கண்டுநான் ஆஹவென்றேனே. (37)

ஹவென்ற சொற்கேட்டு நபிமாரெல்லாம்
உற்றகுண் டலியசைத்துத் தீன்தினென்று
ஆவெனற நபிமார்க ளென்னைப்பார்த்து
அசனுசனும் வேறல்ல நீநானென்றார்
மாவென்ற மொட்டினையொன் றீய்ந்துகல்ல
மக்கத்திற் போயிருங்க ளென்றுசொன்னார்
ஈவென்ற சொல்லேது ஆப்ஹவென்று
யிருந்தனடா கோடிவரை யிறசூலென்றே. (38)

சூலான பிண்டமதை வாங்கிமைந்தா
துடியான வழலியுப்பை அதன்மேற்றூக்கி
நாலான நாற்பதுகாள் சமாதிவைக்க
நற்குழம்பாய்ப் பின்னுமது மெழுகுமாகும்
தேலான அம்மெழுகைக் குன்றியுண்ணைத்
திறமாக மண்டலத்திற் சட்டைதள்ளும்
தோலான தேகமப்பா யிருகிநல்ல
சோதியுள்ள அருணைனைப்போற் றோன்றுந்தானே. (39)

தானவனுய் நின்றதொரு பெழுகுதன்னைத்
தம்பனத்தால் காதவிந்து தன்னுலடட்டிக்
கோனருளாற் சிமிழ்தனிலே பதனம்பண்ணிக்
கொடிதான நோய்களுக்குக் குன்றியிவாய்
ஊனமெனும் ஊரைவிட்டுப் பிணிகளெல்லாம்
ஓடிவிடும் அவனிருக்கு மூரைவிட்டுத்
தேனமுதப் பட்சணியின் கருவிலுலே
சிவசிவா அஷ்டகர்மந் திரம்பெற்றேனே. (40)

திரம்பெற்ற பட்சணியே தெய்வந்தெய்வம்
சகத்திலே வேறுமொரு தெய்வமுண்டோ
வரம்பெற்ற தெட்சணியே காமலூடி
மதியுடன்தா னிருத்திப்பட் சணியைப்பாரு
திரம்பெற்ற அழுதமடா மீவாளாததாள்
சென்றுங்கே சதாசிவத்தின் நிஷ்டைகூடிக்
கரம்பெற்ற கருவான காலமூன்றும்
கண்டுமதி னதிசயத்தைக் கருதலாமே. (41)

கருதவே யின்னமொரு கருவைவக்கேகரு
கற்புடைய மனேமணியின் கருணையாலே
உருகவே யாதியந்த நிலையைப்பார்த்து
உருவான கருவுருவாம் மதனப்பூடு
தருகரே சகத்தாற்பூ ரணத்தைப்பற்றித்
தாயான மனேமணியைக் கருத்திலில்லைவத்துந்
திருகாமல் நின்றநிலே தன்னில்நின்று
சிவசிவா தம்பனைத்தால் வடமேவங்வாங்கே. (42)

வாங்கியே அவ்வேலைக் கண்டமாக
வாளரத்தால் வெட்டிசிறு கலசஞ்சேர்த்துப்
பாங்குடனே நவச்சாரம் பூரம்வெள்ளே
பாஷாணம் வீரமொடு ரசகற்பூரம்
தீங்கில்லாக் கெந்தியுடன் வழலேயுப்பு
தீர்க்கமுள்ள வெடியுப்புப் பூரீர்கூட்டிச்
சாங்கமாய் வலைகுக்குவொரு பலமேவாங்கித்
தப்பாமற் கலசமதிற் றண்ணீர்சேரே. (43)

சேர்த்துடனே மேற்சட்டி கொண்டுமூடி
தீர்க்கமுடன் சீலைசெய்து தமர்தானிட்டுக்
காத்தெடுக்க மானதோர் நிலத்தில்வெட்டிக்
கலசமொன்று பதியவைத்து அதின்மேற்பானை
பாத்துடனே மட்சுலசம் நிற்கவேதான்
பக்குவமாய்த் தான்கவசச் சீலைசெய்து
சாத்தடா மணற்பானை யரைமட்டிட்டு
தப்பாம லெருவடிக்கிப் புடந்தான்போடே. (44)

போட்டபுடம் ஆவிட்டுப் பதனமாகப்
புண்ணியனே தானெடுப்பாய் தயிலந்தன்னைப்
பாட்டதிகஞ் சொல்லவில்லை அப்பாகேளு
பக்குவமாய்க் குப்பிதனி லடைத்துக்கொண்டு
தாட்டிகமாய் மதினைமணியைத் தியானஞ்செய்து
தவறுமற் றயிலத்தைத் திலதம்போட்டால்
நாட்டதிக மானபயி ருயிர்களெல்லாம்
நாதனென வணங்கியுன் வசமாம்பாரே. (45)

பாரப்பா யின்னுமொரு கருவைக்கேளு
பக்குவமாய்ப் பீங்கானிற் றயிலம்வார்த்து
காரப்பா மதினைமணியைக் கருத்தில்வைத்துக்
கருணையுள்ள அரிதாரக் கட்டிவாங்கி
சேரப்பா வீரமொடு லிங்கம்கெந்தி
நிசனவாகத் தயிலமதில் வீரியப்பா
ஆரப்பா உனக்கீடு வுலகிலில்லை
அகலில்லைத்துப் புடமிடச்சொன் னாரமாச்சே. (46)

ஆச்சப்டா சொன்னாரத் தொழிலைக்கேளு
ஆச்சரியம் மலையும்பொன் னுகும்பாரு
பேச்சப்பா ஒன்றுமில்லை குன்றியுண்ணை
பிலத்துதடா ஆக்கையதற் கழிவுமில்லை
மூச்சப்பா ஓடாது முன்பின்னுக
மூதண்ட மொட்டிவரும் முழிக்குமுன்னே
காச்சப்பா யிரும்புதனைக் காச்சிக்கொண்டு
கருணையுள்ள தயிலமதை மேலேவாரே. (47)

வாத்திடவே யுருகியது சத்தாய்ப்போகும்
மக்களே அயச்சத்தைச் செம்பிற்றாக்கிப்
பாத்திடவே வுருகியது பசும்பொன்னாகும்
பக்குவமாய்த் தகடடித்துத் தயிலம்பூசிச்
சாத்தடங்கும் நிலத்தனிலே புடத்தைப்போடு
கனகமணிச் சுந்தரா மாகுமப்பா
பூத்தடங்கும் மதிதனிலே பத்துக்கொன்று
பூட்டிநேற் பதிறைறு மாத்துபாமே. (48)

ஆமப்பா யின்னுமொரு சேதிகேளு
ஆயிமணி மணிபாத மன்பில்லைவத்து
நாமப்பா சொல்லுகிறேறும் நன்றுய்க்கேளு
நாலுபலம் பகாரசத்தை வாங்கிவந்து
காமப்பால் கானற்பால் ரெண்டுங்கூட்டிக்
கருணையுள்ள தயிலமதிற் கொஞ்சம்விட்டுச்
சாமப்பா மகாரசத்தை யுருக்கிச்சாய்க்கத்
தவளநிற மானதொரு மணிபோலாமே. (49)

பணியான நவமணியைத் தகடாய்த்தட்டி
வளமான தயிலமதை மேலேபூசிப்
பணியான அகலில்லைவத்துப் புடத்தைப்போடு
பரமகுரு சுந்தரா மாகும்பாரு
கணியான கனிபோற்சுத் தாரம்வாங்கிக்
கமலமலர்ச் சிமிழ்தனிலே பதனம்பண்ணி
வணிகரமாய் மதிதனிலே தாக்கிப்பாரு
மக்களே ஆயிரத்தி லெட்டுமோத்தே. (50

எட்டுரெண்டும் அறிந்தவர்க்கே யெய்துமெய்தும்
இல்லாட்டா லிந்நூல்தான் கிட்டாகிட்டா
துஷ்டருட னெந்நாளுங் கூடவேண்டாம்
துடியாக வொருவரையும் பேசவேண்டாம்
இஷ்டமுட னிந்நூல்தா னெம்பத்தொன்று
ஏகமாய் மவுனமுட னிருந்துகொண்டு
அஷ்டாங்க யோகமதைத் தினமும்பாரு
அருளான மசீமுமணிதான் காப்பாள்முற்றே. (51)

இராமதேவர் அஷ்டாங்கயோகம் நூல்,

முற்றிற்று.

உ

கடவுள் துணை.

ஐம்பத்தொன்பதாவது:

ஞானதீபவுகோல் யசூ.

தானென்ற சூதன்றனுஞ் சங்கரன் ரூபமாச்சு
வானென்ற ரூபந் தானும் மகத்தான சூத மாச்சு
கானென்ற நீருமொன்றுய்க் கலந்ததோர் வாயுவென்னக்
கோனென்ற சூதந்தன்னைக் கூறவுங் கூடாதென்னே. (1)

கூடாத சூதந் தன்னைக் குருவிட்டுக் கட்டிச் சென்பார்
போடாதீ தங்க மென்ன போடுவ தென்ன வென்பார்
வாடாதீ வாதந் தானுமகத்தான யெளிதெ யென்பார்
தாடான சுவருக் குள்ளே தனிக்குட்டிச் சுவரு தானே. (2)

சுவாகி யிருந்தா னெதிற் செய்தொழில் மறைப்ப தாகும்
சுவராகிக் சுழுனை செத்துக் கட்டின ழுனாதா னென்பார்
எவராகி யிருந்தா லென்ன யேற்கையாய்ச் சூதங் கட்டார்
தவராத யோகி யோகி தனிச்சூதங் கட்டுவாரே. (3)

கட்டினற் பொன்னுமுண்டு கட்டட்டாற் பொன்னுமில்லை
கொட்டினற் றேளை யாச்சு கொட்டாட்டாற் பிள்ளைப் பூச்சி
எட்டினல் ரசத்தைப் பாரு யெட்டாட்டாற் றுழலிலப்பாரு
கெட்டினற் கினிருந்தே னென்று கெடுகாதே மூடா கேளு. (4)

கேளிந்தச் சூதக் கட்டுக் கிடையாதே போச்சுதென்று
பாரூரீ டாசாணத்தைப் பார்த்தூரீ மயங்கா தப்பா
வேளேயே யெரித்த யீசன் விளம்பினார் தேவிக் கன்று
கோளுரீ வந்த பேருக் கொடுரசம் வாதந் தானே. (5)

தானென்ற சூதந் தானே சக்கிதா னந்தமாச்சு
தானென்று சூதந் தானே தயங்காது போதமாச்சு

தானென்ற சூதந் தானே சமரசப் பிர்ம மாச்சு
தானென்ற சூதன் சித்து தன்னுக்கு ஞண்டபாரே. (6)

பானென்ற சூதங் கட்டப் பகர்ந்திட்டேன் முன்னே பாலும்
வானென்ற பேழு சிங்கி வகையெல்லாஞ் சொன்னேன் சொன்னேன்
தானென்ற சிறுபெண் சொல்லச் சாதித்துப் பாகங் கண்டேன்
தேனென்ற வாத சித்தி சித்திக்கு மிந்நால் பாரே. (7)

பாருநீ சூதஞ் செத்தாற் பனிச்சென்று பொன்று மாகும்
பாருநீ சூதஞ் செத்தாற் பாவியே உடம்பு பொன்னும்
பாருநீ சூதஞ் செத்தாற் பாபரை முன்னே நிற்பாள்
பாருநீ சூதஞ் செத்தாற் பார்க்கலாங் கெவுனங் கேளே. (8)

கேளுநீ சூதஞ் சாகக் கெடியான யிணங்கன் சொல்வேன்
மாளுநீ கார சாரம் மகத்தான சுண்ணங் கொல்லும்
கூருநீ லோக மெல்லாங் கடிதான சூதங் கொல்லும்
தேருநீ பாஷா ணத்தைச் செயசுண்ணங் கொல்லுந்தானே. (9)

தானென்ற வுபர சங்கள் தனியான சுண்ணங் கொல்லும்
வானென்ற வுதகங் கொல்லும் வாங்கிய வஸ்து கொல்லும்
கானென்ற வழலை தாலுங் கடியதோர் மூலி கொல்லும்
தேனென்ற மொழியா ளெங்கள் சிவகாமி சொன்னவாறே. (10)

வாறுகேள் சூதங் கட்ட வகையெல்லாஞ் சொன்னே னப்பா
வேறுகேள் பூரணத்தின்வித்தான சிங்கி தொட்டுக்
கூறுகேள் சரக்குக் கெல்லாம் குலாவியே யிரட்டி வாட்டத்
தாறுகேள் வெவ்வே றுகத் தனிதனி வேறை தாமே. (11)

ஆமினிச் சொல்லக் கேளு அடங்கலுந் தொட்டு வாட்டக்
காமினி யுருக்கிப் போட்டுக் கடுஞ்சத்து மிதுவ தாகும்
போமினி தூர வேதை பூட்டவே யறிந்தா யானால்
தாமினி சூதத் தூட்டித் தனித்தனி விடுவிச்சேறே. (12)

ஏறவே வல்லா ருகில் யெட்டெட்டு மாட லாகும்
ஏறவே வல்லா ருகில் யெடுத்திடுங் ஙவன வீதி
ஏறவே வல்லா ருகில் யெடுதிடும் போதத் துள்ளே
ஏறவே வல்லோன் சிந்தன் இறப்பிறப் பொழிந்து போமே. (13)

போமென்ற யீசன் சொல்லப் புகழாதே தேவி கேட்டு
ஆமென்ற சந்தோ ஷத்தி லடிமைக்குச் சொன்ன ளெப்பா
தாமென்ற சித்த மெல்லாந் தனக்குமே அடிமை யாச்சு
வாமென்ற வாமத் துள்ளே வளமாகப் பூசை பண்ணே. (14)

பூசையை மறந்துபோனற் போட்டதோர் சூதம்போகும்
பூசையை மறந்துபோனற் புகழுதாய்ச் சித்தி போகும்
பூசையை மறந்துபோனற் போகாது காதந் தானும்
பூசையை மறந்துபோனற் புருவமை யத்தைக்காணுர். (15)

காணுது ஒன்று தானுங் கண்கெட்டாப் போலே நிற்பான்
தோணுது சொருபி யந்தச் சூரபமு மொளித்துப் போகும்
பூணுது மனது வொன்றிற் போதத்திற் பூரணட்டாது
ஊணுது ஊரணட்டாது ஒருதொழிற் கூடாதென்றே. (16)

இராமதேவர் ஞானத்திறவுகோல் யசூ,

மூற்றிற்று.

மதுரை வடக்குமாசிவீதியி லிருக்கும் பாத்திர வியாபாரம் க. ரா. ம. கணபதியாபிள்ளை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

அறுபதாவது:

இராமதேவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

சுத்தி முறை நூல்.

முந்நாறும இந்நாலம் விதோதம்நாறில்
மேலான வித்யைதனட்குத் தயிலங்கானவி
பந்நாலைறஞ் நூறுபல திபட்திக்குந்தான்
பாலகமென இம்முறைகான் டிடமெனாதி
வந்நாறிற் பன்னிடாழி பதினைஞ்போம்பு
மகத்தான அஷ்டசித்தும் வியோபாடமாபர்
கொந்நாறும் முந்நூற்று முப்பான்மேலே
குறைவுவராச் சுருக்கமான்று கூறத்தகுமோ. (1)

கூறுகிறேறும் சுந்தரமே சொல்லக்கேளு
கோடான கோடிநூ லிதுக்கொவ்வாது
ஆறுகிறேறும் இதற்கதிக்த அஞ்சுநூலும்
ஆகார பூலைசெய்து அடக்கம்பண்ணு
வாறுகிறேறும் மூன்றேறிம் மொழியைக்கண்டு
வடமொழிக்குக் குருமொழிதான் மேலாமென்றார்
பாறுகிறேறும் பதினைஞ்போர் பாடுறுக்கள்
பலவிதமாய்க் கால்தலைவால் உடல்காணுமே. (2)

காணுதே போகவல்லோ மேல்கீழ்கொண்டு
காசினியோ ரலையகன திரட்டாய்ப்பேபாட்டார்
ஆனுதே சுந்தரமே மவனப்பூட்டை
அகதரியர்மே லாணையடா மருமம்விட்டேன்
மூனுதே முக்கருமுப் பூவும்விண்ப்டன்
முந்நூற்றின் முப்பொருளே யுண்மையாக
வானுதே வழலையென்றால் விழலையல்ல
வாதிகளே நீதியுடன் சேதிசேமோ. (3)

சேதியென்ற லஞ்சியப்பா சொல்லக்கேளு
சிற்பரைப்பெண் கற்பரையாள் செய்கையாலே
நாதியென்றல் வேணதழுறை பாதைகண்டு
நான்மறைகள் வேதத்தோ டாறுங்கண்டு
பாதியென்றல் முந்நூறின் பாகங்கண்டு
பாலித்தோம் முகிதலுடன் முத்துங்கண்டு
ஆதியென்ற லஷ்டகர்மக் கருவுங்கண்டு
ஆனமைப்புக் கண்டறிந்து அருளினேனே. (4)

அருளினே மகத்தீச ருபதேசத்தால்
ஆறுபி ரத்தாறு சதத்துச்சொச்சம்
சருளினேனும் சகலநூற் கதிகமாகச்
சரம்பொழிந்தாற் போலேயல்லோ சாற்றக்கேளு
சொருளினேனும் சொல்லுமொழி நூல்கட்கெல்லாம்
சுருக்கியே சொச்சமதாய்ச் சூட்சஞ்சொல்வோம்
வெருளினேனும் விஷபூமி சுண்ணைக்கல்லு
விளம்புகினேனும் விஷசுத்தி விதமாய்க்கேளே. (5)

விதமான பதமறிசுந் தரமேமைமந்தா
வேதாந்த சாஸ்திரமுந் நூறுபீடம்
மதமான முந்நூற்றி முப்பான்சுத்தி
மறையாம லிம்பதுக்கு நுரையாய்ச்சொல்வோம்
பதமான பதினெண்பேர் நூல்கட்கெல்லாம்
பாகமதா மண்டசுத்தி முறைதப்பாமற்
சுதமான முறைவாதம் முந்நூறோடு
சொச்சமொழி யுணரவே முத்துங்கேளே. (6)

முத்தான முந்நூற்றி முப்பதுந்தான்
முந்நூற்றில் முக்கருவும் உணர்ந்தோமப்பா
சுத்தான சொச்சமப்பா புலத்தியாதர்
சொன்னமொழி யெம்பதுக்குட் சோதித்தோம்நாம்
அத்தான பத்தரப்பா சித்தர்மூலம்
அறைகிறே னெம்பதுக்குள் அடவெல்லாந்தான்
பத்தான பதனம்வெகு பதனமாகப்
பராபரன்மே லாணைப்படி பதனம்பண்ணே. (7)

பன்னுமொழி யென்னசொல்வே மின்னங்கே ளுரு
பதினெண்போர் மறைத்தமொழி பகரக்கேளுரு
அன்னுமொழி வண்ணமங்கு வாலப்பெண்தான்
அவள்சொன்னுள் சொற்பனத்தில் யானுங்கண்டேன்
மூன்னுமொழி முப்பொருளைப் புலத்யகாதர்
மூவருப தேசமனது புணர்த்தார்கேளுரு
தென்னுமொழி தெளிவதற்குத் தேவிவாலை
செய்பாக மிதையளித்தாள் தெளிந்தேன்பாரே.

தெளிந்தோர்கள இம்மொழியை நன்றுப்பார்த்துத்
தேசத்தில் வெளிவிடா தடக்கமாக
வளிந்தோர்கள் வாழுக்கற் பூதீபம்
மவுனத்திற் பூசைசெய்து வைத்துக்கொண்டு
எளிந்தோர்கள் இந்நூலிடம் பதையுங்கண்டோர்
ஏறுவார் வரையாறுக் கப்பாற்றூலும்
அளிந்தோர்கள் ஐம்பதையும் வெளிவிட்டோர்கள்
அரன்வாக்கு அண்டயிடித் தலவர்காமே. (9)

அலைவார்க ளிந்தநூல் வெளிவிட்டோர்க்கு
அரன்சொன்ன சாபம்வந்து அப்போசாடும்
பலைவார்கள் முன்னசிவார் மசிவாரப்பா
பதினெண்போர் வெகுசாபம் பாலிப்பார்காண்
கலைவார்கள் கடந்தேறு மாட்டாரப்பா
கண்டுசொன்னேனும் மவுனஅண்டக் கருவேகேளு
மூலைவார்கள் முந்நூற்றெண் பதுவாய்ச்சேர்த்து
மொழிதவரு சொல்லுகிறே முணர்ந்தவாறே. (10)

வாருனை வாமியுட கருவேகண்டு
வசனிப்போ மிந்தலிம்பத் தஞ்சுக்குள்ளே
யேருன யென்பாடற் கெல்லாம்மைந்தா
எடுத்துரைப்போம் மகாசுத்தி யிதுபோலுண்டோ
தேருன தேன்மொழியாள் வசியமாகத்
தென்பொதிகைச் சாரலிலே அனந்தங்கோடி
காருன கருவூரி லனந்தங்கோடி
கண்டுறிந்தோ மென்றறியார் கருவைக்கேளே. (11)

கோடா யென்மகனே மவுனயோகி
கிருபையுடன் சொல்லுகிறேன் கேளுமைந்தா
தேடா தெட்சணமாம் பொதிகைச்சார்பிற்
றெளிவாக வெகுகோடி யுகங்களப்பா
காடா தவமிருந்து தாயைக்கண்டு
கற்பனையின் வாக்கதனிற் றவரில்லாமல்
ஆடா அநேகநாள் கோடிகாலமே
அப்பனே தவசிருந்து கருக்கண்டேனே. (12)

கண்டேனே அண்டமெனும் பிண்டத்தாயைக்
காமப்பெண் வாமியுட கருவினிலே
கொண்டேனே அண்டமென்ற பிண்டத்தாலே
கோடான கோடியுயி ரொன்றினிலே
எண்டேனே யெவ்வுயிரவ் வுயிராய்ச்சொல்வோம்
ஏகவுப நிடமகிமை யென்னற்சொல்ல
மூண்டேனே மொழிதவரு னைதம்பதுக்குள்
மூதண்டக் கருக்குருவை உணர்வதாமே. (13)

கருவான கருவதனிற் றெவிவாலே
கன்னிபிர சன்னமதா யென்முன்நின்று
பருவான பரஞ்சோதி பரத்தண்டத்தின்
பருவமெல்லா மெனக்களித்து ராமாவென்றால்
சுருவான சுந்தரமே அழுதவாழ்வே
சூட்சறிவு சுருக்கமதாய் சூட்டக்சுருள
அருவான அய்யாவே சும்பமேமறி
அகண்டவரை யகண்டவரை காணுவாயே. (14)

காணுவாய் தூறையாறில் வரைநாள்கொண்டு
காமகரு சோமசுத்தி வாமப்பாலால்
ஆணுவாய் வைப்புமுதற் பத்துங்கொண்டு
அமுதபனி நீரதனில் யானைப்பாலில்
மாணுவாய் மஸ்தினியின் மவுனஅண்டம்
மதனப்பால் கொண்டுநீ மதியிற்கேளு
ஏணுவாய் யெட்டிரண்டும் பத்துக்குத்தான்
இந்தமுறை மவுனசுத்தி யெழிலாய்ச்செய்யே. (15)

செய்யெனவே வாமப்பெண் மொழிசெயகண்டி
சிற்பரையின் தற்பரைப்பெண் மகத்துவத்தாற்
பையெனவே பராபரியின் கிருபைபாலே
பாடுகிறேன் சுந்தரமே பத்துக்குருந்தான்
கையெனவே சித்தர்பதி னெண்மேற்மெச்சக்
கைபாகஞ் செய்பாகங் கருவாய்ச்சொல்வோம்
மெய்யெனவே யிப்பொருளைப் பார்த்தபேர்கள்
மேலான சித்திபெற்று வாழ்வீர்தாமே. (16)

ஆமென்ற பராபரம்வா ழுழுதபிர்மம்
ஆராலுந் திறக்கொண்ணு தகண்டப்பூட்டைத்
தேமென்ற தென்பொதிகை மலையில்வாழும்
தேவரருட் கிருபையிறற் புலத்தியகாதர்
வாமென்ற தலமுறைக ளிரண்டோடொன்று
மாகவித்து மூன்றல்லோ ராமர்யோகம்
வமென்ற யூகதவ முனியேயப்பா
எண்மொழியிற் தைதம்பதுக்கு ளிடங்காண்பாயே. (17)

காண்பாயே யிடமடத்தி லிருக்குமாவே
கருரவியின் மதியினுட கனிதாவே
மாண்பாயே அகண்டமஸ் தினியின்கற்பம்
மனிதனையே உடல்விஷக்கல் மகிமையாலே
பாண்பாயே பரவிஷக்கல் உடற்கல்சுத்தி
பராபரன்றன் பூர்வக்கல் சமாதிக்கல்லின்
ஆண்பாயே ஆதியந்தம் வாதிக்காக
அஸ்தினியி னுடல்விஷக்கல் லறிவைக்கேளே. (18)

அறிவான குருசொரூப மிருந்ததாலே
அமைப்பதுவும் விவேகபுத்தி யதனற்கேளு
வறிவான வழலைசுத்தி அமுதசுத்தி
வையகண்டப் பரைசுத்தி யதுக்கல்லாந்தான்
மறிவான மகாவிஷக்கல் லமுதவாக்கு
வசனித்தே முண்மையப்பா மாட்டுறேன்கேள்
தெறிவான குருபூமி நிலக்கற்பாரை
தேசத்தி லதிகமப்பா சண்ணைக்கல்லே. (19)

கல்லான கற்கொண்டு சொல்லக்கேளு
கழுநீராற் கழுவியே அழுதப்பாலிற்
பல்லான பாவண்ட முதற்றுன் வைப்பிற்
பத்தண்டங் கொண்டுவந்து பீங்கான்றன்னில்
ஒல்லான உடைத்துமே கல்தான்காய்ச்சி
ஓகோகோ சுண்ணைக்கல் லழுதத்திட்டு
மல்லான அழுதநீர் தெளிவாஞ்சுத்தி
மகத்தான சுத்தியைநாம் மாட்டக்கேளே. (20)

மாட்டக்கேள் நிலச்சுண்ணத் தாம்பூலக்கல்
வகையான கல்லதனைப் பலம்ரெண்டாக
வட்டக்கே ளக்கல்லைக் குடிக்கும்நீரில்
ஏழுதரம் கழுவியதை யெடுத்துக்கொண்டு
காட்டக்கேள் கல்வத்திற் கற்கொண்டிட்டுக்
காமரதி அழுதபனி அப்பால்விட்டு
நாட்டக்கேள் ஆட்டுபவாய் மூன்றுசாமம்
நளினமதாய் மெழுகுபத மாகுங்கேளே. (21)

கேளடா ஆட்டியே வழித்துக்கொண்டு
கேசரவி குலகசெய்து மதியில்வைப்பாய்
வேளடா நிழல்தனிலே யெட்டும்ரெண்டும்
விபரமதா யொன்பதுட சாமங்காய்ந்தால்
பாளடா போகாது குகைதான்கேளு
பதனமதாய்ப் பொட்டியிலே வைத்துஅப்பால்
ஆளடா அஸ்தினிபி னுடற்கல்லப்பா
அதினுடைய சுத்தியைநா மறையக்கேளே. (22)

அறையக்கேள் விஷக்கல்லின் பையைக்கொண்டு
ஆரணியி லூர்தனிலே அலம்பிநீதான்
பிறையக்கேள் கத்திகொண்டு நடுவேகீறி
போன கல்லுதனை யெடுத்துக்கொண்டு
மறையக்கேள் மலப்பனிநீ ரதனிற்கேளு
மாணிக்க மணிதனையே கழுவிக்கொண்டு
மூறையக்கேள் முன்சொன்ன அழுதங்கொண்டு
முறையான நிம்பழுச்சா ரதனிற்பாசே. (23)

பாரப்பா பனிரீரிற் பழுச்சார்னிட்டுப்
பருவமாய்ச் சரியிடையாய்ப் பரமாய்க்கண்டு
வேரப்பா விஷக்கல்தா னெடுத்துக்கொண்டு
விபரமதா யப்பாலி லொன்றேசாமம்
காரப்பா ரவிசாம மதியிற்சாமம்
நன்றுக நாலொஞ்சு யிரண்டேசாமம்
ஆரப்பா ஆஞ்சுநாளுக் கிதுவேவசுத்தி
ஆனபின்பு ஆறுநா ளறையக்கேளே. (24)

அறையக்கே ளின்னமொன்று சொல்வேனமைத்தா
ஆதியப்பா முன்சொன்ன குகைதான்கொண்டு
விறையக்கே ளிக்கல்தா னுடற்கல்லப்பா
விபரமதாய்க் குகைதனிலே விஷக்கல்லிட்டு
மெறையக்கேள் குகைமெழுகாற் சுத்திக்கட்டி
மேலான சீலைசெய்து ரவியிற்சாமம
செறையக்கே ளொருசாமம் ரவியிற்காய்ந்தால்
செயமாகுங் குகையெடுத்துச் செயலாய்த்தானே. (25)

தானென பூவரசம் பட்டைகொண்டு
தயவாக வதனிலே கரியாய்ச்சுட்டு
தானென புத்துமண் ணுலேயப்பா
தருத்திகொண்டு பருத்திவா யதனுல்மூடி
பூனை பூவரசங் கரிகொண்டிட்டுப்
புகழாகக் குகையெடுத்துக் கரிக்குள்வைத்து
ஆனை கனகாச்சல் காளமேகம்
அப்பனே தருத்திகொண்டு சாடுவாயே. (26)

சாடுவாய் நாலொன்று மூன்றேசாமம்
சாடினபின் னெடுத்துஅதைச் சாற்றக்கேளு
கூடுவாய் குகையெடுத்துப் பார்த்தாயானுற்
குருஅழுத வாக்கதுவால் விஷக்கல்சுத்தி
ஆடுவாய் குகையெடுத்து உடைத்துப்பாரு
அதிலாடுமே விஷமதனை ஆர்தான்சொன்னா
வடுவாய் எந்நாவாற் சொல்லப்போமோ
யெமனிதப்பா சகலலுக்கும் நமனிதானே. (27)

ஆமேதா னுடற்கல்லு சுத்தியாச்சு
அப்பனே சமாதிக்கல் லென்றுபேரு
நாமேதா னிக்கல்லு வர்ணம்மெத்த
நாம்சொன்மேணும் சந்திரன்போல் விலாசங்காணும்
சோமேதான் சுத்தஜல அழுதங்கொண்டு
சொல்தவறுக் கல்வமதில் மணியேபோட்டு
பாமேதான் பனிநீரை விட்டுஊட்டு
பாலகனே மூன்றுநாள் விடாமலாட்டே. (28)

ஆட்டுவாய் சாமத்துக் கோர்தான்விதம்
அப்பனே சுத்தஜல மதனில்விட்டுச்
சாட்டுவாய் மெழுகுபத மாலைத்தைச்
சமத்தாக வேவழித்து யெடுத்துக்கொண்டு
பேட்டுவாய் பில்லைசெய்து ரவியுலர்த்திப்
பேராக வெயில்தனிலே சாமங்காய்ந்தால்
நாட்டுவாய் பாணையோ டதனிலப்டா
நற்சதுர மாகவல்லோ யிரண்டோடாமே. (29)

ஆமேதா னடியோட்டிற் பில்லைவைத்து
அப்பனே மேலோடு அடைவாய்மூடி
மூமேமூன் குனைமெழுகிற் சீலைசெய்து
முன்னவரை நமஸ்காரித்து ரவியிலப்பா
காமேதான் ரவியிற்சித் திரையாம்காளிற்
கண்மணியே சாமமிட்டுக் காய்ந்தபின்பு
நாமேதா னிக்கருணை யெடுத்துக்கொண்டு
நளினமதாய் முன்சொன்ன துருத்தியாமே. (30)

துருத்தியென்ற பூவரசங் காிதான்கொண்டு
தோணைகயின மானபயி லாணிப்போற்றிப்
பருத்தியென்ற பராபரியைத் தியானஞ்செய்து
பாடுபட்ட தொழில்களெல்லாம் பலிதமாக
நெருத்தியென்ற சகலதுக்கிச் சுண்ணைந்தாபே
நீரின்று பாகமதாய் சீராய்ச்சொல்லும்
கருத்தியென்ற கைகடாகம் கலக்குமற்றான
கடைந்தேறக் கிருபைவைத்துக் காருகாரே. (31)

காரகக் கரிக்குள்ளிக் கருவைவைத்துக்
கார்மேகம் புகையெழும்பத் திருத்திவெண்டி
வீரகச் சாடப்பா சாமந்தாறும்
விஷச்சுண்ண மகிமையப்பா வென்னசொல்வேன்
வாரான பில்லையத்தா லேட்டைத்தட்டி
வண்ணமையதாய் நீயெடுத்துப் பார்த்தாபாரு
தோரான பில்லையது தேவமாயை
தேவியென்ற வாலையரு கிருப்பான்பாரே. (32)

பாரடா வென்மகனே இன்னங்கேளு
பாபரிதன் கிருபையிறற் பலித்தசித்தி
கூடடா சுத்தஜல மதின்மேலப்பா
தூவியே தெளித்துமரை நிமிஷம்வைத்தால்
மாரடா மலருமப்பா உடற்கண்சுண்ணம்
மாதாவைப் பூசைசெய்து வைத்துக்கொள்ளு
ஆரடா யிப்படியார் சொல்லப்போறார்
ஆச்சுதப்பா விஷச்சுண்ண மப்பாற்கேளே. (33)

கேளப்பா சுந்தரமிச் சுண்ணங்கொண்டு
கிருடைகா தாக்கள்முறைக் கெல்லாமுந்தான்
சாளப்பா சற்குருவில் விஷம்பட்டாக்கால்
சதாகோடி சித்துவிளை யாடுஞ்சுண்ணம்
ஆளப்பா ஐம்பதுக்குள் விஷக்கல்சுத்தி
அருளிதனை மண்டசுத்தி அடவாய்க்கேளு
வளப்பா யென்பாடல் முந்நூறுக்கு
இந்தமுறை யில்லாலே ளிதமாய்ப்போமே. (34)

வளிதமென் றெண்ணுதே மகனேகேளு
எடுத்துரைப்போம் மகாசுத்தி யிதுபோலுண்டோ
காவிதமென் றெண்ணுதே யாதியண்டம்
கருவான சுத்தியப்பா சொல்லக்கேளு
ஆனிதமென் றெண்ணுதே முன்னோர்சொன்ன
அஸ்தினியி னண்டசுத்தி வசனிப்போமிங்காம்
பானிதமென் றெண்ணுதே பத்துக்குந்தான்
பாடுகிறேன் முதற்சாதிப் பருவம்பாரே. (35)

பாரப்பா அஸ்தினியின் பருவம்பார்த்துப்
பாடினேன் நிகண்டப்பா ஐஞ்ஞூறுக்குள்
காரப்பா கற்பமுறை கண்முய்ச்சொன்னேன்
கைபாகந் தவறுமற் கண்டுபார்த்து
ஆரப்பா அஸ்தினிக்குக் கற்பமூட்டி
அதன்பிறகு வைப்புமுத லண்டங்கொண்டு
மூரப்பா முன்தெளிந்த சுண்ணங்கல்நீர்
முறையாக அதையெடுத்துச் சொல்லக்கேளே. (36)

சொல்லக்கேள் சுந்தரமே ராமன்பாடல்
சொல்தவறு வாக்கியமைமம் பதுவேபோதும்
மல்லக்கேள் மகாநூல்முந் நூறுபீடம்
வாக்கறச்சொல் லில்லையப்பா மகத்தாம்சத்தி
னல்லக்கேள் விஷச்சுண்ண மழுதத்தூட்டி
விராகனிடை தப்பாமல் விபரமாகப்
பல்லக்கேள் நிம்பழுச்சார் வடித்துக்கொண்டு
பனிநீரிற் சரியிடையாய்ப் பாச்சிடாயே. (37)

பாச்சடா யென்மகனே சாமந்தாணும்
பாகமதாய்ச் சென்றபின்பு தெளிந்தேபோகும்
வச்சப்பா பாண்டங்கொண் டிருத்திக்கொண்டு
னென்மகனே முதல்வைப்பு யெண்டதைக்
காச்சடா கணபதியைத் தியானஞ்செய்து
கல்லான நிலச்சுண்ணக் குகைதான்கொண்டு
ஆச்சடா கல்வத்திற் குகையைப்போட்டு
அரைத்ததூள் வடியிட்டு அழுதத்தூட்டே; (38)

ஊட்டியே சாமஞ்சென் றாரித்தாலல்
ஓகோகோ அதையெடுத்துப் பாருமைந்தா
பாட்டியே பனிநீர்போற் றெளிந்தேபோகும்
பாலகனே அதையெடுத்துப் பாண்டங்கொண்டு
ஆட்டியே வடித்திட்டா லழுதச்சுத்தி
ஆச்சுதப்பா அவ்வழுதங் கொண்டப்பாலே
நாட்டியே யிப்படியார் சொல்லப்போறார்
நாம்சொன்னோம் சுந்தரமே நவிலக்கேளே. (39)

கேளாத மவுனமப்பா சொல்லக்கேளு
கிருபையென்ற வுஸ்நினிபி லண்டமாதி
மூளாத முதல்வைப்பு பதக்குந்தான்
முன்னோர்கள் சிருஷ்டிலுல் முறையாச்சொல்லோம்
ஆளாத அண்டங்கா யாதியண்டம்
ஆருக்கும் இம்முறையை வெளிவிடாதே
பாளாத பாளப்பா வெளிவிட்டாக்காற்
டாழ்நரகிற் முன்விழுந்து பாழ்போவாரே. (40)

வாரான வாதிகளே அலையவேண்டாம்
லைப்புமுதற் காயகண்டம் வலுவாய்க்கொண்டு
ஆரான அஞ்சுமாக் கண்டப்பா
ஆகவிது பதினொன்று மடவாய்க்கொண்டு
காரான காய்கொண்டு கழிதீரப்பா
கருவான அங்நீரிற் கழுவிப்போட்டுச்
சூரான சுத்தஜல மமுதசுத்தி
சோதித்த பனிநீரி லண்டம்போடே. (41)

போடப்பா அண்டமதை அமுதத்தூட்டிப்
புகழாகச் சாணைக்கை யதன்மேல்மூடி
நாடப்பா கனாவியிற் பாண்டங்கொண்டு
நளினமத்தா யோர்நாழி விதங்சாய்ந்தால்
சாடப்பா சானையைப்போற் பொங்கும்பாரு
சார்வான அண்டத்தின் மேலோசிக்கும்
ஆடப்பா அண்டத்தின் கோட்டைவாசல்
அமுதசுத்த ஜலமதுவாற் நிறம்பதாச்சே. (42)

ஆச்சடா யென்மகனே அண்டக்காய்தான்
அதினுடைய கசிவெல்லாம் அமுதம்வாங்கும்
வச்சடா எண்ணெய்யது வேர்வைபோல
இங்குமப்பா பாண்டத்தி லிரவாய்ச்சொன்னேன்
காச்சடா காயாதி அண்டக்கல்தான்
கருவான அகண்டமதை யெடுத்துப்பாரு
பேச்சடா சொல்லவில்லை பிண்ணைக்கீசர்
பேசினை யைஞ்ஞூறின் னூற்கொவ்வாதே. (43)

ஓவ்வாத நாலிரண்டு நாறபீடம்
ஓகோகோ மூப்பத்தி மூன்றுக்குள்ளே
வவ்வாத வழலைமூப்பூ ஒன்றுக்குள்ளே
வசனித்தோம் சதாகோடி முறைகளெல்லாம்
அவ்வாத ஐம்பதப்பா சொச்சமிந்நூல்
அண்டக்கற் சுத்திகனை அறிவாய்ச்சொன்னேனும்
பவ்வாத சாதியப்பா பத்துக்குந்தான்
பாகமாய்ச் சுத்திசெய்தாற் பலிதமாமே. (44)

ஆமேதா னண்டசுத்தி கூட்சாகூட்சம்
அருளிதனை மெண்மகனே அப்பாற்சேரு
மாமேதான் மாணைக்கர் பதினெண்பேரும்
மயங்கினரிம்முறைதா னகப்படாமல்
வாமேதான் வாலியென்ற தேவிவாடி
வசனித்தாள் கனவுதனில் வளமாய்க்கண்டேன்
வமேதா னென்னுடைய தாயார்சொன்னாள்
இந்தமுறை யான்கண்டு மியம்பினேனே. (45)

இயம்பினதோ ரண்டசுத்தி யாலேமைந்தா
இகம்பரமும் பரசுத்தி யிதினாலாச்சு
வயம்பினதோர் வாதசுத்தி செய்யாவிட்டால்
வட்டுடனே சிட்டமதாய் வலுவாய்ப்போகும்
பயம்பினதோர் வைப்புப்பத் தண்டத்துக்கும்
பாலகனே யிச்சுத்தி யொன்றதாலே
அயம்பினதோர் ஆயிரத்தெட் டண்டத்தாலும்
ஆச்சரிய மிச்சுத்தி அடவதாச்சே. (46)

அடவான அண்டமதைச் சுத்திசெய்து
ஆடப்பா அறுபத்து நாலுக்குந்தான்
எடவான யெட்டெட்டு மிதனுற்சித்தி
எம்பத்தொன் றைம்பத்தொன் றிரவாச்சித்தி
மடவான மாயையெல்லா மிதனுற்சித்தி
மாணைக்கள் தேறுகின்ற வழலைசித்தி
வெடவான விஷவுடற்கல் காயாதிக்கல்
வேதாந்த சுத்திமுறை யிரண்டாலாச்சே. (47)

ஆச்சுதே சுத்திமுறை ஆத்தாள்சொன்ன
அழுதவாக் கதிலுலே யெல்லாஞ்சுத்தி
வாச்சுதிங் கைம்பதுக்குட் கோடாகோடி
வருஷித்த நூல்களெல்லா மிதுக்கொவ்வாது
ஏச்சுதே இந்நூலம் பதைபுங்கண்டு
எடுத்தமுறை தப்பாதென் மகனேசெய்தால்
தாச்சுதே தாச்சிவரா தோர்காலுந்தான்
சாயுச்ய பதம்பெற்றுத் தான்வாழ்வீரே. (48)

வாழுவென்றால் காலம்நீ டூழிகாலம்
வளமான யோகதிரி சனமாய்வாழ்வீர்
ழுழுவென்றால் முந்நூற்றி யெண்பதுக்குள்
முடிந்துதப்பா வழுலுமுறை முன்னோர்சொன்ன
தாழுவென்றால் தாள்பூட்டு யிருந்ததாலே
தாக்கான தொழில்களெல்லாம் போச்சுபோச்சு
ஆழுவென்றால் ஆயியுட அனுக்ரகத்தால்
அண்டத்தாப் பாள்பூட்டி யுயிர்விட்டேனே. (49)

உயிரான உயிரப்பா விஷக்கற்சுத்தி
ஓகோகோ காயசுத்தி அமுதசுத்தி
நயிரான சுத்தியப்பா சொன்னேப்சொன்னேம்
நாடதிலே யிந்நூலம் பலதையும்மைந்தா
வெயிரான வெளிவிடா தடக்கப்பண்ணு
வெகுபதனம் வெகுபதனம் விஷக்கல்வாக்கு
அயிரான ஆயியுட கிரியையாலே
அளித்தமொழி யையம்பதுந்தா னடக்கம்பண்ணே. (50)

பண்ணப்பா சுந்தரமே வழுலப்போக்கு
பாடலுள் ளடக்கமதாய்ப் பரிவாய்ச்சொன்னேன்
எண்ணப்பா யெந்நூல் கைவிட்டாலும்
இந்நூல்தா னெம்பதையுங் கைவிடாதே
அண்ணைப்பா ஆயியுட விஷவாக்குத்தான்
அண்டயிடி விழுந்துயெழு நாகிற்போவாய்
நண்ணைப்பா நாயகியாள் விவேகங்கண்டு
நாம்சொன்னேம் ராமனப்பா நன்றுப்முத்தே. (51)

முத்தான மூவுலகு மூன்றதாலே
முந்நூற்றி யெண்பதுந்தான் முகிதல்கண்டு
பத்தான பதினெண்போர் பாடலுக்குப்
பலமதிக மென்னுடைமூந் நூறுபீடம்
மத்தான மஸ்தகிரி ஆயிரந்தான்
மகத்தான முந்நூறை மத்தாக்கொண்டு
அத்தான தண்டகத்தைத் தாளாய்ப்பூட்டி
அமுதமதாய்க் கடையுமைம் பதுவும்முற்றே. (52)

இராமதேவர் சுத்திமுறை நூல்,

முற்றிற்று.

மதுரை புதுமண்டபம் புஸ்தகவியாபாரம் மு. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குருதேவதுதிகள்.

அபிராமதேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

மூப்பு சூஸ்திரம் 100.

ஆதிகுரு வானதொரு பிரமக்கன்னை
அலுதினமும் நெஞ்சில்வைத்து அருளைநோக்கிச்
சோதிவெளிக் கப்பாலே துலங்குஞ்சத்தி
தூணையெனவே கருமானச் சுருக்கஞ்சொல்ல
நீதியுள்ள வாலைமேரு மணிதான்வசுது
நிலைத்தபொருட் கருவணைப்பை நிலத்துள்ளோர்க்குச்
சேதனையாய்ச் சொல்லுவையோ ராமாவென்று
சொல்லிமனக் கசடகற்றி புனைத்தாள்பாரே. (1)

பாரப்பா அவளருடைய கடாக்ஷத்தாலே
பாடினேன் ரெண்டுபத்தும் பத்துங்கூட்டி
நேரப்பா மூப்பதென்ற பொருளைக்காணார்
நேரறிந்த சிவயோகிக் கிந்நூல்வேணும்
காரப்பா சதாசிவத்தைக் கருத்தில்வைத்துக்
கருவான உப்பெடுத்துக் கலசத்திட்டு
வாரப்பா சுத்தஜலம் படிதானெனன்று
வளமான காரமது பலமும்ரெண்டே. (2)

பலமான காற்பலத்தான் தூரம்போடி
பக்குவமாய்க் கரைத்ததனை உப்பிலாத்தி
நிலமான அடுப்பேத்தித் தீயைமூட்டி
நினைவாகத் தானெரித்துப் பதத்தில்வாங்கக்
குலமான உப்பதுதான் சுத்தியாச்சு
கொடிதான சுண்ணமடா கூறப்போமோ
தலமான தலமறிந்து தியானஞ்செய்தால்
சதாகோடி வேலைதுமுகங் காணலாமே. (3)

ஆமப்பா சுத்திசெய்த உப்புநாலு
அதிற்பாதி வெடியுப்பு அதிலுமப்பாதி
நாமப்பா சொல்லுகிறேரும் பூரந்தானும்
நலமாக அதிற்பாதி சினங்கூட்டிக்
காமப்பால் விட்டாட்டிக் கல்வத்திட்டு
கனலெழும்ப ஒருசாமம் நன்றுயாட்டிச்
சோமப்பா லொருதுள்ளி அதனில்விட்டுச்
சுருக்காக உருட்டியதை வட்டுப்பண்ணே. (4)

பண்ணியதோர் வட்டக்கா ரோட்டில்வைத்துப்
பக்குவாய் மேலோடு பதியழுடி
ஒண்ணைமதீபா காமல்மண் சீலைசெய்து
ஒருமுழுத்திற் குழிவெட்டி யெருவைப்போட்டுத்
தண்ணையா யெருமேலே மூப்பூவைத்துத்
தயவாக அதின்மேலே யெருவைக்கொட்டிக்
கண்மையேஸ் பரிதனக்குப் பூசைசெய்து
கருணையுடன் தனல்மூட்டிக் காருகாரே. (5)

காரப்பா சதாசிவத்தைத் தியானஞ்செய்து
கருத்துறவே தனலாறி யெடுத்துப்பாரு
ஓரப்பா அறிவார்கள் மூப்பூச்சுண்ணம்
அப்பனே கடுங்கார மானசுண்ணம்
வீரப்பா செய்தோரை அடக்குஞ்சுண்ணம்
வேதாந்தப் பெரியோரைக் காக்குஞ்சுண்ணம்
சாரப்பா மேருவைத்தான் தகர்க்குஞ்சுண்ணம்
சதாகாலம் மூப்பூவைத் தொழுதிடாயே. (6)

தொழுதிடவே யின்னமொரு கருவைக்கேளு
சுகமான வித்துயுட நாதங்கூட்டிப்
பழுதில்லாக் குருவில்பணை விடைதான்போட்டுப்
பார்த்திருக்கத் தெளிந்ததுவும் பசுமையாகும்
செழுமையுள்ள செயநீரைப் பதனம்பண்ணிச்
சீக்கில்லாச் சாதிலிங்கக் கட்டிவாங்கிக்
குழம்பையுடன் சுருக்கிடவே கட்டிப்போகும்
கூசாமல் வேதைதழுகவ் கூர்ந்துபாரே. (7)

கூர்ந்துபார் ரெகுராம தேவர் மூலக்
கொண்டாடி பின்னமொரு சுருவைக்கே தெரு
சார்ந்துபார் மூற் சுருவில் விராகமொண் றும
சரியான விரமுடன் பூரம்பெண்டும்
கோர்ந்துபார் பணவிடைதான் புலுகுஞ்சேர்த்து
நீணவாகக் கருத்தோட்டி மத்திந்தப்பா
பாந்தமாய்ந் தருசுக்குக் கவசஞ்செய்து
பக்குவமாய் நிழலுலர்த்திப் பதனம்பண்ணே. (8)

பண்ணியபோர் கவசமதைப் புடந்திற்போடப்
பக்குவமாய் நீறியது சுண்ணமாகும்
எண்ணவிவாண்டு அதிசயங்க ளிதிலெற்காலும்
என்மெக்கள் தருசிலுட மீவகம்மீவகம்
புண்ணியமே செய்தவர்க்கு யிந்நூல்நிட்டம்
பொல்லாத சண்டாளர்க் கீயம்வண்டாம்
வண்ணியுட பீசமெனச் சொல்லலாகும்
வரிசையுடன் தருசிலுட சுண்ணந்தானே. (9)

தருசுடசுண் ணத்தைதபண விடையெடுத்துத்
துடியான சூதமொரு கழஞ்சுபோடப்
பருசுடனே படபடத்து அடங்கிச்சாகும்
பதமாகத் தானெடுத்து மனிதான்செய்து
வரிசையுள்ள செயநீரிற் போட்டுவைத்தால்
வாங்குமடா சாரணைதா னதிகங்கோடி
தெரிசனையாய்ச் சொன்னபொரு ளடக்கம்பண்ணைச்
செகமெல்லாஞ் சென்றுவாத் திறஞ்சொன்னேனே. (10)

திறமான தருசிலுட சுண்ணத்தன்னிற்
சிவசிவா பணவிடைதா னெடுத்துக்கொண்டு
உறமாமூற் குருவிலவ் விடையெடுத்து
உடன்சேரு புலுதமவ் விடைதான்கூட்டிக்
கரமான வகைதனிலே மத்திந்தேதான்
குருவான வீரத்திற் றடவிருல்ல
திறமான தீபமதில் வாட்டிறுக்காற்
செயவீர ராஜனுமே கட்டும்பாரே. (11)

பாரப்பா வெள்ளீயங் கூடையுருக்கிப்
பாச்சடா வீரனைத்தான் பத்துக்கொன்று
சேரப்பா யேமராசம் மாண்டுபோகும்
சிவசிவா கயிலாச மேறைக்காணத்
தூரப்பா துரும்பதுதான் தூணுமென்று
சொல்லடங்காப் பொருளெனவே சுருக்கியேதான்
சாரப்பா யிதிலுலே பார்த்துக்கொண்டு
சதாகோடி சித்துவிளை யாடுவாயே. (12)

ஆடவே யின்னமொரு கருவைக்கேளு
அரனெனக்கு உபதேச மன்பாய்ச்சொன்னார்
தேடியதோர் காரமுடன் சாரம்ரெண்டும்
தினவே மத்தித்துச் செப்பக்கேளு
நாடவே குருவில்பண விடைதான்போட்டு
நன்முக மத்திக்கச் செயநீராகும்
தேடவே அச்சலத்தில் நாகஞ்சாய்க்கச்
சீரங்கிக் கட்டுமடா திறஞ்சொன்னேனே. (13)

சொன்னதொரு நாகமதிற் சாரதீரைச்
சுருக்கிட்டுப் பரிநாலுக் கொன்றேறியீந்து
வுன்னமுள்ள செம்பதனி லீய்ந்தாயாலல்
மக்களே பத்தனைதான் தப்பாதுண்மை
கண்ணிறைந்த கயிலாச மேருவைத்தான்
காட்டடா பதினுறுக் கொன்றுதீதான்
மண்ணிறைந்த பிருதிவியின் கடாட்சத்தாலே
மக்களே பதினுறு மாத்துக்காணே. (14)

காணப்பா யின்னமொரு கருவைக்கேளு
காசினியில் வில்லாதே கருவைப்பாரு
வீணப்பா யில்லையடா தலைப்பேர்தன்னை
விபரமுடன் சமூலமதை வாங்கிவந்து
வாணப்பா கல்லுரலி விடித்துக்கொண்டு
வாயகல மானதொரு பாண்டத்திட்டு
சீணப்பா கெந்தகமுஞ் சாரம்ரெண்டும்
சிறப்பாக மீரஞ்சு பலமும்வாங்கே. (15)

வாங்கியதைப் பொடித்துநன்றாய்ப் பாண்டத்திட்டு
வகையுடனே ரெண்டுமொன்றாய் ரேகித்தேதான்
பாங்குபெற ஆனைக்கண் சட்டிவாங்கிப்
பருவமுடன் தார்தனிலே நமர்தான்போட்டுத்
தீங்கில்லாப் பாண்டமதின் மேலேமூடி
தியானித்து மண்சீலை சிறக்கச்செய்து
சாங்கமாய்க் குழிவெட்டிச் சமாதுவைப்பாய்
சட்டிநமர் தான்தெரிய மூடுமூடே. (16)

மூடியே முன்னவனைப் பணிந்துபோற்றி
மூக்காலுஞ் சுத்திவந்து முன்னேநின்று
நாடியே தூபமொடு தீபங்காட்டி
நாரணனேயே கௌமாரி நாதாந்தத்தி
வாடிமனந் தளராமல் யென்னைக்காக்க
வாசமுள்ள பூமலராய் வாவாவென்று
தேடியே செபித்திடுவாய் பதினாறுக்குள்
தேவியே காட்சரியாள் வருவாள்பாரே. (17)

வந்தவள்தான் தமர்வாசற் குள்ளேசென்று
வரிசையுடன் போய்வருவா ளப்போதானும்
கந்தமலர்க் குழலுமையாள் கடாட்சத்தாலே
கருணையுடன் மலராறிற் கருத்தான்சென்று
சிந்தையுள்ள பதினாறு நாளைக்குள்ளே
செனித்ததொரு பூமலர்கள் தமர்மேல்புக்கும்
வந்தவிதந் தானறிந்து பூவைவாங்கி
வரிசையுள்ள காசியுட மேறிற்போடே. (18)

போட்டவுடன் மண்சீலை யேழுஞ்செய்து
புதுமையுள்ள நெல்லரிக்கும் பானைதன்னில்
தாட்டிகமாய் நெல்குழைந்து அதின்மேல்மேரு
தயவாக வைத்ததின்மேற் சட்டிமூடி
நாட்டமுட னெடுப்பேற்றி யவிக்கும்போது
நலமாக நெல்வெந்து பதத்திற்பாரு
வாட்டமில்லாச் சற்குருவைத் தியானித்தேதான்
வாசமுள்ள மேருவைத்தா னெடுத்துக்கொள்ளே. (19)

எடுத்துமெள்ளப் பார்க்கவேதான் மேருக்குள்ளே
இருக்குமடா மதியமுக மென்னசொல்வேன்
எடுத்ததொரு அழுதமதில் வீரம்பூரம்
என்மகனே யிருகழஞ்சி யொடித்துப்போடத்
தொடுத்ததொரு அழுதமது செயதீராகும்
தூருவழுள்ள மேருவைநீ பதனம்பண்ணிப்
படைத்ததொரு அழுதசஞ் சீவியென்று
பராபரனைத் தொழுதுபண தறிவில்நில்லே. (20

அறிவான கருவிலொன்று சொல்லக்கேளு
அப்பனே அரிதாரக் கட்டுதன்னைக்
குறியான அழுதமதிற் பிரட்டிக்கொண்டு
கொடிதான வெயிலில்வைக்கக் கட்டிதீராம்
விறிவான சவ்வீரக் கட்டுதன்னை
விரவியே வினக்கொளியில் வாட்டிவைக்கப்
பொறியாக நீறுமடா பொய்யோயில்லை
புலையரிடம் யிந்நூலைப் புகலவேண்டாம். (21)

புகலவே டாசாணக் கட்டுவாங்கிப்
புளுவைபுள்ள அழுதமதிற் போட்டுக்கொண்டு
அகலமுள்ள செப்பகலிற் புடத்தைப்போடு
அப்பனே பொருமியது வெண்ணீருகும்
செகமுழுது மாட்டிவைக்குங் கெந்திதன்னைச்
செப்பகலி லிட்டுமே செயதீர்விட்டுப்
பகலவன்றன் முகத்தில்வைத்துப் பார்த்திருந்தால்
பார்க்குமுன்னே பொங்கியது மெழுகுமாச்சே. (22)

ஆச்சப்பா வெள்ளிதனைக் கிண்ணம்பண்ணி
அதுக்குள்ளே சூதமைத அரைமட்டிட்டுப்
பேச்சப்பா ஒன்றுமில்லை செயதீர்விட்டுப்
பெரியதொரு தணலில்வைக்கப் பிரண்டுபோகும்
காச்சப்பா யிருப்புதனைச் செயதீர்குத்திக்
கருகலேவ காச்சிவிட்டாற் செம்புபோலாம்
பாச்சப்பா பரித்தகட்டிற் செயதீர்குத்திப்
பக்குவமாய்ப் புடம்போடக் குருவுமாச்சே. (23)

குருவான குருவிவ்பண விடையெடுத்துக்
கொடிதான செயநீரவ் விடைதான்கூட்டிப்
பருவமுடன் றெண்டினமு மொன்முப்சேர்த்துப்
பத்தியுடன் தானுருட்டிப் பதனமாகத்
திருவான பதிநோக்கித் நின்முயாலுல்
சிவசிவா கயிலாச தேகமாகி
அருள்பெருகிப் புவிமீதிற் குருவாய்நின்று
ஆனைத்துயிர்க்கும் வல்லவன்நீ யாகுவாயே. (24)

வல்லபமா யின்னமொரு கருவைக்கேளு
வாசகரு வாய்ப்பட்டைப் பலமும்பத்து
தெள்ளிமையா யிடித்தனிற் காரசாரம்
சேரடா பூமூட றெண்முப்சேர்த்து
நல்லதொரு பாண்டத்தி லிட்டுமூடி
நலமான குழித்துயிலம் வாங்கியேதான்
அல்லல்செயும் நோய்க்குபண விடைசொருத்தால்
ஆனகுளிர் சுரநேகவ மகன்முபோமே. (25)

கண்டுபா ரின்னமொரு கருவைக்கேளு
கருத்துடனே கருவறிந்து கருவைவப்பத்தி
நின்முபார் சத்தியடி மூலம்வாங்கி
நினைவாகக் குளித்துயில மிரக்கியேதான்
அண்டமதிற் செனித்தமொரு தயிலத்தன்னில்
அப்பனே கோசமுடன் பீசங்கூட்டிச்
சென்முபார் உனதுகரு மூன்முங்கூட்டிச்
சிவசிவா தயிலத்தில் மத்திப்பாயே. (26)

மத்தித்துக் குருபாதத் தியானஞ்செய்து
மனதுடனே ரேசகபூ ரகமும்பண்ணிப்
புத்தியுடன் கும்பித்துத நிலதம்பாடப்
பூமிதனி லுள்ளபொருள் புகழாய்க்காணும்
பத்தியுள்ள பஞ்சீசாதி தன்னீக்கண்டால்
பாமகுரு நீயெனவே வணங்கிப்போற்றி
வத்திக்குங் குருபானச் சுருக்கந்தன்னை
வகையறிந்து கருவறிந்து வணங்கிப்பாரே. (27)

பாரப்பா யின்னமொரு கருவைக்கேளு
பத்தியுடன் கேட்டதிறற் பலிக்குஞ்சித்தி
காரப்பா கன்னியுட நாதம்வாங்கிக்
கருவான குருவில்பண விடையெடுத்துச்
சேரப்பா நாதமதிற் கூட்டும்போது
திரையகற்றி நீரதுவுஞ் செயநீராகும்
வாரப்பா யின்னீரைச் சாணைதன்னில்
வாசமுள்ள மலாக்காயின் கட்டைதனையுரையே. (28)

உரைத்ததொரு சந்தனத்தைதத் திலதம்போட்டு
உடம்பெல்லாந் தான்பூசி யுமையவளைப்போற்றித்
தரைக்குள்மன்ன ரணகளத்திற் செல்லும்போது
தருகாத குண்டுமுத லம்பையெல்லாம்
மரைக்குமடா சந்தனத்தின் வாசஞ்சென்று
மணங்குளிரக் கண்டவர்கள் வசியமாவார்
உரைக்குமொழி தவறாதுள் ளடக்கிநின்றால்
உயிர்கள்முதற் பயிர்வரைக்கும் வசியமாமே. (29)

வரிசையுட னிந்நூலு மைம்பத்தொன்றும்
வகையுடனே துகைபார்க்க யெண்பத்தொன்றும்
உரிசையுள்ள அமுதமென வுன்னிப்பார்த்தால்
உண்மையுள்ள அஷ்டகர்மஞ் சித்தியாகும்
பரிசுடைய பூரணத்தை வணங்கிப்போற்றிப்
பலகாலுங் கேசரத்தில் மனத்தைவைத்து
அருமையுட னமுதநிலை கண்ணைப்போற்றி
அருள்பெருகுங் குருவினடி அன்பாய்முத்தே. (30)

மூத்தமினைதப் பார்க்கையிலே மவுனமாக
மூடருடன் பேசாதே வாதாடாதே
சுத்தமுள்ள பெரியோர்க்குத் தொண்டுபண்ணு
துவாதசாந் தத்தில்மனந் துலங்கிநில்லு
சித்தமே சிவன்செயல்தா னப்பாசொன்னேன்
திரிகோண முள்ளசத்தி யறிவாம்பாரு
உத்தமபொரு ளீதல்லா தொன்றுமில்லை
ஊடாடும் வாசியைநீ வணங்கமுற்றே. (31)

இராமதேவர் முப்புசூஸ்திரம் முற்றிற்று.

உ

கடவுள் துணை.

அறுபத்திரண்டாவது:

இராமதேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

பரிபாஷை விளக்கம் உஎ.

அண்டபிண்டம் நிறைக்குண் டலியின்பாதம்
அருள்பெருகுங் கணபதியி னருளேகாப்பு
மண்டலங்கள் மூன்றுரவி மதியாய்நின்ற
மதியிரவி யொளியினுட கமலம்போற்றிக்
குண்டலிதான் மூண்டபுலத் தியர்தன்பாதம்
குருமொழிதா னுயிரத்தின் பீடம்போற்றிக்
கண்டபொருள் பாஷைபரி பாஷைபீடம்
கருக்குருவாங் கணபதியின் பாதங்காப்பே. (1)

கமலமென்ற அழுதசெய ராமன்பாடல்
கணக்கில்லா நூல்களெல்லாங் கருத்தாய்க்கண்டு
அமலமென்ற ஆறுயி ரத்துச்சொச்சம்
அரகரா சுருக்கமதாய்ச் சுருக்கியானும்
வமலமென்ற பதினெண்டோர் மறைத்ததெல்லாம்
மாட்டுகிறேனும் பாஷைபதி னெட்டதாக
கமலமென்ற கவபீடம் பரப்பிர்மந்தான்
காதாந்தச் சுருக்கமதாய் கவிலுவேமே. (2)

கவிலுவேமம் புலத்தியர்தன் கடாட்சத்தாலே
காழுரைத்த பாஷையெல்லாம் கனிணமாக
அவிலுவேமம் ஆதியந்தம் போகசித்தி
அருளுகிறேனும் குருவழுத அனுக்ரகத்தால்
கவிலுவோங் கருக்குருவாய் மன்தோர்க்தோர்க்கு
கதிரொளியாஞ் சுழிமுனையிற் கண்டகாட்சி
மவிலுவேமம் மாறுதி அதுவேயாதி
வசனித்தா ரீசன்போர் வகுத்தோமம்நாமே. (3)

வகுத்தபொரு ளெதென்றுற் பதினெண்போர்கள்
வசனித்த நூல்தோறு மறைந்தார்சித்தர்
ருகுத்தபொருள் நாம்சொன்னேம் ராமர்வாக்கு
நனினமுதாய்ப் பாலைபதி னெட்டதாக
அகுத்தபொருள் அனைவோரும் மகிழுவேதான்
அருளுஞ்சிறும் சிவயோக மதிதவித்தை
பகுத்தபொருள் வேதாந்தப் பரப்பிர்ம்மந்தான்
பாடினே மதிதசித்து பண்போர்கேளே. (4)

கேளப்பா தவமுனிபே முன்னோர்சொன்ன
கெணிதமென்ற யோகசித்தி அதுவேமுத்தி
வாளப்பா வஸ்துவுட சித்திகண்டு
வாதமென்ற கருக்குருவை வளமாய்க்காணு
நாளப்பா யோகசித்தி யாகுவேனும்
நாதாந்த வாதசித்தி பெறுவேவேனும்
மூளப்பா மோக்ஷமுனக் கதுவேவேனும்
மூதண்ட ஞானசித்தி முத்திதானே. (5)

காணப்பா யெந்தன்குரு புல்த்தியகாதர்
குருவாகச் சொன்னதொரு பாலையெல்லாம்
ஆணப்பா நாங்கண்டு உனக்குச்சொல்வோம்
ஆதியந்தஞ் சோதியென்ற அறிவேகேளு
மாணப்பா சாக்கிரசொற் பனத்தின்மேலே
மகத்தான சுழுத்தியொடு துரியாதீதம்
காணப்பா நற்கமலஞ் சுழினைமேவி
நவிலுவேனாந் துரியமதில் நாட்டம்பாரே. (6)

நாட்டமாம் வலக்கண்ணு இடக்கண்ணுமேலே
நனினமா யிதுரெண்டால் நாட்டக்கேளு
ஆட்டமாம் பூர்வபட்சஞ் சாமம்நாலில்
அப்பியாசஞ் செய்வதற்கு அருளக்கேளு
வாட்டமாம் யோகத்தின் பாலைதன்னை
வழுத்தவெவ ராலாகுந் திறக்காண்ணுது
தேட்டமாந் திக்கெட்டு புவனத்துக்கும்
ஜெயம்பெற்ற பாலைபதி னெட்டதாமே. (7)

ஆமப்பா கண்ணேட்டம் பார்ப்போருக்கு
அதிகசித்தி அணுவஷ்டானம் பூசைவேணும்
நேமப்பா நிஷ்டைதவம் நேமம்வேணும்
நிராதார பூசையிலே நிலைக்கவேணும்
வாமப்பா ரவிகாலம் மதிமுன்பாக
மைமந்தனே நீபடுக்கும் படுக்கைதன்னில்
ஏமப்பா யெழுந்திருந்து கிழக்கேகுந்து
என்னவொண்ணாப் பரிபாஷை யியம்பக்கேளே. (8)

இயம்பக்கேள் குருநூல்முந் நூறுதன்னில்
எடுத்துரைத்த அஞ்சனத்தின் மையைக்கொண்டு
நெயம்பக்கேள் நெற்றியிலஞ் சனத்தின்மையை
நீமகனே பணமதுபோற் பொட்டேயிட்டு
அயம்பக்கேள் யாமசிவ ஆம்-ஊம்-நீயும்
அப்பயிம் மந்திரத்தால் மவுனமேவி
கயம்பக்கேள் வாசியத ணுலைதம்பி
கருணைதர வென்றுகண் ணேட்டம்பாரே. (9)

பாரப்பா வலக்கண்ணை ஐருட்டிநீயும்
பண்பாக நெற்றிநேர் புருவந்தட்ட
ஊரப்பா உருட்டியதைச் சுழிணமேவி
உத்தமனே பார்த்ணதுவென்றால் ஓகோகேளு
ர்தரப்பா துரியமென்ற அதுகோணத்தில்
தேவால யங்களது தெரியும்பாரு
ஆரப்பா டதினெண்போர் மறைத்துனைவத்த
அறிவதனைத் தெளிவதனை லருள்செய்வோமே. (10)

அருளான சபையப்பா ஆறுங்காணும்
அஷ்டமா சித்தியெல்லா மங்கேதாணும்
தெருளான தேவர்கள்தான் வருவதிப்பார்கள்
தெளிவாக அழுதப்பால் சிறந்தேபாயும்
மருளான மறைத்தபொருள் அங்கேதாணும்
வலக்க . ணை விட்டுநீ யிடக்கண்ணைலே
நருளான அதிகாலே கிழக்கேகுந்து
நனைமதாய்ச் சாக்ரநடி தெற்றிகாணே. (11)

காணடா சுந்தரமே அழுதப்பாலிக்
கனயோகஞ் செய்துகண் ணேட்டம்பாரு
சேணடா நாவுருக ஓட்டம்பார்த்தால்
செயலான நிலேற்பனந்தான் பித்தம்போகும்
ஆணடா யிடதுகண்ணுல் மவுனந்தம்பி
அரகரா நய-வசிம ஓம்-ஆம்-றீயும்
வாணடா வாசியதி னுலேகும்பி
மவுனமதில் நியானித்து மருவிடாயே. (12)

மருவிடாய் இடதுசுழி மூனைதான்கேளு
மகத்தான புருவநடு நெற்றிநேரிற்
கருவிடாய் குருவிருக்கும் யோகபீடம்
கனவுபோற் காணுமப்பா உருட்டிப்பார்த்தால்
அருவிடாய் சாக்கிரந்தான் நெற்றிநேர்கீழ்
அப்பனே சொற்பனத்தி லடவாய்ச்சாதி
இருவிடாய் துரியமென்ற துரியாதீதம்
தோன்றுமப்பா ஆறுசபையும் சொக்கிநில்லே. (13)

நிற்கையிலே சகசோதி ஆதியந்தம்
நிர்மலமாஞ் சோதிசுடர் மண்டலங்கள்
மூற்கையிலே மண்டலங்கள் மூன்றுங்காணும்
மும்மூலப் பதிதனிலே மோட்சங்காணும்
அற்கையிலே யிடதுகண்ணுல் வலதுபாரு
அரகரா வலதுகொண்டு யிடதுபாரு
வற்கையிலே மண்டலந்தா னிரண்டுகாழி
மைந்தனே அப்பாசம் வலுவாய்ச்செப்பே. (14)

செய்யப்பா மண்டலமிவ் விதமாய்ச்செய்தால்
செயம்பெருங்காண் கண்ணேட்டம் பானைவிள்ளும்
ஐய்யப்பா அப்பாசம் மண்டலமேசெய்தால்
அப்பனே விள்ளுமடா பரியின்பானை
மெய்யப்பா கனயோகஞ் சித்தியாச்சு
மேலான பரிபானை பதினெட்டாச்சு
உய்யப்பா தசதிட்சை யிதனுற்சித்தி
ஓகோகோ உபதிடத வுறுதிகேளே. (15)

கேளப்பா பாஷைபதி னெட்டேகண்டாம்
கெணிதமென்ற பாப்பிரம ஞானஞ்சித்தி
நாளப்பா வெகுநாளுஞ் செல்லாதப்பா
நயனமென்ற மனக்கண்ணு மப்போதோற்றும்
சோளப்பா வெகுசூட்சம் ஓட்டம்பார்த்தோர்
சொன்னதெல்லாம் அமுதமென்ற வாக்குதாகும்
ஆளப்பா யெனையடுத்த பிள்ளாய்நீயும்
அப்படீன ஓட்டத்தி னறிவதாமே. (16)

அறிவான கண்ணோட்டம் பாஷைசொன்னேம்
அருளான பதினெண்போர் மறைத்தசூட்சம்
வறிவான தோல்நரம்பு யிருகிப்போச்சு
மகத்தான மூப்பினுட அமுதங்கேளு
கறுவான காயியந்தான் குருவாமுன்னூல்
கருணைதந்தா ரகத்தீசர் கண்டோட்டாமும்
மறுவான மூப்பமுத மதிதபாஷை
மகத்தின சனியின்வா கனங்காண்பாயே; (17)

காணப்பா கருங்காக்கம் விடையறிந்து
கண்ணிமுட்டை யிடுங்காலங் கண்டுநீயும்
வேணப்பா யிரண்டுமுண்டங் கொண்டுநீயும்
வேதாந்த பாஷையெல்லாம் விளங்கத்தானே
நாணப்பா பீங்கானி லுடைத்துவிந்தை
நளினமதாய் வெவ்வேறே நாதம்வாங்கி
கோணப்பா வாறுது கோழியண்டம்
குருவாகு மதிலேபதி னாறுவாங்கே. (18)

குருவான தகலைடி பதினெட்டாச்சு
கூறினேனும் முன்சொன்ன அண்டத்தோடே
சருவான அண்டத்தை யுடைத்துநீயும்
சமமான பீங்கானில் விந்தையூற்றி
நருவான காகவிந்தில் விந்தைச்சேர்த்து
நாதாந்த நாதமதில் நாதஞ்சேர்த்து
அருவான முன்னண்ட மிரண்டோடுந்தான்
அப்படீன சவ்வெடுத்து ஓடக்கேளே. (19)

ஓடக்கேள் பரிபாஷை யிந்நூல்சூட்சம்
ஆடினல் வெகுகோடி முறைகளாகும்
நாடக்கே ளண்டமெல்லாங் கிளியாய்க்கட்டி
நாதவிந்து வூறவைத்து கினியேகொண்டு
தேடக்கேள் பூநீரு கொண்டுநீயும்
திருவான சட்டிதனி லங்கீர்விட்டு
வாடக்கேள் கலக்கியதை யிருத்துக்கொண்டு
மகத்தான கிளியதனை யதனிற்போடே. (20)

போட்டதனை யெடுத்திடுவா யிரண்டுகோழி
புகழாகச் சென்றுதென்றல் கிளியவிழ்த்து
காட்டதனைக் கல்வத்தி லிட்டுநீயும்
நலமான நாதவிந்தால் ஜாமமாட்டி
ஆட்டதனை வழித்துபில்லை வலுவாய்ச்செய்து
அப்பனே ரவிதனிலே ஜாமங்காய்ந்தால்
வாட்டதனை யெடுத்துவிந்தால் யேழுசீலை
வளமாகச் செய்துரவி முகத்தில்வையே. (21)

வையப்பா சாமஞ்சென் றெடுத்துநீயும்
மண்ணகலில் வைத்துமே லகலுமூடி
ஐயப்பா மண்சீலை நாலுஞ்செய்து
அழகான ரவிதனிலே காயவைத்து
மெய்யப்பா யெடுத்ததனைத் துருத்திகொண்டு
வெள்வேலங் கரியதனுற் சாமஞ்சாடு
மையப்பா அண்டசுண்ணம் பூக்கும்பாரு
மகத்தான அகலதனை யெடுத்துக்கொள்ளே. (22)

கொள்ளடா யென்மகனே அய்யாகேளு
கூறிடுவேம் சீலையெல்லாந் தட்டிப்போட்டு
அள்ளடா பில்லையதின் சீலைவாங்கி
அப்பனே சிவரூபிற் பதனப்பண்ணு
வள்ளடா அண்டசுண்ணை மிருபலந்தான்
மேலான உடற்சுண்ணை மிருபலந்தான்
மெள்ளடா மூன்றாற்றின் முப்பூச்சுண்ணம்
மூதண்ட மாகவிரு பலந்தான்வாங்கே. (23)

வாங்கடா மூன்றுசுண்ணம் வகுவாய்க்கொண்டு
மகத்தான மூன்சொன்ன விந்திற்போட்டு
ஈங்கடா ரவிதனிலே பீங்கான்கொண்டு
நாதாந்த விந்தெடுத்துக் காயவைத்தால்
மாங்கடா மதியழுகு மிரங்கும்பாரு
மகத்தான வுவ்வழுதம் சீவநாதன்னில்
யேங்கடா யெடுத்துவிட்டுப் பூசைசெய்து
என்மகனே கண்ணுட்டம் பார்த்திடூரே. (24)

பாரப்பா கண்ணுட்டம் பார்க்கும்நானிற்
பலஞ்செயநீர் மண்டலமே கொண்டாயானால்
காரப்பா கண்ணுட்டஞ் சித்தியாச்சு
சருவான தேகசம்வச்ர காயமாச்சு
மாரப்பா சித்தரெல்லாங் கூட்டமிட்டு
மகத்தான பாஷைபதி னெட்டுன்பாகம்
ஆரப்பா அணிவோடிருங் கண்டிதேறு
அருளினை நிந்நூலைக் குருவென்றூரே. (25)

என்றனை பாஷையப்பா யிந்நூல்சூட்சம்
இயம்பிமேலும் புலத்தீச ரணுக்ரகத்தால்
அன்றன பாஷைபதி னெட்டேசொன்னேன்
அண்டரண்ட புவனமெல்லா மாண்டோனைமந்தா
ரென்றன புத்தியிலு விந்நூல்காணு
ஓகோகோ கண்டாக்கால் மோட்சமெய்தும்
பன்றன பாஷைபதி னெட்டேசொன்னேம்
பதினெண்போர் மெய்க்கணிந்த நூல்சொன்னேமே. (26)

சொன்னேமே இம்முறையை மூடித்துக்கொண்டு
சூட்சமதாய்க் கண்ணுட்டம் பார்த்தாயானால்
அன்னேகோ டாகோடி அளவிறந்த
அதீதமான் சதாகோடி காலம்வாழ்வாய்
மூன்னேமே மோட்சகெதி யெய்துமெய்தும்
மூதண்ட. சாயுக்ய பதத்தில்வாழ்வார்
கன்னேம்மே ராமனப்பா யிந்நூல்பாடி
நவகோடா கோடிவரை வாழ்ந்தோம்முற்றே. (27)

இராமதேவர் பரிபாஷை விளக்கம் உள,

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

குருவே சரணம்.

அகஸ்தியர் முன்னுரை:

ஸ்ரீராமதேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

வியத்தகு ஞான்திரம் அது.

ஆதியந்த மேனிறைந்த சோதிபாதம்
அகண்டபரி பூரணத்தி லறிவுகூடிப்
பாதியாய் மும்பொருளும் மூன்றுமொன்றுப்
பரவெளியாய் நின்றபரா பரையின்பாதம்
நீதியாய் வாணத்தின் மூகவன்பாதம்
நிறைந்தமலர் வாணிகுரு கந்தன்பாதம்
சோதியாய் நாதாக்கள் பாதம்போற்றிச்
சொல்லுவேன் சூத்திரத்தைச் சொல்லுவேனே.

ஆதியிலே அமைத்தவித்தி யெழுத்தைக்காண
அருள்ளான நந்திபதி மன்பாய்க்கொண்டு
சோதியென நின்றிலங்கும் நாதரூபி
சுருதியுள்ள வாலமதே மணியைப்போற்றி
நீதியுடன் சஞ்சார சமாதிசெய்து
நின்றனடா ஆதியந்தம நிலைக்கவேதான்
வாதியென வந்தோர்க்குக் குருவாயிந்நூல்
வசனித்தே னென்பதுமே லொன்றுமாச்சே. (1)

ஒன்றுகி ரெண்டாகி ஒன்றும்ரெண்டும்
உடன்சேர்ந்த கருவறியா ருலகவாதி
என்றுகச் சொல்லுகிறேன் கேளுமக்காள்
நாதுமும்ரெண்டு முண்டான கருவைப்பாரு
பண்டான சேதிபரப் பிரமமாச்சு
பார்க்கவென்ற லதின்பெருமை பகரொண்ணாது
கண்டாருஞ் சொல்லார்கள் நாவேவாயில்லை
கடுங்காரா மானதொரு கல்லிவாங்கே. (2)

வாங்கிருக்கல்லிமெள்ள வுணடத்திக்கொண்டு
வாய்குவிந்த காகமதி லிட்டுளமைந்தா
போங்குபெறச் சுத்தசல மதனில்வாத்தப்
பருசுடைய பூரணமோர் பலத்தைப்பீபாடத்
தீங்கில்லா ரவிபீசங் கூடச்சேர்த்துத்
சிவசிவா வடுப்பேத்திக் தீயைமூட்டி
ஓங்கியது கொதிகிழம்பி வத்திறக்கால்
உப்பதுவும் ஊறலுத்துச் சுத்தியாச்சே. (3)

சுத்திசெய்த உப்பினிடை காதங்கூட்டித்
துடியான பிலைடக்குஅரை விந்துசேர்த்துப்
பத்தியுடன் சாரநீர் விட்டுஆட்டிப்
பாங்கான தேகிநீர் விட்டுஆட்டி
வெத்தியுட னிருசாமம் நன்றுயாட்டி
வில்லிலேபோற் பிடித்ததனை வெயிலில்வைத்து
முத்திபெறக் காயவைப்பாய் ரவியிற்றுணும்
மூக்கமுடன் காய்ந்தபின்பு முறைறையேக்கேளு. (4)

கேளப்பா காய்ந்ததொரு வட்டுதன்னைக்
கிருஷ்பையுடன் காரோட்டில் வைத்துமூடி
வாழப்பா மண்சீலை யேழுசெய்து
வகையுடனே நூறெருவிற் புடத்தைப்போடு
நாளப்பா மூன்றுநாட் சென்றபின்பு
நல்லகல்லும் பொருமியது சுண்ணமாகும்
தேளப்பா கொட்டுவது போலேமக்காள்
சென்றசாக் கத்தனையும் மாண்டுபோமால். (5)

மாளாமவி ருப்பதற்குக் கற்பங்கேளு
மணிமந்த்ர அவுஷதமே மகத்தாம்மிருந்தை
தேளான பூரணமே தெய்வமல்லாற்
செகத்திலே வேறுமொரு தெய்வமுண்டோ
கோளான தொன்றுபில்லை நாதவிந்து
குறியறிந்து கொண்டவனே சீவன்முத்தன்
பாளான மதியழுத நீரைவாங்கிப்
பாலதனே கொண்டுவிட்டாற் பயமும்போச்சே. (6)

போச்சென்று விடுகாதே தினமுங்கொண்டு
பூரணத்தைப் பத்திமன தறிவில்லை
தாச்சியொன்று மில்லையடா நமன்தானேது
தாரணியில் மெய்ஞ்ஞானக் குருவுமாவாய்
மாச்சல்செய்யும் மனிதருடன் வாதாடாதே
வஞ்சருட னிணங்காதே வலுப்பேசாதே
காச்சிமனக் கடடகற்றிக் கருணைகூர்ந்து
கண்ணெனிக்குள் விண்ணெனியைக் காருகிப்பாரே. (7)

பாரப்பா யின்னமொரு சருவைக்கேளு
பராபரத்தா யெந்தனக்குப் பகர்ந்தவித்தை
ஆரப்பா அறிவார்கள காரசாரம்
ஆதியந்த மென்றபொரு ளார்தான்காண்பார்
வீரப்பா செய்யாமல் ரெண்டுமொன்றாய்
விரவிநல்ல ரஷியில்வைக்கக் கட்டிப்போகும்
சேரப்பா மதிதனிலே பத்துக்கொன்று
சேர்க்கவே வயதுபனி ரண்டுமாத்தே. (8)

மாத்தனென்ற கருவிலொரு விபரங்கேளு
மனோமணியா லெந்தனக்கு வகுத்தவித்தை
மாத்திரவ தில்லாத மங்கைகாதம்
வாங்கியதி னுனதுவித்து பாதிசேர்த்து
சாத்திகமுற் குருவில்பண விடைதான்போடு
சமத்தாக ரவிதனிலே வைத்துப்பாரு
பூத்தமலர் பொங்கியது குருவாய்நிற்கும்
புனுகுமதி னுடன்சேர்த்துத் திலதம்போடே. (9)

போட்டவுட னுனதுருவை யொருவர்காணார்
புகழாகப் பார்ப்போர்க்குத் தீபம்போலாம்
காட்டமுட னிக்கருவை யுலகத்தோர்க்கு
நவிலாதே குற்றம்வரும் காடாதே
வாட்டமிலா மலரொளியில் மனதைவைத்து
மகத்தான பூரணத்தை மருவிப்பார்த்துத்
தேட்டமிலா நற்கனியைத் தின்றுயாரும்
சிவசிவா கயிலாச தேகமாமே. (10)

ஆமப்பா யின்னமொரு கருவைக்கேளு
ஆச்சரியம் ஆச்சரியம் மலைபொன்றுகும்
காமப்பால் கானற்பால் ரெண்டுங்கூட்டிக்
கருவாழுற் குருவில்பணை விளைதான்போடு
வாடப்பால் திரையகற்றி சுத்தநீராம்
மக்களே அச்சலத்தைப் பதனம்பண்ணு
காமப்பா சொல்லுகிறேன் வீரம்பூரம்
நன்றுகப் பொடித்திடவே செயநீராச்சே. (11)

நீரான செயநீரின் முறையைக்கேளு
நீலநிற மானதொரு நாகந்தன்னைச்
சீராக வருக்கியதிற் சாய்த்தாயானால்
சீடஞ்சிக் கட்டுமடா வெள்ளிபோலாம்
பாரான பாதனிலே நாலுக்கொன்று
பாச்சியதை வெள்ளியிலே பத்துக்கொன்று
நேராகக் கொடுத்திடவே பத்துமாத்தாய்
நிலைக்குமடா புடந்தனிலே நினைவாய்க்காணே. (12)

காணவே யின்னமொரு கருவைக்கேளு
கருணையுள்ள முப்பூவில் விராகனென்று
பேணவே வீரமொடு பூரந்தானும்
பிசகாதே அவ்விடைதா னெடுத்துக்கொண்டு
தோணவே வாய்நீரால் மத்திக்தேதான்
குருசதற்குக் கவசமது தோணப்போட்டு
பூணவே அதின்மேலே மண்தான்செய்து
போடுவாய் காடையென்ற புடத்திற்றானே. (13)

தானென்ற புடமாற்றி யெடுத்துப்பாரு
தண்மையுள்ள சுண்ணமதாய் நீறிநிற்கும்
ஊனென்ற சுண்ணமதில் வகைதேகாடி
ஒருவருக்கு மிச்சண்ணா முரைக்கவேண்டாம்
பானென்ற ரசந்தன்னைப் படியாய்க்கொல்லும்
பசுமையுள்ள செம்புதனைப் பற்பமாக்கும்
ஏனென்று பேசுமடா வாதத்துக்கு
இன்பமுள்ள குருசிஷ்ட சுண்ணாந்தானே. (14)

B .71

தானென்ற தின்னமொரு கருவைக்கேளு
தாரணியில் வில்லாதே தனதாம்பித்தை
ஊனென்ற காயமடா ஐஞ்சாயந்தான்
ஊறுகிற பருவமடி லணைப்பாருக்கால்
கோனென்ற குருவருளா லெடுத்துவந்து
கூர்மையுள்ள வாளரத்தாற் கண்டமாக்கிப்
பானென்ற பாண்டமதில் விட்டுநன்றூப்ப்
பாச்சடா காரமுடன் சாரமாமே. (15)

சாரமென்ற பாண்டமதை அடுப்பிலேற்றிச்
சருகுகம்பு விறகதனை லெரித்துக்கிண்டி
பாரமென்றே யெண்ணியதைப் பதமாய்ப்பாரு
பக்குவங்கள் தப்பிவிட்டாற் பழியோபாவம்
தீரமாய்க் கிண்டிவரில் நீர்தான்வற்றித்
திரண்டுவருங் கடுகின்மே லெண்ணைய்தானும்
காரமென்ற யெண்ணைய்தனை வடித்துமெள்ளக்
காசியென்ற குப்பிதனி லடைத்திடாயே. (16)

அடைத்ததொரு குப்பிதனைப் பதனம்பண்ணு
அருள்பெருகுங் கடுகதுவும் பதனம்பண்ணு
படைத்ததொரு அமுதசஞ் சீவியென்று
பதாபரனை யனுதினமும் பணிந்துபோற்றிச்
செடுத்தினுட செயலறிந்து அமுதமுண்ணு
சிவசிவா மாலேதனிற் கடுகுகொள்ளு
மடத்தனமாய்த் திரியாதே அருளேநோக்கு
வாலைமேனு மணியாளை வணங்கிப்பாரே. (17)

பாரப்பா யின்னமொரு கருவைக்கேளு
பதனமுள்ள கடுகிலொரு கழஞ்சுவாங்கிச்
சேரப்பா முப்பூவில் விராகனென்று
சேர்த்தங்கே மத்திக்க வெண்ணைய்போலாம்
வீரப்பா செய்யாமல் வீரம்வாங்கி
வெண்ணைய்க்குட் பதித்துமேல் மண்தான்செப்பு
காரப்பா ரவிதனிலே காயவைத்துக்
குருக்குறவே விளக்கெரியில் வாட்டுவாயே. (18)

வாட்டிமென்ன உடைத்திடவே ரீராசன்
மனதடங்கி யுருகியெல்லாம் மெழுகாய்நின்றகும்
தாட்டிகமாய் மெழுகதனைப் பதனம்பண்ணிக்
தாயான ரவிதனிலே பத்துக்கொன்று
நீட்டிடவே ரவிதானுவ் கட்டிப்போகும்
நிசமான குருவாகும் நிதான்பாரு
மாட்டுவாய் மதிதனிலே பத்துக்கொன்று
வைமந்தனை பதிறைறு மாத்துக்காணை. (19)

காணவே யின்னமொரு கருவைக்கேளரு
கருவான முப்பூவில் ரிராகமென்று
பேணவே தானெடுத்துத் தயிலஞ்சேர்த்துப்
பிரளவே மத்தித்து ரவியிற்பூரி
தோணவே ஓட்டிலல்லவத்து ஓடிமூடிந்
தூண்டாத மலரிவிளக்கைகந் தொழுதுபோற்றிப்
பூணவே பத்தெருவிற் புடந்தான்போடு
பூரணத்தின் கிருபையினைற் பற்பமாச்சே. (20)

பற்பமதிற் பணவிடைதா னெடுத்துக்கொண்டு
பாங்கான தயிலமதிற் குழைத்துகல்லி
கற்பமெனத் தியானித்துக் கொண்டாபாலில்
காயமதில் கரைதிரைகள் காணுதோடும்
அற்பமென்று நினையாதே அழிந்துபோவாய்
அழியாம லிந்நூலில் அன்பாய்ப்பார்த்து
உற்பனமாய்ப் பூரணமே தெய்வமென்று
உண்மையுடன் பணிந்திடவே உறுதியாமே. (21)

உறுதியுள்ள அஞ்சனந்தா னெனறுமேகரு
உண்மையுள்ள கருவெடுத்துக் கருக்கிக்கொண்டு
அருமையுள்ள கல்வத்தி லிட்டுமக்கள்
ஆனகருத் தயிலமதை விட்டுஆட்டிக்
கருமையெனவ் வழித்துமே சிமிழில்வைத்துக்
காரணியாம் பூரணத்தைக் கருத்தில்வைத்துப்
பருதிமதி கடலொளியைப் பற்றிக்கொண்டு
பரமகுரு மையெனவே திலதம்போடே. (22)

போட்டவுடன் ரேசகபூ ரகும்பண்ணிப்
பூனிதனுடன் சும்பகத்தில் நின்றுயாலல்
நாட்டரச சுன்னேவல் கேட்பாரப்பா
நான்முகன்மா லிந்திரனும் வசியமாகும்
காட்டிகமாய் அஷ்டசித்தி யெட்டுமாடும்
காணிதனி லுள்ளபொருள் தானேதோன்றும்
பாட்டதிகஞ் சொல்லவில்லை யெண்பத்தொன்றில்
பட்சணியின் அஷ்டாங்கம் பணிந்திடாயே. (23)

பணிந்திடவே யின்னமொரு கருவைக்கேளு
பாங்கான பாஷாணக் கட்டிவாங்கிக்
கனிந்தொரு செயநீராற் சுத்திபண்ணிக்
கருகாமற் றுனெடுத்து வைத்துக்கொண்டு
துணிந்தமலர் மூப்பூவில் விராகனென்று
சுகமான நாதநீ ரதுவிட்டாட்டி
அணிந்தமலர் வெள்ளைக்குக் கவசஞ்செய்து
அப்பனே பத்தெருவிற் புடந்தான்போடே. (24)

போட்டதொரு பாஷாணக் கட்டிதானும்
புகழுடைய பூரணத்தாற் கட்டிப்போச்சு
நாட்டமுடன் வெள்ளீய முருகும்போது
நாட்டுவாய் பாஷாணம் பத்துக்கொன்று
காட்டிகமாய்க் கொடுத்துடனே வாங்கிக்கொண்டு
தயங்கிமிகக் கதறியது மாண்டுபோகும்
வாட்டமில்லாப் பூமலர்தான் மாண்டதாலல்
மக்களே அதினுடைய வளைமைகேளு. (25)

வளைமையென்ன மதிதனிலே நாலுக்கொன்று
மாட்டியதைத் தானெடுத்து மைந்தாகேளு
இளைமையென்ன ரவியெட்டு மதிதான்றொண்டு
இயல்பாக ரொண்டுமொன்று முருக்கிக்கொண்டு
தலைமையென்ன பூரசத்தை யொன்றுதாக்குத்
தப்பாது வெள்ளிவித்தை பத்துக்கொன்று
கலிமகனாம் பூரணத்தின் காட்சியாலே
கைகண்ட சித்தியடா கருதிப்பாரே. (26)

பாரப்பா யின்னமொரு கருவைக்கேளு
பாரிலுள்ள மனிதருக்கு வருகோய்க்கெல்லாம்
சீரப்பா திரிகடுகைத் தானாய்ச்செய்து
நிறமான முப்பூவைப் பத்துச்சான்று
கூரப்பா ரெண்டைடியுமே ஒன்றுய்க்கூட்டிக்
கூர்மையுள்ள மூலிப்பாலுக் தேனுங்கூட்டிச்
சாரப்பா லெருக்கைத் தின்றுபாலால்
தப்பாமற் றீருகிற தொனையக்கேளே. (27)

கேளப்பா வாகுமொடி பித்தந்தானும்
கெடியான குன்மமொடு சயரோகங்கள்
வாளப்பா மகோதரங்கள் குட்டரோகம்
வாங்காத பினிசங்கள் மன்னைடக்குத்து
காளப்பா குளிர்சுரமும் விஷபாரங்கள்
நழுக்காள கிராணிமுதல் காடாரிதாடும்
பாளப்பா மகியறுதப் பாலுக்கொண்டு
பசுமையுள்ள பூரணத்தைப் பணிந்திடாயே. (28)

பணிந்திடவே பூரணலே கியத்தைக்கொல்லிவன்
பராபரத்தாய் எக்கனக்குப் பகர்ந்தவித்தை
கனிந்ததொரு சாதிக்காய் சாதிப்பத்திரி
கருவாயின் பட்டையுடன் கிராம்புயேலம்
துணிந்ததொரு திரிகடுகு ஒன்றுய்க்சேர்த்துத்
துகைபார்க்க யெட்டாச்சு ரெண்டைக்கேளு
அணிந்ததொரு கோரக்கர் மூலியோடு
அபினிபுடன் ரெண்டாச்சு சேரப்பத்தே. (29)

பத்தான சரக்கெலாமோ ரிடையாய்க்கொண்டு
பதமாக வுரத்துச்சூ ரணமேசெய்து
முத்தான மூலிகைதான் சரக்கில்ரெட்டி
முன்போலே சூரணத்தைச் செய்துகொண்டு
வத்தாமல் ரெண்டைடியுந்தா னென்றுய்ச்சேர்த்து
வளமையுள்ள வெல்லமதில் நாலுக்கொன்று
சித்தமுடன் தேன்நெய்யுங் கூடச்சேர்த்திதி
தினமேவ முத்திக்து உருட்டிக்கொள்ளே. (30)

கொள்ளிப்பா டூணைலே யிலங்கைத்தா னும்
கொள்ளுந்து விபரடைதப்பக் கூறுக்கீகை
ஆள்ளாதுதா னைகுறிலீப ஏகடாதி
அருளாள ரூபணத்தை அண்பில்லைத்தை
கள்ளரியபேல கியத்னதடனை யிலைடதாண்கொண்டு
சிவளான டூரணத்தைக் கயத்துபோர்த்து
வள்ளாலெறு டுச்சீசாதி பாதகந்தன்னை
வனாய்குவதாம் தேகதிக்கி வருகுந்தானே. (21)

தானென்ற தத்துவத்தை யடக்கினைமந்தா
தன்னையாள்ள டூரணத்தைத் தான்தானென்று
மேலுறுன்றும் பேசாதீர வாதாடாதே
வெறுமம்பிலுக்காய்த் திரிகின்ற லுத்தர்கோடி
தோளைமேல் வேடங்கள் தரித்துக்கொண்டு
திருவுள்ளுலகில் மாவிடனை வணங்கச்சொல்லி
கூளையாடி கருத்தறியா மனடையர்மெத்த
கண்மிகட்ட மாதிகளைக் கருதிடாதே. (32)

சருத்தறியா மானிடர்கள் மெத்தவுண்டு
கன்மலியினை தீராத கழுதைமாடு
உருத்தரிக்க ஒப்பிலனையைக் கானைமாட்டார்
உவனையில்லாச் சந்திசிவம் ஓதிக்கற்காரர்
திருத்தலில்லா வேடங்கள் பலவுப்பூண்டு
திருவான டூரணத்தைச் சீ சீ யென்று
வெறுத்துமிகக் கருத்தறிந்த மனடையர்மெத்த
பிணாருடன் பேசாதீர வினைகளப்பாரே. (33)

வினையனை கண்டிணைவினை லாசமாகும்
மேலான பேரானிடை பரமாய்திற்கும்
கண்ணனை புண்ணறிந்து கனலத்தாண்டிக்
கருவான ஆறுதலம் சடந்தப்பாலை
முன்னனை பதியறிந்து மூதலைக்கண்டு
மூதலான மதியமுதப் பாலைக்கொண்டு
அண்ணனக்கு மூக்குடனே அமர்ந்தாதன்
ஆதியந்த நிலைமையற்ற அருளாந்தானே. (34)

தானேதான் தானவனுப்த் தான்தானுகிச்
சங்கற்ப விகற்பமெல்லாக் கவிர்த்தாகல்ல
ஊனேதான் தானவனு யுட்கொண்டேடதான்
உபநிடதப் பொருளாறிந்தே உளந்தெளிவு
விதானதான் திரியாதே விண்டேபசாதே
விண்மெளனிக்குட் கண்மெளனியை மேவிப்பார்த்து
தேனுன மதிபழுதுற் கொண்டாவ்லமைந்தா
சிவசிவா கைலாசத் தேகுமாமே. (35)

தேகமென்ற ஆகமறியார் சண்டிமாண்பர்
சிவசிவடாந் தானயதீயார் திருட்டுமாண்பர்
ஆகமென்ற ஆறுசுவையை யறியாமாண்பர்
அறிந்தாதத் தெரியாத ஆசட்டிமாண்பர்
பாகமென்ற பூரணத்தைப் பணியாமாண்பர்
பாலதீயாப் பால்பொசித்தப் பசைக்குமாண்பர்
வாகுடனே சமயமதம் பேசுமாண்பர்
வஞ்சருடன் சொல்லாதே வாசிபாரே. (36)

வாசிதனை யறியாம லுலகத்தோர்கள்
மாண்டார்கள் மூச்சடக்கி மதியைப்பார்த்து
நாசிதனில் நின்றிலங்கும் நாதரூபி
நலமான பூரணமாம் வாசிரூபி
தேசியென நின்றபர தேசியான
திகம்பரமாம் பூரணத்தைத் தினமும்நோக்கிப்
பாசிமனக் குகடகற்றி நின்றுல்லைமைந்தா
பதியறிந்த வாசிதனைப் பணியலாமே. (37)

பணியகுரு மதியறிந்தாற் பலிக்குஞ்சித்தி
பகுக்கறிவு நின்றுமதி பதியைநோக்கிற்
கனியமுத மதியமுதங் கசிந்துகாணும்
கண்மூக்கு மத்தியிலே கருதிப்பாரு
வணியான அமுதகலை மதியைநோக்கும்
வந்தமதி பருதிதனை வணங்கிக்கொண்டு
மணியான சிரோமணியை வணங்குமக்காள்
வந்தமதி பருதிதனை வணங்கிப்பாரே. (38)

வணங்குவது பூரணத்தை வணங்கவேணும்
மனதறிந்து மந்திரத்தை நிறுத்தவேணும்
இணக்கிவிடா யோகநற்குருத் தலைமைகண்டு
யிருவடிகள் குருவறிந்து யிருத்தவேணும்
சுணங்குசிறப்போற் சுழன்றுதிரி யாமல்தான்
கொழுகபழுள்ள உபநிடதத் துருவங்கண்டு
மணங்கமழும் வாசிமலர் வாசிபார்த்து
மந்திரபஞ் சாட்சரத்தின் மகிமைகாணே. (39)

கூறுதற்கு யின்னமொரு கருவைக்கேளு
சுளிம்பான செம்பிலுடை சுத்திதன்னைப்
பேறுதற்கு முற்குருவில் யிராகமென்று
பெலத்தகொரு கருவிட்டு மத்தித்தேதான்
ஊறுதற்குச் செம்புதனிற் றடவிநல்ல
உத்தமனே காடையென்ற புடத்திற்போடு
தோறுதற்குச் செம்பிலுட வூறலத்துச்
சுயம்பிரகா சம்மெனவே தோறுந்தானே. (40)

தோறுத பொருளையெல்லா முலகமீதிற்
சொல்லுவையோ வென்றுசொல்லி சித்தர்கூடிக்
காறுமல் ராமனுட பாடல்தன்னைக்
கண்டவர்கள் கறகுகைகளுள கருதாயமூடிப
போனர்கள் அப்போது நான்தான்சென்று
புனிதமுடன் வாதாடி நூலைவாங்கித்
தேனை அமுதம்போல் வெளியிற்போட்டேன்
சிவசிவா கண்டவர்க ளடக்கம்பண்ணே. (41)

அடக்கமுடன் நூலெடுத்துக் கருவைப்பார்த்து
அகரா மனதடங்கி யறிவில்நில்லு
விடக்கெடுத்த நாய்போலே புலம்பிநைக்கால்
மேதினியி லுனதுசிரம் வெடித்தும்போகும்
முடக்கமில்லை பூரணியா னிட்டசாபம்
முறையறிந்து கருவறிந்து முதலைப்போற்றி
நடக்கையிலே வழியறிந்து நடக்கவேணும்
நாடெல்லா முனதுவச மாகும்பாரே. (42)

போற்றிய நின்னையொரு பெற்றிகொரு
பலபிரவிகள் தேடுதற்கு யிந்நாலைத்
தாற்றிய வரிந்திபரும் வாதக்கோடும்
குருகினைபெறும் யோகமுடிட சித்துமாமிர்
நேற்றிய யிந்நூல்தா னெண்பதுதொன்று
நிகினவுரைத்து ராமனுட நூலிப்பாரு
சாற்றிய யிந்நூலி லெளிதிலிடாதே
சற்குருவாம் என்பதுமே லொன்னைப்பாரே. (13)

ஒன்றுன பொருளல்லோ நாதமாகும்
உடன்சேர்ந்த கருவல்லோ விக்துவாகும்
மன்றுன சேதியிது மூப்பூவாகும்
மக்களை இப்பூமிற் சாரத்தீசனில்
குன்றுத செலமாகும் அக்செலத்தீற்
குருவாகத் துருத அதிற் றோய்த்துக்கோப்க்துச்
சென்றுட ரணிதனிலே காயப்போடு
சிவசிவா பொருமியது சுண்ணாம்பாச்சே. (14)

ஆச்சப்பா ரசந்தனிலே சுண்ணாம்போட்டு
அருளான செயதீனர விட்டனாத்துப்
பேச்சப்பா ஒன்றுமில்லை வட்டுப்பண்ணி
பேய்மக்கா ளோட்டிலல்லைத்துச் சீலைசெப்து
காச்சப்பா காடையென்ற புடத்தைப்போடு
கணபதிக்கும் வடிகனுக்கும் பூஜைபண்ணு
மூச்சப்பா போகாம லடங்கிநீறும்
மூதண்ட மானதொரு குருவுமாச்சே. (15)

குருவிலொரு பணாவினாதா னெடுத்துக்கொண்டு
கூகாமற் மேனதிலே விகோடித்தாயாலல்
தருகாத மேகமொடி பரங்கிக்குட்டம்
தாழ்வான நூலியொடி பவுத்திரங்கள்
மருகுகின்ற குன்மமொடி மூர்ச்சைவாய்வு
மண்ணடையிடி மேலுனோதல் வயிற்றுக்காந்தல்
திருகிருப்பு நீரழிவு மகோதரங்கள்
கெட்டியாய்க் கன்டவுட நோப்போமே. (16)

போமேதான் மூற்குருவில் விராகனென்று
புகழுடைய ரசபற்பம் விராகனென்று
ஆமேதான் ரெண்டுமொன்றுய்ச் செயநீர்விட்டு
அமத்தியே அரைத்துருட்டிக் கயிறுசேர்த்துத்
தாமேதான் நிழலுலர்த்திப் பதனம்பண்ணு
தனியிருந்திச் சாற்றிவிடச் சுயரோகங்கள்
நாமேதான் குளிர்சுரங்கள் சன்னிதோஷம்
நாடாம லோடிவிடும் நயத்துபாரே. (47)

நயத்துமிகக் கொண்டாடி ராமன்நூலை
நாட்டிலாய் அவ்டாங்க முழுதுமாடும்
பயத்துமிக இந்நூலைப் பதனம்பண்ணு
பாரினிலே ஒருவருக்கும் பகரவேண்டாம்
துயர்ந்துமிக அரனுடைய பாதந்தன்னைத்
தொழுதுகொண்டு செய்பவருக் கிந்நூலீவாய்
சயந்தனிலே யீப்புகுந்த வாறுபோலே
தான்றியுஞ் சண்டாளர் தனக்கியாதே. (48)

தனதாக யின்னமொரு கருவைக்கேளு
தாயான பூணூலாள் தந்தவித்தை
டனதாகச் சொன்னனடா மகிழ்ந்துகேளு
மங்கையுடை நாதமடா வாலைவாலை
சென்னமல்லி மாணமல்லி தாளைப்போற்றிச்
சகசோதி யானதொரு காயைவாங்கிக்
குணமாகக் கமலைப்பால் தன்னிற்போட்டுக்
குழம்றவே நீயெரித்து அழித்திடாயே. (49)

அழித்தபத மென்னவென்றுற் கிள்ளிப்பாரு
ஆவெண்ணெய் போலிருந்தா லிரக்கிக்கொண்டு
தழித்துவா டாதேசக் கரைதேனூட்டித்
தயவாகப் பிசைந்துருட்டித் தாளைப்போற்றிச்
செழித்ததொரு மந்திரத்தைத் தியானம்பண்ணி
சிவசிவர் பணமிடைதான் கொள்வாயாலே
குழித்ததொரு பிணிகளெல்லாங் குடியேபோகும்
குணமான ஞானீதக் குருவுமாமே. (50)

குருவான வரிதுக் குரனையடைக்காள்
குருவிருக்கும் இடமறிந்து நிபாளம்பண்ணி
• இருவான வரிதுக் குழற்சிகொள்வாள்
தெளடதனு பிலத்தெளடா அழற்பிவாயில்லே
அருவானகு அருள்பெருகி அருளோப்பீபோற்றி
அட்டடமா சித்துவிலேயா நப்பின்றும்
குருவான தலமறிந்து கும்பிக்காக்காவ்
காமவிலே நிருமடா கனலிலுந்தாண்டே. (51)

கனலான குருவறியாக் குறுகைமாண்பர்
காலறிந்த யோகமுறைக் குருதிப்பெறுவர்
குணமான குண்டலியைக் கூர்க்குபாயர்
கூர்மைதனை யறியாத குருடர்மெத்த
பணமாலை காம்பிடுத்துப் பசப்புமாண்பர்
பாவிபிடந்து சொல்லாதே நூல்காட்டாதே
தனவான கவரீதப் பொருள்லொல்லாதே
கானவலுய் நீயிருந்து கனிக்துப்பாரே. (52)

பாரப்பா பின்னமொரு குருவைக்கேளு
பரமான கவரீதங் குழுஞ்சிவாங்கிச்
சேரப்பா வீரனுக்குக் கவசம்பண்ணிக்
தீபமதில் வாட்டயிலே மெழுகாய்ப்போகும்
கூரப்பா ரவிதனிலே காலுக்கொன்று
கொடுக்கையிலே வாங்கியது குருவாய்நிற்கும்
ஆரப்பா மதிதனிலே பத்துக்கொன்று
அணைத்திடவே ஆறேழு மாத்துமாச்சே. (53)

ஆச்சப்பா பின்னமொரு குருவைக்கேளு
அருளான கவரீதங் குழுஞ்சிவாங்கிப்
பேச்சப்பா ஒன்றுமில்லே கபாலவோட்டில்
பேணியே தடவிகல்ல தீபமேற்றிக்
காச்சப்பா தீபமதிற் கபாலவோட்டிற்
கதிர்போலே மைவளருங் குருத்தாய்வாங்கு
நீச்சப்பா சரியிடைதான் வெண்ணெய்சேர்த்து
நினைவாக மத்திக்துச் சிமிழில்வையே. (54)

வைத்ததொரு மையெடுத்துத் தியானஞ்செய்து
வரிசையுடன் ரேசகபூ ரகமும்பண்ணி
மூக்கிலெறக் கும்பகத்தில் நின்றுயாஞல்
மோசமில்லை யட்டசித்து முழுதுமாடும்
வெற்றிபெற வைத்ததன மெல்லாஞ்சேரும்
வேதாந்தச் சித்துமிக வினாவுண்டாகும்
பத்திமிக வுண்டாகும் பயமோயில்லை
பரமகுரு மையெனவே பணிந்திடாயே. (55)

பணிந்துமிக விந்நூலைப் பதனம்பண்ணு
பார்தனிலே மூடருடன் படரவேண்டாம்
கனிந்துமிகக் கசிந்துருகிக் கனலெத்தாண்டிக்
கண்மூக்கு மத்தியிலே கருத்திப்பார்த்துச்
சினந்துவரும் பகைஞ்ஞருட பேரைச்சொல்லிச்
சீக்கிரத்தில் ஓதிடவே நசித்துப்போவான்
கனித்திருந்து யிக்கருவைத் தானேநாலுய்ச்
சற்குருவைத்தியானித்துக் கனதாய்நில்லே. (56)

கனதாக ராமனுட வயித்யந்தன்னைத்
தாணியில் வில்லாதே கனதாம்பித்தை
மனதாக யின்னமொரு கருவைச்சொல்வேன்
மானிலத்திற் சகலபிணி மாண்டுபோக
இனமான அண்டமென்ற கல்லைவாங்கி
இடிசமனுப்பிண்டமென்ற நாதந்தானும்
குணமான ரவிபீசம் யெட்டிலொன்று
கூட்டியே விரவிநன்றுய்க் கூறக்கேளே. (57)

கேளப்பா வாய்குவிந்த கலசந்தன்னிற்
கெட்டியா யிட்டுமே லொடுமூடி
ஆளப்பா தமரிட்டுச் சீலைசெய்தே
ஆனகுளித் தயிலமதை அன்பாய்வாங்கிச்
சூளப்பா குப்பிதனிற் பதனம்பண்ணிச்
சுத்தஞ்சேர் சற்குருவைத் தொழுதுபோற்றி
வாளப்பா யிக்கருவை வெளிவிடாதே
மணிமந்திர அவுஷதமாம் வணங்கிப்பாரே. (58)

பாரப்பா யித்தயிலம் பதனம்பண்ணிப்
பார்தனிலே மனிதருக்கு வருநோய்க்கெல்லாம்
காரப்பா பணவிலைடதான் காவிறுதிக்கக்
கலைகாணு தோடிவிடி மின்னங்கேளு
சீரப்பா குளிர்சுரங்கள் தோஷத்தம்போ நும்
சிவசிவா டமேகாதரங்கள் குட்டஞ்சூலை
நேரப்பா வோடிவிடுங் தயிலப்போக்கு
நிசஞ்சொன்னேன் குருவருளை நேர்ந்துகூடே. (59)

கூடவே யின்னமொரு கருவைக்கேளு
குவிந்ததொரு முட்டையிலை அஞ்சாத்திங்கள்
காடவே யினமறித்து கருவைவவாங்கி
நாமொன்று சொல்லுகிறேனும் நன்றுப்க்கேளு
வாடவே வேண்டாங்காண் ரவிபிசத்தில்
மாட்டுவாய் கழுஞ்சியிடை வெல்லங்கூட்டிப்
போடவே மூன்றுநாள் காய்வெதும்பிப்
பூமியிலே விதனமன்றி வருகுந்தானே. (60)

தானென்ற காரீயக் கட்டிவாங்கிச்
சாற்றுவாய் முப்பூனைக் கிழ்மேலிட்டுக்
கோனென்ற பிங்கானில் வைத்துகல்லு
கொடிக்கள்ளிப் பாலிலொரு சேரைவார்த்துப்
பானென்ற ரவிமுகத்தில் வைத்துப்பார்க்கப்
படபடத்து உருகியது பசுமையாகி
மானென்ற மெழுகுபத மாகிநிற்கும்
மக்களே இம்மெழுகைப் பதனம்பண்ணே. (61)

பண்ணியதோ நிம்மெழுகை யுலகத்தோர்க்குப்
பகராதே யிந்நூலை வெளிவிடாதே
உண்ணியதோர் பொருள்கோடி குவித்திட்டாலும்
ஒருவருக்கும் ராமனுட நூலீயாதே
தண்ணியமா யுன்னிடத்திற் றொண்டுபண்ணிச்
சதாகாலம் உனதுபதஞ் சார்ந்தோர்க்கெல்லாம்
புண்ணியமா யிதனிலொரு தொழிலைச்சொல்லு
புத்தியுடன் குருபதத்தைப் பூண்டொரே. (62)

ஆண்டிகொண்டு பூரணமே தெய்வமென்று
பக்தியுடன் மனதுறுதிவைப் பூசைபண்ணி
ஈண்டிகொண்டு அவன்பதத்தைப் பணிந்துவிகாண்டால்
ஆகாரா சிவ்யோக மதுதானுண்மை
வேண்டுவது பூரணத்தை வேண்டவேணும்
வேதாந்தப் பதியில்மனம் நிறுத்தவேணும்
பூண்டாத மனிவிளக்கைத் தூண்டவேணும்
தூண்டுவது பூரணத்தால் தூண்டிடப்பாரே. (63)

பாம்பாட்ட சித்தியுட பூசைசொன்னேன்
பாமருரு ராமருட வாக்கியத்தால்
சாரப்பா ரேசகபூ ரகும்பண்ணிச்
சமத்காரக் கும்பகத்திற் சார்ந்தாயானால்
கோரப்பா குருவினுட பதியைப்பாரு
கோர்த்துகொண்டு அப்பதியில் நினைவைத்தாக்கு
கூரப்பா ரெகுராம தேவனென்று
கொண்டாடி யிந்நூலைக் கூர்ந்துபாரே. (64)

கூர்ந்துபார் கொங்கணவர் நூலைப்பாரு
கொண்டதிலே பட்சனியின் கருவைப்பாரு
தேர்ந்துகொண்டு யெந்தனுட நூலைப்பாரு
தெரிந்ததிலே ஐம்பதுமுப் பதுவும்பாரு
சாந்தமாய்ப் பொறிகளுனி சால்திரத்தில்
தன்மையுள்ள பட்சணியைச் சார்ந்துபாரு
கோர்த்துபா ரெந்தனுட நூலிலேதான்
நிச்சயமாய் வயித்தியத்தை நிறுத்தினேனே. (65)

நிறுத்தியொரு கருமையைச் சொல்லக்கேளு
கோரான தாமரையின் கொடியைவாங்கிக்
கறுத்ததொரு காராமை யோட்டில்வைத்துக்
கனலெடுப்பிற் றூனைத்திக் கருக்கிக்கொண்டு
பெறுத்ததொரு ஐங்கோலத் தயிலந்தன்னிற்
பிரளவே அரைத்துமொரு சிமிழில்வைத்து
நிறுத்தியே பூரணத்தைப் பூசித்தேதான்
கோரான குருபதத்தை நினைவிற்காணே. (66)

காணவே சிடிதிறுத்துச் சாத்திரவைத்தச்
சனமான பூரணக்கைத் தியானஞ்செய்து
பேணவே சகசாது சகமுப்பண்ணிப்
பெலமாகக் குப்பித்தினித் திலகப்பொடி
தோணவே தோடாளி கண்சோப்பாரு
தொடர்ந்து சனி பொழுதிருந்து சென்னைகப்பா
பேணவே வடைபெடித்து காவிற்றிக்கப்
பொல்லாத தோஷமெல்லாம் போகும்போமே. (67)

காசமொடு விஷபாகங் கண்டமாலை
சபாலயிடி சூலைமுதற் சன்னிபாத்து
பேசுவாண்ணை தெந்தவடைப்பு சூன்மையெலாம்
பின்முலம் முன்முலம் பித்தபாகம்
பூசலது செய்கின்ற குன்மத்தோடி
போகாத நோய்களெல்லாம் போவதற்கு
வாசமுள்ள மைபெடித்து காவிற்றிக்க
வந்சகமாய்க் கண்ணிலிட வாங்கிப்போமே. (68)

போமப்பா யின்னமொரு கருவைக்கேளு
பூவான பூரசத்தின் பற்பஞ்சொல்வேன்
நாமப்பா ஐங்கோலத் தயிலத்தன்னில்
காலுதரம் நீயுருக்கிச் சாய்த்தாயானால்
ஓமப்பா நீர்வத்திக் கட்டிப்போகும்
உற்பனமாய் முப்பூவைக் கவசம்பண்ணி
ஆமப்பா அந்செருவிற் புடத்தைப்போடு
அப்பனே நீறியது சண்ணமாச்சே. (69)

சண்ணமது பணவிடைதான் தேனிற்கொள்ளத்
தூலையாத வெட்டையொடு சூலைபோகும்
எண்ணாவெண்ணெய் சயமீளா யிருமல்போகும்
யெழுந்தபுத்துக் கிரந்திமுதல் யெடுபட்டோடும்
வண்ணதிரி கடிருரு ணாயேசெய்து
மக்களே சண்ணமதிற் சருக்கரைகூட்டிக்
கன்னிதிரு குயப்பாலிற் கொண்டாயானால்
காசமொடு தோஷம்போங் கருதிப்பாரே. (70)

சுருவறியார் படைபயிலுஞ் சுகலகத்துள்ளே
கண்டுகண்டு அருவற்றிவிடு தற்கடம்வேண்டாம்
சுருவறியாச் சிவஞருக்குக் குறிதானென்ன
குறியறிந்து அவர்களுடன் பேச்சுப்பேசு
பருசுடைய பூரணமே திதய்வந்திதய்வம்
பார்தனிலே வேறுமொரு தெய்வமுண்டோ
நெறியறிந்து குறியறிந்து பூரணத்தைத
தேறறிந்து கொண்டவனே சித்தன்தானே. (71)

சித்தான சித்திலொரு விபரங்கேளு
சமயபக்குந் தினைகுப்பூடு தன்னைவாங்கிச்
சுந்தமுள்ள காடோட்டிற் கருக்கிக்கொண்டு
சுருக்குள்ள கருவாலே மந்திதேதான்
மூத்தான சிமிழில்லைத்துத் தாயைப்பூசி
முன்னவனைத் தியாணித்துத் திலதம்போட்டுப்
பத்தியுடன் ரேசசூ ரகரூபம்பண்ணி
பரமான கும்பகத்திற் பணிந்துபோற்றே. (72)

போற்றியே யெதிர்நோக்கிப் பார்க்கும்போது
பூமிதனி லுள்ள அதி சயங்கள்தோற்றும்
நாற்றினையி லுள்ளவுயிர் பயிர்களெல்லாம்
நாதனென்று வணங்கியுன் வசமாம்பாரு
வேற்றுமைக ளில்லையடா மையின்போக்கு
வேணபொரு ளீப்ந்தாலும் வில்லைவேண்டாம்
சாற்றுவிதம் சொன்னனடா யிந்தப்போக்குத்
தரணிதனி லிந்நூலைத் தான்காட்டாதே. (73)

தானவனுய் நின்றதொரு ராமன்நூலைத்
தரணிதனிற் கண்டவர்கள் நாம்தானப்பா
வானவர்கோன் தானறிந்து மெச்சிக்கொண்ட
வயிக்கியந்தா னெண்பதுவும் வாலியென்று
மோனமுடன் கண்டவர்கள் கொடுக்கமாட்டார்
மூதண்ட ராஜரிஷி முறைதானென்று
மனனை உயிர்போலே பதனம்பண்ணி
உள்ளிட்டே வாசிதனை உற்றுப்பாரே. (74)

பாரப்பா வெகுநாளுக் கிருந்தகண்ணோ ரிரு
பாரிலையே நாடுகளுங் கூடிவந்துபோற்றும்
ஆரப்பா வுயர்வான சோதரர்பேர்
வீரமுடி சூடுவிக்க வேணுமென்றே
பேரப்பா கிருஷ்ணனுக்கு மரியுரைத்தானம்
நீரிலுதி கொண்டுவந்து நிறைத்தானம்
சாரப்பா வம்பெரிய வுயிர்தானுமாம்
சரிபடவே கானகஞ்சென் றருள்புரிவீரென. (75)

காரையுள கூந்தலாய் உன்னையடிமைகொண்டு
காசினிக்கரசியென்ற விதிவகையாலே
வாரிதியுள் கப்பலோட்டி வாணிபஞ்செய்து
வருகின்ற கப்பலோடு மூழ்கியதென
தூரமுள சுட்டபொருள் விழுந்துபோனதென்றி
மோரிலுள மருந்துதனைப் பருகச்சொல்லு
மேரிலுள தூமிடையி லிருந்துதேர்ந்து
மெய்ம்மையெய்ம்மை பிழைத்வதகிலை முடிவப்போல்வாமே. (76)

வார்த்தையெய்ம்மை பிழைச்சையகிலை முடிப்பதுவப்போ
வாங்கியே யிலைமருந்து பலமெய்போட்டுச்
சேர்த்தையிக மதுந்திக்கும் போகாதென
சிவசிவா வென்னசொல்வினன் விடமுகாய்கிற்கும்
தூத்தமலர் வாசனீயு முப்பூவாகும்
புனுகுடனே சுற்றுவாசம்பீசம்
காத்தமிலையாப் பூமலரின் விரதானமஞ்சான்
கல்லதொரு மேருகனி வளைத்திடாரே. (77)

அடைத்திதொரு மேருகிரிப் புதையப்பண்ணி
அன்பாக நீயிருக்கு மொருதிக்கந்தன்னில்
கடத்தூடை யாஜரின்சுக் காக்கைகச்சேறி
கல்லதொரு மேருகின அதன்மேல்வைத்துத்
திடத்துடனே சேசதூது சகுமம்பண்ணிச்
சென்றங்கே கும்பித்துச் சிவனைப்போற்றித்
தொடுத்தமலர்ப் பூவலர்ச் சீனசன்கையது
தொருகூறியி லாக்டோலைவுத் தினாண்டிபண்ணினை. (78)

தொண்டுபண் ணும்நாற் பத்து மூன்றுகோ ணைம்
சுருக்கமுடன் தானெழுதி நடுக்கோ ணைத்தில்
அண்டர்தொழு மேருவைத்தா னதன்மேல்வைத்து
அருவான நந்திபத மன்பாய்காட்டிச்
சென்றுங்கே சதாசிவத்தின் நிஷ்டைகூடிச்
சிவந்தமலர் தன்னுலர்ச் சனையேசெய்து
கண்டதொரு மேருவைத்தான் தெண்டம்பண்ணிக்
கருணைதருங் கற்பமென வணங்கிப்போற்றே. (79)

வணங்கியே பூணிலே கியத்கைதத்தானும்
வைத்திருக்கும் மேருவைத்தான் முன்னேவைத்து
இணங்கியே யென்தாய்பூ ரணியேயென்று
இன்பமுடன் மேருவைத்தான் திறந்துகொண்டு
மணங்கமழும் மாதாவே யென்றுசொல்லி
வரிசையுடன் போற்றிசெய்து மைந்தாகேளு
குணங்கமொரு மனதாகக் குவிந்துபோற்றிக்
குன்றிமணி தன்னளவா யெடுத்திடாயே. (80)

எடுத்திடுங் காத்தில்வைத்துத் தாயைப்போற்றி
இன்பமுள்ள லெதுகர மதன்மேல்வைத்துத்
தொடுத்துயிக சேகபூ ரகமும்பண்ணிச்
சொரூபமுள்ள கற்பமதை நாவில்வைத்து
நடுத்தரமாய்க் குப்பித்துக் குருவைக்காரு
நற்கமலச் செகசோதி பாதந்தோற்றும்
அடுத்ததொரு வாசியது அசையாதப்பா
ஆண்டுஒரு நாழிகைபோ லாகுந்தானே. (81)

தானை கற்பமது கொள்ளும்போதும்
தயவாக நூலெடுத்துப் பார்க்கும்போதும்
தேனை மதியமுத முண்ணும்போதும்
சிவபூசை குருபூசை செய்யும்போதும்
நானை அகம்போக்கி நீதானென்று
நன்மையுடன் மவுனமதா யிருக்கவேணும்
கோனை சற்குருவைக் காக்கவேணும்
குணமுடைய பூரணத்தை வணங்குந்தானே. (82)

வணக்கமுள்ள இந்நாலே வெளிவிடாதே
வஞ்சருடன் பேசாதே யாடாதே
இணக்கமில்லா மாந்தருட னினையவ்வேவண்டாம்
இன்பமுள்ள வயித்திய நூ லிப்பேவண்டாம்

மணக்குமலர் மதிதனிலே மனந்நினைவைத்து
வயித்தியநூ லெல்லாமுந்தான் வகையாய்ப்பார்த்து
தனக்குமிது பொருளெனவே வணங்கிப்போ நிச்
சதாகாலங் குருபதத்தைச் சார்வாய்முற்றே. (83)

இராமதேவர் வயித்திய சூஸ்திரம் அகம்.

சூற்றிற்று.

16-3M, 2

திருமங்கலத்திலிருக்கும் அருணாசலம்பிள்ளைகுமாரர் வைத்தியம் சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டிலிப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குருவே துணை.

அறுபத்து நான்காவது:

இராமதேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞானம் 5.

நாட்டினே னென்னவென்றுல் லடங்காதேறு
நாதாக்க ளெல்லோருங் கூடியேதான்
வீட்டிலையையா யவரவர்தான் சொன்னாப்பா
வெகுவாக யெத்தூலே வெளிபாய்ச்சொன்னேன்
பாட்டிலே சொன்னதென்று யெண்ணினீயும்
பலிக்குமோ பலியாதோ வென்றெண்ணாதே
நீட்டியதோர் ஞவமணிகள் கோர்த்தாப்போலே
செப்பினேன் சித்தரெல்லாந் தியங்கினரே. (1)

தியங்கினர் கருவெல்லா மொளித்துலைவத்துத்
திருட்டாகச் சாஸ்திரத்தைச் சொன்னதாலே
மயங்கினு லுலகத்திற் பிழைக்கவென்று
மனதிரங்கிச் சூத்திரத்தில் வகையதாக
அயங்காம லிருநூற்றி லடக்கிச்சொன்னேன்
அப்பனே பலபலவாங் கருவுவையெல்லாம்
தயங்காதே பலவிதமா யறிவுவப்போக்கித்
தாக்கிப்பார் பொருளெல்லா மொன்றுதானே. (2)

ஒன்றுனை தொன்றென்றும் பலவாயென்றும்
உள்ளொன்றும் புறமென்றும் உளறுவார்கள்
ஒன்றுனை வெளிக்குள்ளே பிரித்துநின்றே
ஒத்திருந்த தல்லாமல் மற்றொன்றில்லை
ஒன்றுன கருவுமொரு குருவுமாச்சு
உயர்ந்தூநின்று சத்திசிவ மிரண்டுமாச்சு
ஒன்றுன மூலமெல்லா மதற்குள்ளாச்சு
உந்தூநின்று மனமுலயாத்தா வொன்றுகானே. (3)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (4)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

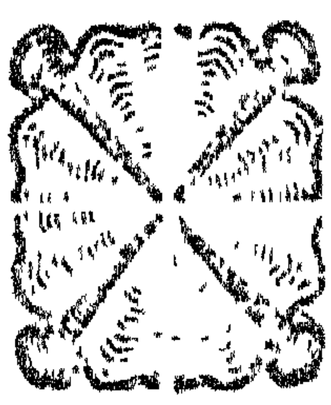
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (5)

திராடதேவர் ஞானம் 9.

பூரீவில்லிபுத்தூர் வத்திராயிருப்பைச் சேர்ந்த தம்பிபட்டியில் காவல் க்காரர் அழகுத்தேவர் குமாரர் பாம்பலைபத்தேவரவர்களிடமிருந்து வாங்கிய எட்டிப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

கணபதி துணை.

அறுபத்தைந்தாவது:

ஸ்ரீமதேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

பூஜாவிதி ம.

ஞானியென்ற மணிவிளக்கை யறியவேணும்
அகண்டபரி பூரணத்தைக் காணவேணும்
சோதியென்ற தூப்பரவெளி மார்க்கமெல்லாம்
சுகம்பெறவே மனோன்மணியென் றருத்தான்தன்னை
நீதியென்ற பரஞ்சோதி ஆயிபாதம்
நிர்க்குணத்தி நின்றநிலை யாருங்காணார்
வேதியென்ற வேதாந்தத் துள்ளேநின்று
விளங்குவதும் பூஜைசயிது விண்போகாதே. (1)

போகாமல் நின்றதோ ரையாநீதான்
பூரணத்தி னுனைகலை ஐந்தும்பெற்று
ஆகாம லானந்த வல்லிபாலே
அடிமுடியும் நடுவாகி ஆறுக்குள்ளே
வாகாமல் வாலையுட மூலத்தாலே
வழிதோன்றும் மூன்றெழுத்தை யுரைக்கவேணும்
சாகாமல் சாகுமடா யிந்தமூலந்
சதுர்வட்டம் நடுகோண முக்கோணந்தான் (2)

முக்கோண மூலசுழி கோணமாகி
மூதலான மூலமணி வாலிதன்னில்
நற்கோண நாலுவரை நயந்துகாக்க
நாயகியாள் பரஞ்சோதி காட்டமுற்றுத்
திக்கோண திக்குணைசை யிருந்தமாயம்
தெளிந்திடவே யுரைத்திட்டேன் விபரமாகத்
தக்கோண மிட்டகுறை யுந்துதென்றும்
தனியிருந்து பார்த்தவனே சிந்தனைமே. (3)

சித்தான ஞான்றொறுத்த வெயவாரற்றிசாதி
சிவியறும் பெயரினியும் வம்மாவாசி
முத்தான வெடிமுடிந்து சிவரிசிவத்திருந்தே
மூன்றிலிடை சிவதிரியக்ஞ செயற்கட்டுத்தான்
வித்தான வின்கைமுட்ட டெடும்பாரு
விலான மூன்றுவும் மூன்றுங்கூரு
சத்தான அநன்கருவும் சிலாபிவ்வைவத்தச்
சதிரான இதுவிபரம் அறியக்கேளே. (4)

கௌட்பா பெலிகொடுத்துப் பூசைசெய்து
கிருவைபுள்ள வருசீவற்றுத் திட்டமாக
வாளப்பா சுடுகாட்டின் சாம்பல்தன்னில்
வளமாகப் புனைதத்தானிடு சுதிசாமத்தில்
ஆளப்பா அடியற்று மானமாகி
ஆன்டிருந்த தவசுநீலு தான்குலைந்து
காளப்பா கண்மணியே விழ்வான்பாவி
கறைதெரியச் சொல்லுகிறே னின்னம்பாரே. (5)

இன்னமின்னங் கன்முன்சோ தனையுமாகும்
ஈடேற வேணுமென்ற விதனிற்கூட்சம்
அன்னமின்ற வயிற்கட்டை தேவதாரம்
அறிவுடைய முன்னசீவி சிங்களத்தில்
வன்னமின்றார் பேர்சொன்னி நசியென்றேதான்
வலுவான நூற்றெட்டி உருவுட்போடி
சன்னமின்ற மரத்தடியி விருத்துசொன்டு
சதிராக ஆனிகொன்டடித்திடாயே. (6)

அடித்தமூனை பிடிங்கினைத் திறுக்கிப்போடி
ஆனந்த வருக்குலைத்து பட்டிப்போகும்
தொடித்தமுதல் காலாரள் கண்டுதாலும்
தொலைகமுடித்து விச்சதடா விந்தப்போக்கு
விடுத்தபின்பு விஷமேறி கருவிப்போகும்
விரித்தூரைத்தேதன் பூட்டிதுவே வீண்போகாது
தடுத்தவிடு காகத்தி லடித்துப்பாரு
தட்டழிந்து உயிர்முதலாய்ச் சேதமாமே. (7)

ஆமப்பா அடிகரித்த சிங்களத்தில்
அதிசயங்காண் கண்டவர்க்கு அடைக்கலம்போல்
வீடப்பா வெளிதிறந்த சொன்னேன்பாரு
விளையாட்டு மில்லையடா விந்தப்போக்கு
சோமப்பா சுத்தியுடன் தலையும்மூழ்கி
சுருக்கெனவே தியானிப்பா யாத்தாள்மூலம்
தாமப்பா சுத்தியமே சொன்னேனப்பாரு
தவறுது ராமனுட வாக்யந்தானே. (8)

தானென்ற மூலமுடன் சித்திபண்ணு
தனதான தூற்றிலட்டுக் குள்ளேசித்தி
ஆனென்ற அண்டர்பதி யெட்டுமாடும்
அபூபத்து நால்மூலி யெல்லாமாடும்
கோனென்ற கோடிசித்து கூணத்திலாடும்
குணமாக ரேவதிகாட் செய்யுகன்று
வானென்ற அஷ்டமியிற் செய்யுகன்று
வளர்பிறையிற் செய்தவனே யோகியாமே. (9)

யோகிகளா யாவதற்கு வுனக்குச்சொன்னேன்
ஓகோகோ முன்னுரைத்த மூலத்தாலே
வகிகளா யேகாந்த வல்லியாட்டு
யேட்டிலே யெழுதினதா லெல்லாமாச்சு
தாகிகளாய் தாயுடைய கிருபையாலே
தவமாகு மவமாகும் சுபமுண்டாகும்
மோகிகளாய் மூலபூஜா விதிபத்தாலே
முத்திபெறச் சித்திவினை பத்தறுமுற்றே. (10)

இராமதேவ ரருளிச்செய்த பூஜாவிதி ய.

முற்றிற்று.

மாலூற்று சாதகக்கள் மடத்திலிருக்கும் சாமிபார் இராமகிரி கோசாயிசுவாமிகளிட மிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

கடவுள் துணை.

அறுபத்தாறுவது:

ஞானதேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

குருகுல்ஸ்திரம்யசு.

ஓமமதில் நின்று
வாமமதை யுண்டு
ஓமமென நின்று
ராமனுனை செய்யே. (1)

கந்தினையைப் போற்றி காதாந்தத் துள்ளிற்
றந்தினையைத் தொழுது காலையும் போற்றி
மந்திரங் கொண்டு மவுன லகரியால்
அந்திர வாத மகற்றயவுங் கேளோ. (2)

கேளோ முன்னூல்கள் கெடியான வாயிலுற்
காளோகான் சொன்னது கங்குகரை யில்லை
வேழ சமுத்திரம் யெந்நூற்குக் காப்பிடத்
தாளே சரியில்லை சாஸ்திரந் தானே. (3)

தானே குருமுனி சாற்றிரு ரெனைப்போல்
வேனே திருமூலர் வெகுகோடி கொட்டினர்
மேனேயென் னூல்தான் வெட்டவெளி யாகும்
தேனே தான்கண்டு தெளிந்தவர் சித்தரே. (4)

சித்தரே கேளுருஞ் சேப்புவேன் நீலமாம்
முத்தரே வண்டின் முட்டையடையப் பிறிவி
கத்தரே வெள்ளையாய்க் காணுமே கண்டு
அத்தரே கண்டு ஆடுடார் மக்களே. (5)

மக்களே தப்பிநீர் வாங்கியே நீங்கள்தான்
வெக்களே குரிச்சி வீதடான சந்திரன்

அக்கலை விற்பனி யான பிலத்துடன்
வக்கலே பூணைப்பீ வாசனை கண்டிடே. (6)

கண்டிடு நீரிற் கரைத்துப் பனியில்லை
யென்றிடு சுண்ணாரீ ரெனவிதன் பேரு
அண்டிடு மிதனை லஞ்சுசுண்ணைஞ் செய்திடு
தண்டிடு வாதந் தப்பாது பாருமே. (7)

பாரு மினிமை பலதோஷம் போக்கியும்
கோரிடை சேர்த்து நீகம்பி யத்திடை
ஆருமே நீரா லரைத்துப் புடமிடு
கோருமே கல்ல கொடுஞ்சுண்ண மாருமே. (8)

ஆருமுன் செய்த ஆல்முட்டை யேழுக்
கேருமே பூசி யிலைதனை ரவியிலே
பாருமே காஞ்சபின் பஞ்சபூ தத்தில்லை
வருமே வைக்க யியம்புவேன் கேளுமே. (9)

கேளுநீ அக்கினி சாலங் கெடியாக
நாளுநற் சுண்ணநீர் விட்டுநன் முயாட்டி
வாளுந் தாருத்தியில் வைத்தூது சுண்ணமாம்
ஏழுஞ் சுடர்க்கொடி யிப்படி யூதிடே. (10)

ஊதிடச் சுண்ணமா முறைசேர்கல் லுப்பை
வாதிடச் சுண்ணமாம் வைத்தூது வெண்காரி
யேதிடச் சுண்ணமா மினங்கனைப் போட்டூது
போதிடப் பஞ்ச பூதக் குகையிலே. (11)

பூதக் குகையிற் போட்டூது ஆதியை
ஆதிமுன் சொன்ன அஞ்சைமே லெப்பி
வேதமா லாயி னிளங்கப் புடமிடு
நாதனே கேளு நலத்திது சுண்ணமே. (12)

சுண்ண மிதைப்போற் சொல்லார்கள் சித்தர்கள்
அண்ணாத்த வேலை ஆடலாம் பாரு
வண்ணத்த சித்தர்கள் மறைத்தே ஒளித்திடார்
இன்னாத்தான் வஸ்துவிற் சேர்க்க புரியுமே. (13)

மூளித்தலை புண்ணை மூச்சை யடக்கிடு
சரித்தநின் வேலை சாற்றுவேன் பக்தனே
சரித்திடுத் தண்ணத்தில் சாதத்தை யோட்டிடு
நீறுத்தமுன் பேச்சையும் நீர்பேச்சு ஆட்டிடே (14)

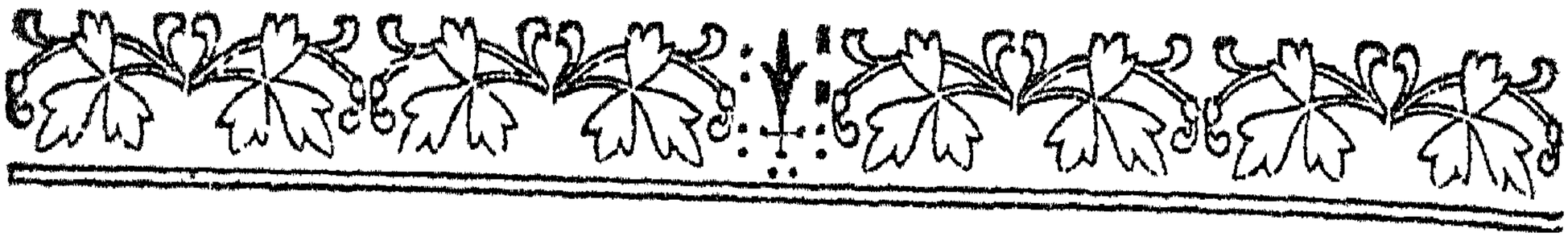
ஆட்டிடக் கோரை ஆனதோர் வீரனை
காட்டிட மணிபோல் கன்று யுருக்கிடும்
ஓட்டிடத் தங்கத்தேர் ஏன்பதில் வேலைதான்
சோட்டிய யிதன் சொன்ன வுபதேசமே. (15)

உபதேசம் தாய்க்கு உரைத்தலை யாத்தான்
நபதேசர் அற்புதர் நற்றிக்கே சொன்னார்
விருதலைச் செய்து வெகுகோடி யாடினார்
அருதி யுபாயத்தி னற்புதத்தை சொன்னாரே. (16)

சொன்னாரே யென்குரு சூட்சாதி சூட்சத்தை
அன்று நிலைதக்கொண் டாழுனென் வாதந்தான்
மன்னரு லோகர்க்கு மறைவிட்டே சொன்னேன்
பன்னரும் பொய்யில்லை பலாயாணை முற்றுமே. (17)

இராமதேவர் குரு சூஸ்திரம் ஙகூ,
முற்றிற்று.

திருமங்கலத்தில் இருக்கும் அருணை சலம்பிள்ளை குமாரர் வைத்தியம் சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி. இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குருவேதுணை.

அறுபத்தேழாவது:

ஸ்ரீமதேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

கண்டகம் 67

மூலமுத லாதார விற்சைதனையோதி
முனையான சுழிமுனையின் மேலாகநின்று
பாலமெனும் மயிர்ப்பாலத் தந்தமதிற்புகுவிப்
பத்திகொண்டு நெருப்பாறிற் பதிவாகச்சென்று
சீலமுடன் அப்பதியிற் காலையுமேகாட்டிச்
சின்மயமாஞ் சற்குருவைச் சிந்தைதனில்நினைந்து
ஞாலமுடன் சூசூவெமாடு காரணமாய்நிறைந்த
தொந்திவயிற் றைங்கரனைத் துணையெனக்கொண்டேனே()

கொண்டதொரு சிவஞான கேசரியைக்கண்டு
குருவான மேருகிரி நடுவானபதியிற்
சென்றந்த மதியமுத மருவியதைப்புண்டு
திருவான பூரணியைச் சிந்தைதனில்நினைந்து
அண்டர்பிரா னருளதனை யனுதினமும்நோக்கி
அன்பான சிவயோகத் தந்தமதில்நின்றேன்
கண்டகந்த மதுமணியும் வாராமலென்று
கருவான கண்டகங்கள் கடாட்சித்தாள்பாரே. (2)

பாரான கண்டகம்பதினெட்டும்பார்த்துப்
பாமருரு அருளதனைப் பகுத்தறியும்போது
நேரான பொருளதனை யொன்றுகக்கண்டேன்
நிசமான அப்பொருளைப் பதினெட்டுப்பேரும்
சீராக அவரவர்கள் பரிபாஷையாகச்
செம்மையுடன் பாடினதைத் தெளிந்தெடுத்துக்கொண்டு
கூராத பொருளென்றும் பாஷைபதினெட்டாய்க்
கூறினேனும் பொருளறிந்து கூறுவதுமரிதே. (3)

அரிதான பொருளதனை நிசமாகவேதான்
அனைருளைப் போற்றிசெய்து அன்பாகச்சொன்னேன்
குருவான கண்டக்கங் கருவானநாலிற்
கூறுத பொருளொன்று பிரமமயமாகும்
நெரியான பிரமமய மானகருமைக்தா
நிசமான அண்டமுதற் பிண்டமயமாகும்
பெரிதான அண்டமுதற் பிண்டமதுரண்டும்
பெருமையுள்ள கண்டக்கங் கருமானமாமே. (4)

ஆமென்ற கருமானக் கண்டக்கமாகும்
அருவுருவ மானசெய லாருமறியார்கள்
நாமென்ற கண்டக்கம் நாதமொடுனிந்தாய்
நடுவாகி நின்றதொரு கருமானப்பொருளைத்
தாமென்று சொன்னகரு வாருமறியார்கள்
தன்மையுடன் தானறியக் கருமானங்கேளு
ஓமென்ற சத்தமடா ரவிமதியின்கலைதான்
ஓடையிட்ட நாதமடா மவுனமதுவாமே. (5)

மதுவான நாதமது கொச்சிக்கும்போது
மலரான விந்துவும் மனதடங்கிச்சேர்ந்து
பொதுவான தலமென்ற மூக்கோணைமதிலே
போதமய மானகுரு நாதனருள்செயலே
மெதுவான கண்டக்கங் கருவானபொருளை
மேன்மைபெறச் சொன்னகரு ஆதிமயமாகும்
எதுவான ஆதியது அண்டமேகசரியாம்
இதமான சுழினையது மூனைமையமாமே. (6)

ஆமென்ற மூனைமையம் விந்துநிலைபீசம்
அரிதான கண்டக்கங் கருமானம்ரண்டும்
தாமென்று ஒன்றுக சேரிக்கும்போது
தன்மனதிற் குருவென்று தந்தமதின்விழில்
ஓமென்று லவுத்ததின்மேல் அஞ்சுரூபதனி
ஊசாடும் மந்திரமும் பேசாதபொருளாம்
காமென்ற கருமானம் மையமதில்லயமையை
கன்றுக மெய்க்கண்ணில் கயமாகுத்தீட்டே. (7)

திட்டிநீ நன்முகக் கீழ்மேலும்பாரு
திட்டிக்குப் பொய்யாமல் மெய்யாகக்காணும்
கூட்டியே பாராதே அதனிலதிசயத்தைக்
குடிபோன விடென்று குறியாகத்துள்ளி
ஆட்டுநீ சக்கரமும் அசையாமலேதான்
ஆந்திரமா பீடமடா அண்டகேசரியாள்
காட்டின தண்டக்கக் கருமானமின்னம்
நயமாகச் சொல்லுகிற நன்மையதைக்கேளே. (8)

கேளடா சல்லியன் பாடினதோர்நூலிற்
கெடியான கொடிமூலம் மூடிவானபூமில்
ஆளடா ரவிநாத மடிமேலும்பூட்டி
அசையாத மேருதனி லன்பாகநாட்டிக்
கோளடா அசையாமல் வாய்மூடிமவுனம்
கொண்டுநீ மண்டலங் குளிவெட்டிக்காரு
நாளடா தப்பாமல் நீநின்றுகாரு
நயமான கெங்கையடா செயநீருமாமே. (9)

நீராக வூருநம்நீ ராணியானகெங்கை
நிசமான மதியான கெண்கைதனைக்கூட்டச்
சேரான தயிர்போல அழுதரசமாகும்
திவ்யரச மானதொரு பூரணநீராகும்
கூராத பூரணநீர் செப்பதனில்வாங்கக்
குருவான உதகநீர் மிதமானகஞ்சாம்
போரான பாசாண மெக்சரக்காரூலும்
பெருமையுடன் கட்டுமது மூழுக்கட்டுமாமே. (10)

கட்டான சரக்குவகை அறுபத்நிறூலும்
காரசார மத்தின்வகை யிருபத்தியஞ்சும்
கெட்டான உபரசம் நூற்றிரண்டுபத்தும்
நிசமாக மூன்றுவகைப் பேருமுறவாவார்
செட்டான செட்டுவகை யென்னவென்றுசொல்வேன்
சிவசிவா குருக்கமுடன் செப்புவதுகேளு
எட்டான வெட்டிட்டு அறுபத்நிறூலு
இலைசக்குமூன் னுடைய இருந்துசீபாரே. (11)

இருந்துநீ பார்ப்பதற்கு இன்னமொருவகைகேள்
வகாரந்த காகுட்டா பிறவிசாகரமாம்
விருந்துநீ கொள்வதுபோல் மணமுதவிற்சென்றால்
மேன்மைபெறுத் தானமுடன் பானமதுகொள்வார்ந
அருந்துநீ மெதுவாக ஆதரவாய்க்கொண்டால்
ஆக்கைபுட கபடதுய மலைபோதுலையாத்தா
பொருந்துநீ கொள்ளையும் பிடகலேலையப்பா ந
பூரணமாம் பிங்கலையுட் பூரணமுமாமே. (12)

பூரணமாய் நியிருந்து வெட்டிடச்சித்தும்
பொறுமைபுட்ன் தானுடந் தலமகிமைமதிகம்
காரணமாய் நின்றுதலந் சதிரானகிரியாம்
கருவான பொன்பேரு கிரியினதிவாக
மாரணமாய் கடனமிடம் முன்காலேகீட்டி
மலரான திவ்பமலர் முப்பூவின்வாசம்
சிரணமாப்ப் போகாதி வாசிசிவயோகம்
சிவயோக வாசனைக்கு வாடைடமனங்கேளே. (13)

கேளடா வாடைடமனம் பொல்லாதவாசம்
கிருடைப்புள்ள வாசமது மதிமுமணியாய்நிற்கும்
ஆளடா அவள்பாதம் பாதாரவிந்தம்
அடுதினமும் பூரணமா யண்புமனங்கொண்டால்
தேளடா வாடையதின் தூற்கெந்தவாசம்
தேவிமதிரை மணிபிறுட தெளிவதனுல்லைமந்தா
கோளடா யில்லாத தூற்கெந்தமாகிக்
கொள்ளைபுட னவரவர்கள் நினைக்குமனமாமே. (14)

ஆமடா மனமான வாசனையிருமேல
அடங்கலுமே உன்வசமா யாருவதுமெய்யே
ஓமடா யின்னமொரு கருடானமுண்டு
உலகமயில்லா வாசமதிற் கடுகளவுவாங்கி
நாமடா வென்றமதங் கருவானபீசம்
கலமான புலுகிலொரு கடுகளவுவாங்கித்
தாமடா கைதனிலே மத்திக்கும்போது
தருதாது கம்மியென்று வாசம்வெருதுபோமே. (15)

துலையாத வாசமதின் பெருமையதிலேலே
துடியான லோகமது படிவாகநிற்கும்
கலையான சந்திரனும் ரவியானவீட்டிற்
காலுறங்கிக் கண்ணுறங்கிக் கருவையறிந்ததிலால்
நிலையாத நெருப்பாறில் மயிர்ப்பாலம்நாட்டி
நினைவாகத் தானடக்க வாய்வேகமதிகம்
மலையாதே யிதனில்வெகு அதிகமதாயொன்று
மனவேகி யென்றதொரு மீனுமணியைக்கேளே. (16)

மணியான மணிவகையி லனைந்தவிதமுண்டு
மந்திரமாஞ் சொரூபமணி மார்க்கமதுதன்னைக்
கணிகரமாய்ச் சற்குருவின் பாதமலர்கண்டு
கசியமன முருகவேதான் தொண்டுமிகச்செய்தால்
வணிகரமா யெடுத்தணைத்து அமுதரசமூட்டி
மகத்தான சிவயோக வண்ணமதனைக்காட்டிக்
கெணிதான மணிமந்த்ர விந்துநாற்றுக்காட்டி
கெவுனமென்ற ரசகுளிகை கிருபைதனைக்கேளே. (17)

கேளடா ரசகுளிகை கருவானவித்தை
கெட்டிர மானதொரு மலரானவிந்து
ஆளடா விந்தினிடை ரவியானநாதம்
அன்பாகக் கூட்டிநீ யொன்றுகக்கண்டால்
வாளடா ஒன்றான ரவிநாதவிந்தை
மகத்தான கல்வமதில் வைத்துநீமைமந்தா
தேளடா கொட்டுதல்போற் கலிக்கமதிற்சேர்ந்தால்
செயலான நாதவிந்து கட்டுமதிற்பாரே. (18)

பாரடா நாதவிந்து ஒன்றுகக்கட்டிப்
பருவமுடன் தானிருக்கும் பதிவாகமைமந்தா
சேரடா ரசவாலை மணியதுபோற்செய்து
செம்மையுட னதுக்குநிகர் துருசினுடசுண்ணம்
வாரடா கல்வமதி லமுதத்திலேலே
மார்க்கமுடன் சுத்திசெய்து மனதானமணிபோல்
நேரடா மணிசெய்து மத்தினுடகாயில்
நிசமாக வைத்துமொரு புடமாகநில்லே. (19)

நில்லென்ற புடமாறி யெதிக்குநீபாரு
நிசமாக நசருளியுக வசமாகக்காணும்
கல்லென்ற நசமணியை யெதிக்குநீமெமக்கா
கருவான நாதகீர்த்தம்மரிபுயவாக
வில்லென்ற வினைசேபோலே சாபணையுமாகும்
மேலான விந்துரச மணியதனரிலாட்டி
சொல்லொன்று மில்லாத மனவேகியாகும்
சுகமான மனவேகி மதிணுமணியின்மணிதே. (20)

மணியான மனவேகி மதிணுமணியாய்நின்று
மனமான மதிணுமணியைக் காணுவதுமெக்கா
கணியான வேதமது சிவயோகதீபம்
காலடங்காத் தீபமது அறிவானதீபம்
குணியான போதமதை யாருமறியாதகன்
குருவாகி மலரான விந்துசெயல்தன்னைத்
தணியான பொருளாகும் அருளுமதுவாகும்
தயவான மணியதுவுஞ் சொருபமணியாமே. (21)

ஆமென்ற சொருபமணி யநுபமணிமைந்தா
ஆனந்த போதமது அருளுமணியாகும்
ஓமென்ற போதமதில் மவுனமதாய்மணியை
ஊடாடும் காயதனின் மேலாகவைத்து
தாமென்ற வலதுபுற அலகதனிலொதுக்கிச்
சங்கையுட னம்மென்று தான்மனதில்நின்றூல்
காமென்ற அமுதமது குமிழியதுபாயும்
நலமான அமுதமது பசிதீரவுண்ணே. (22)

உண்டுநீ யுண்ணுவது சுழினையதின்மேலே
ஓமென்று பாமருரு பாதமதில்நின்றூல்
கண்டுநீ யுலையாதே கண்காட்சிதானும்
கண்டதொரு காட்சிதனைக் கருதாமல்நின்றூல்
அண்டமே சரியாது ஆனந்தமாகும்
அப்பனே முன்செய்த சொருபமணிவாங்கி
விண்டுநீ யுரையாதே கமலாசந்தன்னில்
மெய்யான கன்னரியுட குடிபோலவாரே. (23)

வாருநீ யிடைசரியாய் நன்றுப்க்கூட்டி
மயங்காமற் கையதனல் மத்திக்கும்போது
நீருடனே நீர்சேர்ந்து சயிலமயமாகும்
நிசமான சயிலமதிற் சொரூபமணிநீறுத்திச்
சீருடனே ரவியான காந்திதனில்வைத்தால்
சிவசிவா சொரூபமணி சயிலமதைதுண்ணும்
பேருடைய சொரூபமணி சயிலமதைதுண்டால்
பிலமான மணியதுதான் கமலிமணியாமே. (24)

ஆமென்ற கமலியுட மகிமைதனைக்கேளு
அடங்காத சித்துவினை யாடுமதுனைமந்தா
ஓமென்ற நாவதனி லடக்கமதுசெய்து
உரிமையுட னிடதுபுற மலகதனிலொதுக்கி
நாமென்ற சொல்லதனை சுழிமுனையில்நீறுத்தி
நன்றுக மேல்மூலத் தடியில்நடுவாகத்
தாமென்று கூணிகமதில் மனதுடனேநின்றால்
தன்மையுடன் சிவயோகம் உண்மையதுவாமே. (25)

உண்மையுட னின்னமொரு கருமானங்கேளு
உருவான மூப்பூவுங் கருவானவித்தை
நண்மையுள்ள கருமான மாருமறியார்கள்
நடுவான பீடமடா அண்டகேசரியாள்
தண்மையுள்ள அடிமூலம் நடுவானவிந்து
தயவான மேல்மூலம் ஒன்றுகக்கூட்டி
நுண்மையுடன் கல்வமதி லழுதமதிலேலே
நோகாமல் மெதுவாக அறுசாமமாட்டே. (26)

ஆட்டிநன்றாய் வழித்துருட்டி வட்டதுபோற்பண்ணி
அலரவே காய்ந்தபின்பு மண்சீலைசெய்து
காட்டியே புடம்போடு புடமதனில்வைமந்தா
கலமான சுண்ணமது கடுக்காரமாகும்
பூட்டியே முனைபோலக் கல்வமதிலாட்டி
புகழ்புட மேழுமன்று புடமதனில்வைமந்தா
தாட்டிகமாய் நீறியது குருவானபூவாம்
தயவான பூவதையும் மூப்பூவுமாமே. (27)

ஆடப்பா மூப்பூவுஞ் சவுக்காரவைப்பு
ஆகரா ஆயிரத்தி லதிகமதாய்ச்சொன்னேன்
நாமப்பா சொன்னமொழி நிசமானவார்த்தை
நலமான குருவடி வுபதேசப்படியே
ஓமப்பா குருமான மாராய்ந்துபாரு
உண்மையுடன் தண்டக்கக் குருமானந்தோணும்
காமப்பால் கானற்பால் கொண்டுகதிதேறு
கருவான தும்பையடா சொந்தும்பையாமே. (28)

ஆடடா சொந்தும்பை வலுவானவூசி
அரகரா ஆம்மூலி யாருமறியார்கள்
காடடா சொல்லுகிறோம் தண்டக்கமாக
நலமான சொந்தும்பை குருவானபூடி
ஓடடா அப்பூடி சூலைமலைவொக்கி
ஒன்முக மத்திருத்திக் கல்வமதிலாட்டிக்
காமடா சரக்குவகை யெச்சரக்காறுதும்
சங்கையுடன் தான்பொதித்து புடமுறினிற்பேடே. (29)

போட்டடா புடமாறி யெடுத்துநீபார்த்தாற்
பொன்னான சரக்குவகை யெண்ணுமற்கட்டும்
ஆட்டடா கட்டுவகைச் சரக்கதனைக்கொண்டு
அட்டமா சித்துவினை யாடுமிந்தமூலி
தேட்டடா அம்மூலி சிக்குவ தாகடினம்
சகலமெல்லாம் அதிதுணடைய செயலதுதான்வைகுந்தா
காட்டடா யின்னமொரு குருமானஞ்சொல்வேன்
நலவான பச்சையடா ரூபியெனலாமே. (30)

ஆயிந்த ரூபியுட மகிமைதனைக்கேளு
அடங்காத பச்சையுடா மயிலாடும்பாலவ
ஓயிந்தப் பாவையுட குருமானங்கேளு
உண்மையுடன் ஆண்பெண்ணு மொன்முகக்கூடி
காயிந்தப் படியாகச் சொல்லுவதைக்கேளு
கலுங்காது பச்சோந்தி சேரும்போது
காயிந்தப் படிபார்த்து அடையாளமாகக்
கனடயான காலுடனே வால்முதலாய்வாங்கே. (31)

வாங்கடா மொழிபார்த்துக் கண்டித்துமைந்தா
வலுவான புத்தியுடன் தேனிலைதைப்போடு
பாங்கடா பதமாக ரவிதனிலேவைத்தாற்
பதிவான கருவஞ்சும் பதமாகநிற்கும்
தாங்கடா அக்கருவைக் கைமேலுமாகத்
தங்கமென்ற குளிசமதை முன்கையிற் கட்டித்
தூங்கடா சுழினையுட முனைமையமீதில்
தூங்கினதோர் சுகமதனைச் சுகமாகப்பாரே. (32)

பாரடா சுகமான சந்தோஷங்கேளு
பரமான கைலாச சிதம்பரத்தின்மகிமை
ஆரடா அறிவார்கள் நடுவானமூலம்
அஞ்சான அஞ்சறையும் அறுகோணம்நடுவே
சேரடா நடுவறையில் யகாரமதைநாட்டிச்
சிவாயகுரு சதாசிவத்தின் கனியதனிற்பூட்டி
மாரடா யெழுத்துவகை நடுவானவறையில்
மயங்காதே முதலறைக்குள் நமசிவயமென்னே. (33)

எண்ணியே நடுவணையை நடுவறையில்டாறு
இன்பமுட னறைதோறு மாறினைதால்மைந்தா
உண்ணியே பாயுறதோர் சக்காரமுமாச்சு
ஓயாம லாடினதோர் சக்காரத்தைக்கீறி
யுண்ணியென்ற சக்கரந்தான் வசமாகமைந்தா
மக்களே யின்னமொரு கருமானங்கேளு
புண்ணியனே தங்கமென்ற பலகையுடனீளம்
புகழான பலகையது அங்குலமுமெட்டே. (34)

எட்டான அங்குலமுஞ் சதிரானபலகை
இன்பமுட னேசெய்து முன்பாகநிறுத்தி
சட்டான பலகையின்மேல் விபூதிதனைநிரப்பி
கண்ணான சிதம்பரத்தைக் கருணையுடனெழுதி
திட்டமுடன் விபூதிதனை உத்தளமாய்ப்பூசி
சிவாயகுரு சக்காரத்துக் கெதிராகமைந்தா
சட்டமுடன் பூரணமாய்க் கும்பமதுவைத்துச்
சமத்துடனே சந்தனமுந் தயவாகச்சாத்தே. (35)

ஈரத்தோ தாம்பூலம் ரசமானவர்க்கம்
சட்டாச முப்பழமும் தேங்காய்ப்படைத்துப்
போத்தோ புட்பவகை அட்சதையினைத்துப்
புகழாக அர்ச்சனைகள் பூரணமாய்ச்செய்து
பாத்திபனே முன்செய்த மயிலாடும்பாலை
பதிவான குளிசமதைக் கைகதனிலேந்தித்து
நாத்திசையும் வெல்வதற்குக் கருமானங்கீழுரு
நலமான வெண்டிசையிற் தீற்திசையைப்பாரே. (36)

பாரடா கீற்திசையி லிந்திரனைநோக்கிப்
பதிவான படிகமணி செபமாலைவாங்கி
காரடா ஓம்ஹரி யென்றுருமாறக்
கண்ணனை விண்ணெனிவு கருகாதுமைமந்தா
நேரடா அந்தவொளி பூரணமாய்நின்று
நினைத்தபடி முடிக்குமது நிசமானவித்தை
வரடா வெண்டிசையு மேகாந்தமாக
எட்டான சித்துவகை யாடுவது மெய்யே. (37)

மெய்யான தென்கிழக்கு அக்கினிதன்மூலை
மேலான அக்கினியின் திசைதனிலேநோக்கிப்
பொய்யான பயல்களுடை பேதகனைமாறப்
பொல்லாத பிசாசுகளும் போயவனைச்சுத்தும்
கையாரத் தென்திசையிற் சத்துருவின்பேரைக்
கால்மேலுங் தலைகீழாய் மாறினதால்மைந்தா
அய்யனே யெமனுடைய கோட்டாலையாலே
அவனுடைய சீவகளை யடிமடிந்துபோமே. (38)

போமடா நிருதியுட திசைதனையேநோக்கிப்
பொல்லாத சத்துருவின் பேரையுருமாறி
ஆமடா அவனுடைய அறிவுகளுமங்கி
ஆக்கைநிலை தெரியாமல் அலைந்துமதிகெட்டுப்
போமடா அக்கினியி லாகுதிகள்செய்தாற்
பொல்லாத பேயருடை மாரணமதாகும்
காமடா தன்னுடைய நிலைதனிலேநின்று
சனைத்திலே உருமாறப் பூசைகளைபூசே. (39)

ஊதியே மேல்திசையிற் சக்கரத்தைவைத்து
உரிமையுடன் வாராம தேவெனவேகூவு
நீதியுடன் மேகமது கர்ச்சித்துமைந்தா
நீள்திசையில் மழைமாரி நிரம்பமிகச்சொரியும்
சோதியென்ற தீபவொளி அதிகமதாய்மைந்தா
சுழினையிலே பிரகாசந் தோன்றுவதுமெய்யாம்
ஆதியென்ற வடமேற்கு வாய்விளடிவீடு
அப்பனே அவ்வீட்டை யறிந்துமிகநோக்கே. (40)

நோக்கியே சக்கரத்தை யெதிராகவைத்து
நன்னிமையா யர்ச்சனைக ளறிவாகச்செய்து
தாக்கியே வாசிவா வென்றுசெபம்செபிக்கத்
தருகாத வாய்வதுவுந் தணலில்மிகச்சாடித்
தூக்கியே ஆவியது சண்டமதில்நின்று
துணையாகச் சிவயோகந் துலங்குமதுபாரு
பாக்கியமாய் நின்றசிவ யோகமதுவாலே
பக்குவமாய்க் கருப்பொருளும் பதிவதனைப்பாரே. (41)

பாரடா வடமுகமாய்ச் சக்கரத்தைவைத்து
பரமான மந்திரங்கள் வடமாலைசாத்து
நேரடா பழந்தேங்காய் தாம்பூலம்வைத்து
நிசமாகத் தூபமுடன் தீபமதுசெய்து
சாரடா செபமாலை கைதனிலேவாங்கிக்
கண்ணான விண்ணொளியிற் கருத்தைமிகவைத்துச்
சாரடா நிசமான பாக்கியமிதுவென்றே
தனதான்ய சம்பத்துத் தவறுதுமெய்யே. (42)

மெய்யனே யின்னமொரு கருமானங்கேளு
மேலான அட்சயபாத் திரமதான்று
கையனே சொல்லுகிறேன் கருவானமூலம்
காலான மூலமடா அண்டகேசரியாள்
துய்யனே கேசரியு மண்டலமுமூன்றுய்த்
துலங்குமது நடுவான கமலமதுவாங்கி
அய்யனவன் பிச்சையெடுத் தாண்டவனுமானூர்
ஆனதா லட்சயபாத் திரமீதாக்சே. (43)

ஆச்சப்பா பிரமனுட கபாலமதுவாங்கி
அருளான பிரணவம்போ லாகவுருச்செய்து
பாச்சப்பா கமலாசப் பாற்தனிலேபோட்டாற்
பழியான சாபமது பதையாமலோடும்
மீச்சப்பா சாபமது நீக்கினதிலேலே
நிசமான அட்சயபாத் திரம்தாகும்
பேச்சப்பா ஒன்றுமில்லை பாத்திரங்கைக்கொண்டு
பெருமையுட னின்னமொரு கருமானங்கேளே. (44)

கேளடா சோர்மானைங் களஞ்சியங்கள்கட்டிக்
கிருபையுடன் தனதான்ய சம்பத்துவைத்து
ஆளடா விபாழ்மது நிலைதனிலேலைமந்தா
அட்சயமாம் பாத்திரத்தை அம்மெனவேவாங்கிக்
கோளடா யில்லாமற் களஞ்சியத்தன்னிற்
குபோலுட விடெனவே குறியாகநிறுத்தி
வாளடா தனதானிய சம்பத்தையெடுக்க
வளருமொண் ணட்சயமாப் வளருவதைப்பாரே. (45)

பாரப்பா வடகிழக்கு யீசானமூலே
பதிவாக அவ்விட்டிற் றேவதைகள்வாசம்
ஆரப்பா அறிவார்கள் தேவதைகள்பெருமை
அரகரா பெருமைதனை அறிவதுவைக்கேளு
நேரப்பா சக்கரத்வைக்க் லாகதனிலேவாங்கி
நேசமுடன் சற்குருவின் பாதமனைத்தொழுது
சேரப்பா யீசான பார்வையதாய்வைத்துச்
சிவசிவா டாரிமளங்கள் திகந்தமிகச்சாத்தே. (46)

சாத்தியே சகலரச வர்க்கமுடனமுது
தாம்பூலம் பழந்தேங்காய் சதிராகவைத்துப்
போத்தியே தூபமொடு தீபமதுகாட்டிப்
பூரணமாய் மூலமதில் வாசிமலர்சாத்தி
காத்திணையும் யெனக்காக்கும் பராபரமேயென்று
நலமாகச் சிவயோக நாட்டமதுவாஞ்ஞல்
பாத்திபனே தேவதைகள் தெரிசனமுமாகும்
பத்திகொண்டு தேகமது சித்திமயமாமே. (47)

சித்தியைய மாவதற்கு அட்டாங்கயோகம்
செப்பியதோர் தண்டகக்கக் கருமானப்படியே
பத்தியுட னிந்திரமாங் கோபமுடன்காலி
பதிவான புனுகுடனே மூன்றுகருவாங்கிப்
புத்தியுட னேரண்டத் தெண்ணெய்யதினுலே
பூரணமாய்க் கல்வமதிற் பொருந்தவுறவாக்கி
அத்தியுட சிமிழ்தனிலே வழித்தெடுத்துவைத்து
அண்பாகத் திலதமிட வசியமெனலாமே. (48)

ஆமப்பா வசியமதில் விஷவசியங்கேளு
ஆதியென்ற அண்டமட்டா மயிலிணுடமுட்டை
நாமப்பா சொல்லுகிறும் அண்டத்தின்கருவை
நலமாக வாங்கியொரு பீங்கானில்வைத்து
ஓமப்பா கற்பூரம் வீரமதிலூட்டி
ஒன்றுன கருவத்திலே நன்றுகச்சேர்த்துத்
தாமப்பா ரவிதனிலே மெழுகுமயமாகும்
சமத்தான மெழுகினுட தன்மைதனைக்கேளே. (49)

கேளடா மெழுகதிலே கடுக்களவுவாங்கி
கெம்பீர மானவிஷங் கேசரியில்நின்றுல்
தேளடா கொட்டுதல்போற் கடிவாயில்வைக்கத்
திரும்பாத விஷமதுவுந் திரும்புவதுமெய்யாம்
வேளடா யெரித்தசிவன் நஞ்சமுதமுண்ட
விசையான அமுதமும்மெய் யானபோதம்
கோளடா யில்லாத அமுதமதுவாங்கக்
குறியொன்று சொல்லுகிறே மறிவாகக்கேளே. (50)

கேளப்பா அறிவான காலமதில்மைந்தா
கேடான மீனிறக்கி யெண்ணெய்யென்றவகையும்
தானப்பா புனியுடனே தாம்பூலங்கோபந்
தள்ளிடலே போவதற்குச் சாதகத்தைக்கேளு
நாளப்பா நினைத்தபடி நன்லமனெனக்கொண்டு
நலமான காலமடா விடிவேறுதனிலே
கோளப்பா யில்லாத அகாரமதிங்யிந்து
குருவான சதுரகிரி அடிவாரந்தானே. (51)

தானென்ற ஆடிவாரம் வெண்சாளரபீசம்
தருகாத பீசமதை தன்னுருக்கொண்டேதான்
கோனென்ற ரவிபீசம் அனலவாகச்செலுத்தி
ஞானவான கேசரிதன் பாதமதைத்தொழுது
தேனென்ற மூலியடா செந்தும்பைமகிமை
நிதமான மூலியதைத் தினமருவாய்க்கொண்டால்
வானென்ற தேகமடா உறுதிமயமாகும்
உண்மையுட னிப்படியே உறுதியுடன்கில்லே. (52)

கில்லென்ற நிலையிலொரு கருவானங்கேள்
நிசமான தேவாங்கு வசமானபச்சை
கல்லென்ற பச்சையடா கருவானகிப்பி
கண்ணான கிப்பியுட கருவதனிலவாங்கிச்
சில்லென்ற ரவிதனிலே சுவதாள்தான்வைத்துச்
சீர்பெறவே பார்க்கையிலே சுண்டியதுபோகும்
கல்லென்ற ரவிதனிலே சுண்டிபிசக்காய்ந்தால்
சுகமான கருவிரண்டும் மெழுகதுவுமாமே. (53)

ஆமப்பா மெழுகுடனே சேரும்வகைகேளு
அடங்காத லெடியுடனே காரமுடன்சாரம்
ஓமப்பா ஒன்றாகக் கல்வமதிலிட்டு
உருவான காயரசம் வலுவானநீரால்
காமப்பால் கனலிலாடுங்க ளிராறுசாமம்
கசகாமற் றூணட்டக் கருவானமெழுகாம்
தாமப்பா மயங்காமல் மேருதனில்வைத்துத்
தன்னிலையைத் தானறிந்து தனதாகவூட்டே. (54)

ஊட்டடா பணவிடைதான் கருவானமெழுகை
உறுதியுடன் மண்டலமே கொண்டுசெயல்கண்டால்
காட்டடா சுழினையதில் வாசியுடகம்பம்
நாசமான காலதிலே நந்தியுடசெந்தீ
மூட்டடா மூலமதில் முனையானசுழியில்
முன்காலும் பின்காலும் ஒன்றாகநின்று
ஆட்டடா சக்கரமுஞ் சுழியானவெளியில்
அடங்காத போதமய மானகுருவாமே. (55)

குருவான ரசவாதங் கருவானவித்தை
கடுரத வித்தைதன்னை நேராகச்சொல்லுவோம்
திருவான பூரசமும் புனல்ரசமுங்கூடியே
சிவசிவா மகாரசமும் அதனிடையேசேர்த்து
உருவான பச்சையுட னடியானதாரம்
ஒமென்ற பூரமுடன் வீரமதுகூட்டிக்
கருவான காரமுடன் நவமூலமாச்சு
மைகண்ட நவமூலம் ஒன்றுகக்கூட்டே. (56)

கூட்டியே கல்வமதிற் பழச்சாறுவிட்டுக்
கூசாம லீராறு சாமம்வரையாட்டி
காட்டியே யாட்டினதால் மெழுகதுபோலாகும்
நன்றுக வழித்துருட்டி வட்டதுபோற்பண்ணி
மூட்டியே ரவிதனிலே நன்றுகக்காய்ந்தால்
புதுசான ஓடதனில் வைத்துமேல்மூடி
ஆட்டியே மண்சீலை வலுவாகச்செய்து
அரசரா அம்மென்று கணபதியைப்போற்றே. (57)

போத்தியே புடம்போடு நிதானமதாய்மைந்தா
பூரணமாய் ஒன்றுக நவமூலங்கட்டும்
ஆத்தியே புடமதனை நீயெடுத்துப்பாரு
அப்பனே வட்டதுவுங் கல்லதுபோலாகும்
நீத்தியே ஆதிதற்குக் கல்லானவட்டை
நிசமாக முன்போலே பழச்சாற்றிலுலே
காத்துநீ கல்வமதில் நன்றுகஆட்டிக்
கனமாக மூன்றுபுட மிப்படியேசெய்யே. (58)

செய்யடா புடமூன்றில் நவமூலமொன்றுய்ச்
சிவசிவா நீறியது சிவமானகுருவாம்
மெய்யடா சொன்னமொழி நிசமானவித்தை
மேலான வித்தையிது கருவானபொருளாம்
கையடா பதரூமம் சிவாயகுருதன்னைக்
கருணையுடன் போற்றிசெய்து கண்ணெனவாருளைப்
பையடா லோகத்தின்மேற் கருமானங்கேளு
பத்தியுடன் பூரணமாய்ப் பணிந்துமிகநில்லே. (59)

னில்லென்ற நிலைதனிலே நிசமாகநின்று
நீமகனே குருவிலொரு பணிவிடைகாலெதிக்குக்
கல்லென்ற கடலரசு சூழுகமதிற் கொண்டால்
காலான வாகியது கண்டமதில்நின்று
லல்லென்ற கமலமதில் மேலானதீபம்
ஓடிங்காது வனையாறில் நிலவானமதினயில்
னில்லெனைறா விளைபோலே வாசிவினையோகம்
மெய்யாகக் காணுமது கையாரப்பாரே. (60)

பாரப்பா நவமூலஞ் சிவாயகுருதன்னைப்
பணிந்துநீ யுரிமையுடன் பணிவிடைதானெதிக்கு
ஆரப்பா அறிவார்கள் பரியானதேகி
அரகரா அப்பரிதான் பரமானகுருவை
நேரப்பா பூசியொரு புடமாகநின்றால்
நிசமான மாதுரதி வசமானகுருவாம்
சாரப்பா மாதுரதி குருவையடிபணிந்து
சங்கையுடன் வாங்கியொரு பணிவிடைதான்கொள்ளே. ()

கொள்ளடா உதயமதில் மதுவானதேனில்
கொண்டுநீ மண்டலந்தான் குறியாகநின்றால்
அள்ளடா சுபமான கூத்துவனுமோடி
அடிமாண்டு போனயிடம் ஆருமறியார்கள்
தள்ளடா கூத்தனுயி ரடிமாண்டதாலே
தனுவான ஆக்கையிது பிலமானதேகம்
கல்லடா அசையாது வாசிநிலையாகக்
கருவென்று சொல்லுகிறேனுங் கண்காட்சிபாரே. (62)

பாரடா வெள்ளியுட தகடதிலேலைமந்தர
பசுமையொளி மாதுரதி குருவையதிற்பூசி
நேரடா பூப்புடத்தில் வைத்துநீபாரு
நிசமான தங்கமது வலுவானபொருளாம்
காரடா தாம்பூரத் தகடதிலேபூசி
கருவான பூப்புடத்திற் றனலாகிப்பார்த்தால்
ஆரடா அறிவார்க ளீரஞ்சுபத்து
அழகான வயதுடைய அதிரூபமாமே. (63)

ஆமப்பா வித்துநிலை அரூபமணிவாசல்
ஆருமறி யாததொரு அணுவானகிரகம்
ஓமப்பா ஓமென்ற ஒளியானவீட்டுள்
ஒருநாளும் ஓயாத மெதுவானசத்தம்
காமப்பா வென்றமத சத்தமதிலேலே
நடுவான தீபமடா அறிவானபோதம்
காமப்பால் கானற்பால் கொண்டுகெதிகண்டால்
கயிலாச மேருகிரி கண்காட்டிபாரே. (64)

பாரப்பா கயிலாச தெரிசனமுமாகப்
பத்தியுட னின்னமொரு கருமானங்கேளு
ஆரப்பா அறிவார்க ளரிதானவித்தை
ஆதிமய மானதொரு வித்துரசப்வாங்கி
சேரப்பா வெள்வங்க ரசிதமதுகூட்டி
நிசமான வெள்ளையடா பாஷாணநஞ்சாம்
சோரப்பா அந்தயிடை நிசமாகக் கூட்டித்
திருவான கல்வமதி லழுதமதுவாரே. (65)

வாரடா கமலரச முலேப்பாலினேலே
வினைசயுட னரைத்துருட்டி வட்டதுபோற்பண்ணி
சோடடா நீர்வத்த நன்முகக்காய்ந்தால்
நிசமாய்நீ முன்போலே புடமாகலைத்துக்
காரடா கனலாரி யெடுத்ததனைப்பாரு
கருவான மூன்றுகரு ஒன்முகக்கட்டும்
ஆடடா அறிவார்கள் கட்டானவித்தை
அப்படனே அந்தயிடை வெள்ளிதனைச்சேரே. (66)

சேரடா வெள்ளியது உருகுமுகத்தினிலே
செம்மையுடன் கட்டினதை அந்தயிடைசேரு
சாரடா குகைதனிலே உருகியதுஒன்முய்த்
தயவான ரசிதமது குருவாகநிற்கும்
சோடடா அந்தயிடை ரசமதனைவார்த்து
நிசமான வெடிபூரம் சோராகக்கூட்டிக்
காரடா கல்வமதில் நன்முகமுன்போற்
சுசகாமற் முனைட்டி வட்டதுபோற்செய்ய. (67

இராமதேவர் தண்டகம் 10.

செய்ததொரு வட்டதுவும் நன்றுகக்காய்ந்தால்
திறமான புதுவோட்டில் வைத்துமேமண்செய்து
கைதவறு மனமாகப் புடத்திலைதவைத்தாற்
கருவான ரசிதமயக் குருவதுவுமாகும்
கொய்ததொரு ரசிகமயக் குருவதுவைவாங்கிக்
குருவான தாம்பூரத் தகட்டதிலேபூசி
மெய்தவறுப் பூரணமாய்ப் புடமதனில்வைத்தால்
மேலான விந்துகளே பதிறுமாமே. (68)

ஓமப்பா யின்னமொரு சூதானவித்தை
அடிமுடியு மொன்றுக அம்மிதனில்நிறுத்திக்
காமப்பால் தன்னுலே யூட்டிமிக வழித்துக்
கருவான லிங்கத்துக் கங்கிமிகச்சாத்தி
தாமப்பா மண்சீலை வலுவாகச்செய்து
தாழவொரு சாணளவு புடமாகவைத்து
ஓமப்பா தணலாரி நீயெடுத்துப்பாரு
ஓடுங்காத லிங்கமது ஓடுங்குமிதுமெய்யே. (69)

மெய்யாக இன்னமொரு கட்டுவகைகேளு
மேலான தாரமுடன் நாலதுகூட்டிக்
கையாரக் கலசமதின் பாலதனலாட்டிக்
கருவான லிங்கமதுக் கற்புதமேசெய்து
ஐயனே குகைதனிலே வைத்துமேல்மூடி
அடவாக மண்சீலை வலுவாகச்செய்து
துய்யனே நிதானமதாய்ப் புடமதனில்வைத்தாற்
சுகமான சாதிலிங்கம் வலுவானகட்டே. (70)

கட்டான தின்னமொரு கருமானங்கேள்
கருவான உப்புவகை கானு மாட்டாச்
தெட்டான ஆதியடா ஆதியுப்பு
சிவமான பூரமடா வீரம்பச்சை
மட்டான சாரமுடன் காரங்கூட்டி
மக்களே அறுசரக்கும் வாய்நீராலே
திட்டமுடன் கல்வமதில் நன்றுயாட்டிச்
சிவசிவா உருட்டியொரு குகையில்லையே. (71)

வையடா வச்சிரமாங் குகையினுள்ளே
வைத்துமேல் மூடிகன்றுய்ச் சீலைசெய்து
மெய்யடா புடமதனில் வைத்துப்பாரு
மேலான உப்புவகை கட்டிப்போகும்
அய்யனே உப்புவகை கட்டித்தானல்
அடங்கலுமுன் வசமதா யாடலாகும்
வையடா முன்கட்டு லிங்கம்வாங்கி
மார்க்கமுட னந்திடைக்கு உப்புச்சேரே. (72)

சேர்த்துகன்றுய் வாய்நீரால் நன்றுயாட்டிச்
சிவசிவா வழித்துருட்டி வட்டச்செய்து
பார்த்துநீ ஓட்டில்வைத்து மண்ணுமூடி
பரமகுரு சீர்பாதம் பணிந்துபோற்றி
போத்தியே புடமதனில் வைத்துப்பாரு
பொற்குருவாஞ் சற்குருவைப் போலேகாணும்
காத்துநீ கனிம்பான செம்பிலேதான்
கணைக்குடனே பத்துக்கு ஒன்றுதாக்கே. (73)

தாக்கிகன்றுய்க் குகைதனிலே உருக்கிக்கொண்டு
தயவான தங்கமதிற் பத்திக்கொன்று
நோக்கியே தான்கொடுத்து உருக்கிப்பாரு
நோயில்லாப் பொன்வகையை யென்னசொல்வேன்
பாக்கியமே தான்கொடுக்கும் பணமைத்தானைப்
பக்குவமா யவன்பதத்தைப் பணிந்துமிக்க
தாக்கியதோர் குருமானஞ் சித்தியாகும்
சுகமான ஞானமதின் பெருமைகேளே. (74)

கேளடா ஞானமதி லனந்தமுறையுண்டு
இருளைபுள்ள ஞானமதி லிரண்டுவகைகேளு
கோளடா யில்லாதகுரு ஞானமொன்று
குருவான சொந்தாகம் வலுவானநஞ்சாம்
நாளடா கலமான தினைந்தணிலேமைந்தா
நன்றுகக் கூட்டியொரு கல்வமதில்வைத்து
வாளடா வலுவாகக் கமலரசம்வாரு
வலுவான ரசமதுவை வணங்குவதுமெய்யே. (75)

மெய்யாக வணங்குமிரு நாகமதிலொன்றும்
மேலான ஷித்ரசு பாணமதிலொன்றில
கையாரக் கண்டவுருப் போலமைசமாகும
கருவான நாகமது கட்டிவைதுமெய்யாம்
செய்யாமற் செய்கிதாரு உதவியதுபோலாம்
செயராகு கேதுவது திறமாகும்பாரு
தெய்யான வாக்குத்தான் வசமதாய்க்கண்டால்
சுகமான தெர்சனத்தைத் தலக்கினதுதானே. (76)

தலங்கினதோர் கருமான மென்னவென்றால்
சுகமாகக் கட்டினதோர் நாகந்தன்னில்
மலங்காதே பச்சையுடன் வீரம்பூரம்
மகத்தான வெடிசாரந் தெத்தங்காரம்
கலங்காம லெண்சாரக்கும் ஒன்றுப்புக்கூட்டிக்
கல்வமதில் வாய்தாலை நன்றாயிட்டி
இலங்குமேவ வழித்தெருட்டி வட்டிசெய்தது
சாரமது தான்சுவா வெயினிற்போமிடை. (77)

போடப்பா ரவிதனிலே நன்றாய்க்காய்ந்தால்
புகைசான ஓட்டில்வைத்து மண்ணுறுஞ்செய்து
தாடப்பா காட்டெருவிற் புடத்தைதப்போட்டால்
தல்லதொரு நாகமது குருவாய்ப்போகும்
தேடப்பா யிப்படியே மூன்றுபுடம்போட்டாற்
சிவாயகுரு வேகமதைத் யென்னசொலுமேன்
பாடப்பா பாடுபட்ட பலனைகாணுமே
பக்குவமாய்ப் பணவிடைதி குருவிற்கொள்வே. (78)

கொள்ளடா கமலரசம் பாவிலேதான்
கூர்மையுடன் மண்டலமே கொண்டாயாலால்
அள்ளடா உண்தேகம் வச்சமாகும
அடங்காத வாசியது அடங்கும்பீட்டில்
மெள்ளடா வாசியது அடங்கித்தாலால்
மேலான மனோயில்லினை யாடலாகும்
நில்லடா அந்தநிலை சொந்தமாக
நிசமான நாககுரு யெய்துதேகோ. (79)

வெதையென்ற கருமானம் நிசந்தான்மைந்தா
மெய்யாஞற் பொய்யிதுதா ஞருங்காணுர்
பாதையென்றால் வெகுதூலிதா ஞடக்கப்போமோ
பத்திமனங் கொண்டதொரு பாதையாலே
போதையிலே வெகுதெளிவா மந்தரங்கம்
பொருந்தினின்ற சுழியிலொரு சுழியிலேதான்
வாதையென்ற ஜீவகளை நிறைந்ததாலுல்
மகத்தான யிருளறுத்துச் சோதிபாரே. (80)

சோதியென்ற தீபவொளி மெய்யாய்க்கண்டால்
சுழியிலொரு பேதமில்லை சுழுத்திவீடு
ஆதியென்ற மாளிகைதான் சுத்தப்பாழாம்
அதனிலொரு வெளியொளியா மண்டலீதி
யீதியென்ற யீதியிலோர் பொய்கையுண்டு
மெய்யான பொய்கையிலோர் சுத்தவெள்ளை
சாதியென்ற ஞண்புசத்திற் பஞ்சவர்ணம்
தனமான பூமலரில் நடினித்பாரே. (81)

பாரான மனையிலொரு மனைதா ணுண்டு
பரமான அம்மனையை யெட்டிப்பாரு
நேரான திசமூகமா யருபமான
நிர்மலமா மதைமணிதான் நேசநிற்பாள்
ஊரான ஊர்ப்பெருமை அடக்கமாக
ஒருநினவா யொருமொழியா யுரைத்தபோது
மோரான மதியழுதங் கரத்தில்வாங்கி
மெய்யாக மகனெனவே புகட்டுவாளே. (82)

புகட்டுவாள் மந்தரகலே சோணுவாரி
பூரணமாய்ச் சகலகலைக் கியானமெல்லாம்
புகட்டுவாள் பஞ்சதசி மொன்றுபய்க்கூட்டிப்
பருசுடனே அஷ்டதிக்கும் பணியவென்று
அகட்டுவா ளணுக்கடக்கா லந்தக்காலே
அணையொத்துங்கிப் போகாம லழுதம்வாரி
மூகட்டுகோர் கடைக்காலே மூலத்தாணி
முத்திபெற்றுப் பூரணத்தில் வாழுவாயே. (83)

(84)

(85)

(86)

(87)

ஆடப்பா பிரானைநீல காணைவென்றால்
ஆகாரா வெகுகோடி னமார்தான்காண்பார்
காடப்பா விரால்லுங்கிழ்றும் கன்றுப்க்கீகுறு
நிவான அதுமுதடி மொன்றுப்க்கூட்டி
ஏடப்பா பவிதனிலே லைக்துப்பாரு
ஒன்றிரண்டி முறைப்புமொன்று பியாதிக்கமாகிச்
சோடப்பால் சுரைக்கியுடன் மெழுகாய்ப்பீபோகும்
சொரூடகிலே மெழுகதுலைபப் பதனம்பண்ணே. (88)

பண்ணாப்பா வெறுகுகடினம் பதனமாகப்
பர்குவமாம் மேறுகனி டைக்கம்பண்ணி
விண்ணாப்பா தாரைக்கி மெழுனமாக
மேலுதாந்த மெய்ப்பொருளின் மெழுகிலேதான்
உண்ணாப்பா சுடிகளைது காவில்லைவைத்து
ஏவிமனமே அந்தமுதம் உள்மேலேகாண்டால்
கண்ணாப்பா சாயாது ஞானக்கண்ணிற்
கருத்துறமே பாயுமடா கண்ணாப்பாரே. (89)

சண்ணாரா விண்ணெனாகிலே ஞானதீபம்
சுயமான தீபமடா பிரானாகும்
தூண்ணாரென பிரானைனறு பிர்மமாச்சு
ஏலைசாயிட்ட காதமடா சுத்தமாச்சு
விண்ணான சத்தமடா காஞ்மாச்சு
விலேசயான காலத்துகாண் டேறலாச்சு
தண்ணாண பிராணநிலை பிடிக்கலாச்சு
காயான மூலவனல் சார்புதானே. (90)

காவனென்ற மூலவனல் சார்புதன்னை
காயணியி லாதியப் போயானையா
கோவென்ற குருமூலம் அறியாமாந்தர்
குவலயத்தில் வாய்மதங்கள் பேசிக்கொண்டு
காவனென்ற ஆணவமே குறியாயெண்ணி
கல்லோவொப் பெரியோரை கைகுத்துப்பேசி
ஊனென்ற உடம்பதனை யறியாமற்றான்
உறுதிகெட்ட மானிடரை ஒதுக்கித்தள்ளே. (91)

தள்ளடா சண்டாளப் பெயர்கள்தன்னைத்
தந்துவத்தை யறியாத சவங்கள்தன்னை
அல்லடா அவர்கடீனீ கண்டாயாநூல்
அப்பரத்தி லொதுங்கிவிடு அதுதான்போதம்
நில்லடா அறிந்தந்த நிலையைத்தேடு
நிசமான தண்டத்தப் பொருள்ளப்பாரு
செல்லடா அப்பொருளை மேலாயெண்ணிச
சிவயோக தீபமதைத் தினமும்பார்க்கே. (92)

கோக்கடா பூரணமே யென்றுநீயும்
நுண்மையுடன் கோக்கிமன தொருமையாநூல்
தாக்கடா அப்பொருளை மூலத்தாணி
தமரான அறுவுவாசற் குள்ளேசென்று
தூக்கடா வாசிகொண்டு ஆயிதன்னைச்
சுகமானயில்லறத்திற் தாக்கிவைத்தால்
நாக்கடா உண்ணுக்கு மேலதாக
நாதகீர் பதீரதியும் வருவாள்பாரே. (93)

பாரப்பா பதீரதிதான் வருஞ்சிங்காரம்
பகுத்தறிந்து சொல்வதற்குப் பாரம்பாரம்
தேரப்பா மனந்தேறி யுடுமைதானும்
தெரிந்தமட்டில் கூறுகிறேன் தெளிவாய்மைமந்தர
சேரப்பா நின்றதொரு கபிலமேரு
நிசமான மேருவடி முடியிலேதான்
ஆரப்பா அறிவார்கள் அடித்துவாரம்
அரிதான துவாரமதை யறிந்துகாரே- (94)

காரப்பா மனதைதாடுங்கி யுள்ளேசென்றால்
கருவான பதீரதிநீர் சுதீரமாக
சேரப்பா ஒருமுகமாய்ப் பாயுஞ்சத்தம்
நிலைக்கமன முடியாது நிலைத்துதாநூல்
பேரப்பா கெங்கைமுதற் குமரீயந்தம்
பெருகியே யெண்முகமாய்ப் பிறந்துதையா
ஆரப்பா அறிவார்கள் துவாரபதீரதியை
அறிந்துமன தொன்றுகவுள் பதத்தைப்போற்றே. (95)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

அமிர்தரச மகிமையிறற் பிர்மதிஷ்டி
அப்போதே உண்டாச்சு ஆதிஜுதி
குமிர்தவெளி சகலகலக் கியானமொன்றுப்க்
கூடினதோர் பிண்டமடா தேகமாச்சு
திமிர்தவுரு வானதொரு தேகமப்பா
செயல்ராத விந்துவிறற் செனித்தபாகம்
தமரிதுவாய்ச செனித்ததொரு பாகங்கண்டால்
தாரணியில் மலடதுவு மில்லைத்தானே. (104)

இல்லையடா மலடதுவும் வியா தியாலே
இன்னமொரு சோதனைகேள் வியா தியோகக்
கொள்ளையடா அம்பலத்தின் கரிசலுப்பு
கொண்டுநீ ரொன்றுகக் குணமாய்ச்சேர்த்துக்
கில்லையடா பூரமதிற் பத்துக்கொன்று
சேர்த்துநன்று யாட்டியொரு வட்டிச்செய்து
சுள்ளையென்ற ஓட்டில்வைத்துப் புடத்தைப்போடு
சுகமான கரிசலுப்புப் பற்பமாச்சே. (105)

ஆச்சப்பா பற்பமதை யெடுத்துமைந்தா
ஆயிழைதான் மாதவிடை யானபோது
பாச்சப்பா விராகனிடை பத்துநாளுநம்
பதிவாகக் கொண்டதிறற் குடிலம்போச்சு
மூச்சப்பா உண்டாகிக் கெற்பமாச்சு
மூவுலகும் ஆள்வதற்குக் கெதியுண்டாச்சு
பேச்சப்பா பேசுதற்கு நாவுண்டாச்சு
பிலமான அப்புஉப்புப் பெருமைதானே. (106)

பெருமைவிட்டு உளிமையதா யுலகந்தன்னிற்
போன நாதவிந்து செயலைக்கண்டு
அருமையுடன் யெடுத்தாட்ட நாவேவாயில்லை
அரகரா அபமிருத்து அசந்துபோச்சு
உருமையுடன் பிரமலபி விலக்கலாச்சு
ஓசையிட்ட நாதமதுக் குயிரதாச்சு
வருமையென்ற மாயையெல்லாம் மாண்டுபோச்சு
மகத்தான சிவயோக வாழ்க்கைதானே. (107)

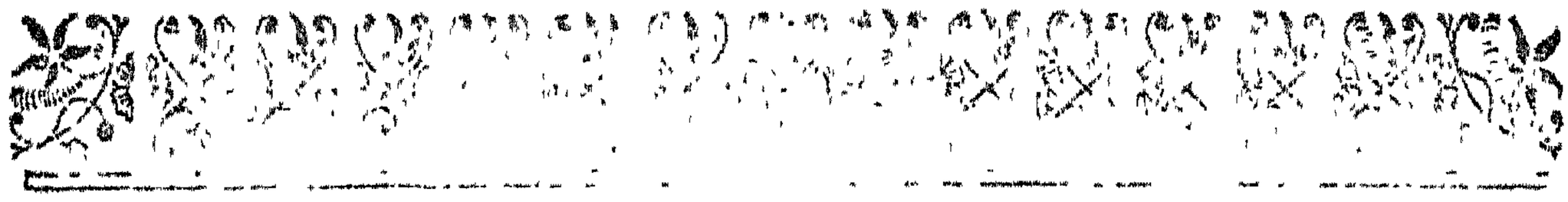
தானென்ற தண்டக்கந் தன்னைப்பார்த்துச்
சாற்பாயா யிரமுமைமைந்து னூறும்பாரு
கோனென்ற போசமிரு நூறும்பாரு
குணமான விதோதவகை நூறும்பாரு
தேனென்று வாயித்தியமும் பட்சணியும்பாரு
திறமாக முப்பூமுப் பதுவும்பாரு
காவனென்ற பரிபாலை பதினெட்டோடி
நலமான சோகியமோ பத்தும்பாரே. (108)

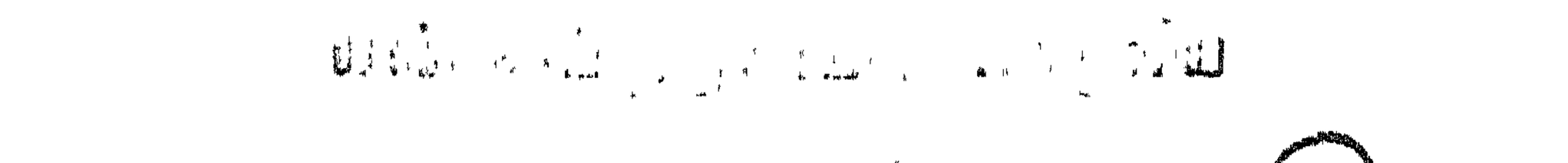
பாரப்பா பத்திகொண்டு பத்துவகைசூன்த்ரம்
பாதாதி கேசமுதற் பார்த்தறிவுமைந்தா
நேரப்பா ஏமகூட பருவதமேலேறி
நிசமான கயிலாச நடுவரையில்நிவாப்
காரப்பா அதனிலொரு சுற்பூதிபம்
கயிலாச மேருவின் தீபமெனலாகும்
தேரப்பா மனந்தேறி மேனைமணிதன்பாதம்
தெளிந்தமனங் கொண்டதிறற் சித்துமயமாமே. (109)

சித்தான கருமானந் தண்டக்குந்தன்னை
தெளியாத மாந்தரிடஞ் செப்புவதால்லைமந்தா
பத்தான திசதீட்சை பதிவானவீடு
பாழாகிப் போகுமென வேதமதுவோதும்
முத்தான கருமானந் தண்டக்கப்போருளை
முன்னிலையாய் மனைமுடன் முழுதுமினைப்பாரு
வத்தாத யோகமடா சிவயோகதீபம்
மைந்தனே தூண்டாத தீபமதைப்போத்தே. (110)

போத்தடா பத்துவகைச் சூல்திரமொன்றுசப்
புத்தியுடன் கோர்வைதனைப் பூரணமாய்ப்பார்த்தால்
நாத்திசையும் வெல்வதற்குக் கருமானந்தானும்
நாலான காரியமும் வகையுடனேகானும்
பாத்தூரீ மகிழாமற் கேவலமாய்நின்சூல்
பரமான கயிலாசம் பாங்காகத்தானும்
காத்தூரீ கயிலாச வாசல்தனைக்கண்டால்
கண்ணனென நடுமணியிற் கமலமதுமுற்றே. (111)

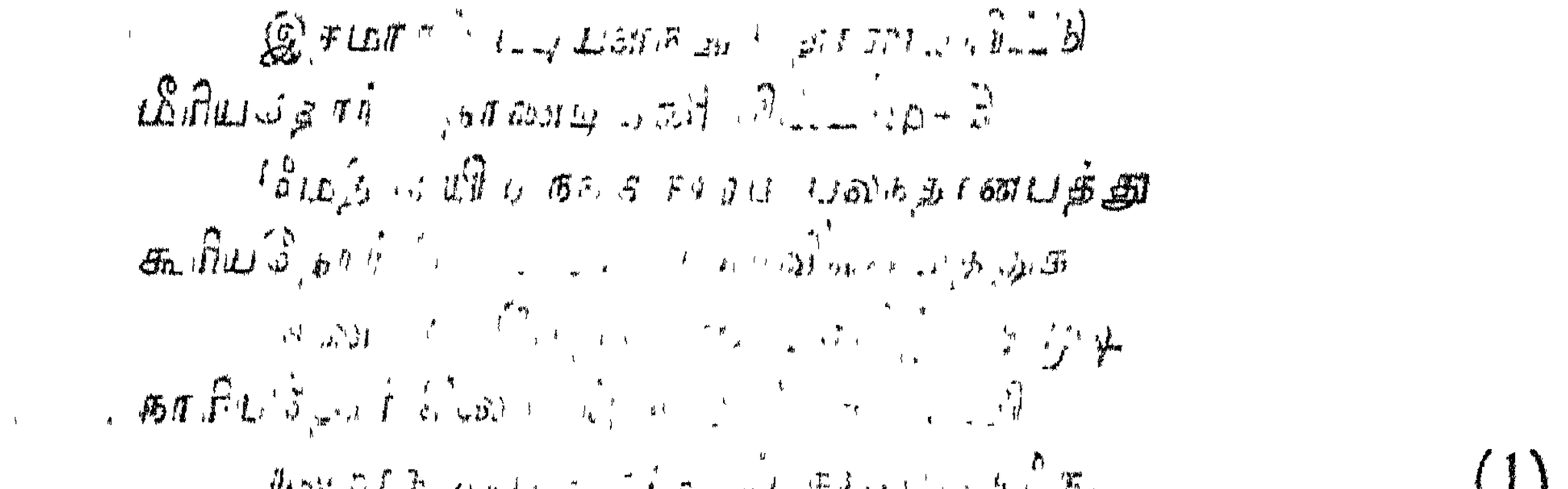
இராமதேவர் தண்டகம் ஈய முற்றிற்று.

வாகீ ஸ்வர.

(1)

(2)

(3)

கொள்ளப்பா மூன்னீரா லறைத்தூசாமம்
குணமாகக் குக்குடமாய்ப் போட்டெடுக்கத்
தெள்ளப்பா குருவாகுந் தூருசுசெம்பில்
நிறமாக உருக்கியிடை குருவைத்தாக்கு
மெள்ளப்பா அதைவாங்கித் தட்டத்தூளாம்
வெள்ளியது நால்சேர்த்து ஊதிப்போடி
ரல்லதங்க மூதினைதோ ரிடைக்குச்சேரு
நலமாக உருக்கியே தகடுதட்டே. (4)

மெல்லவே கல்லுப்புப் பலமும்நாலு
மேன்மைபெற்றச் சென்கல்மா மூன்றுமாகும்
கொல்லவே பொடிக்தமிதற் குள்ளேவைத்துக்
கொடுமையாய் மூன்றுபுடம் போட்டுவாங்கு
மல்லாதிப் புடமிறங்குந் தங்கந்தானும்
மயமாகுங் கொண்டிடவே வெண்மையாக
எல்லவர்க்கும் மேலான குருவைப்பேணி
யின்னமுதின் பாகமதை யியம்பக்கேளே. (5)

கனகமது வெண்டிடைதான் நிறங்குமந்தக்
கனகத்தை யெடுத்துமெள்ள வித்துக்கொள்ளுந்
இன்மத்த யிடந்தனிலே நின்றுவாழு
மினிதான ஞானத்தி னியல்புபாரு
உனவுடனே ஆறுதல மேவிப்பாரு
உத்தமிதாய் வந்துநிற்பாள் உலகந்தன்னில்
சனகனருள் பெறுவீரா மிந்தப்போக்குத்
தாஷ்டிகவான் யாக்கோப்புச் சொன்னவாறே. (6)

சட்டியிட்டு யிரும்புஅரப் பொடியும்பத்துத்
தாக்கியிடு தானகமவ் விடையேசேர்த்துக்
கொட்டியிடு கலயத்தி லிட்டுப்பாணி
குணமாக நாலொன்று அரைத்தெடுத்து
மூட்டியிட்டு யிரும்புஅர பொடியும்பத்து
முடிவாகக் தானகமவ் விடையேசேர்த்து
ஓட்டியிடு குகையிலிட்டு உருக்கிப்பாரு
உருதிபெறக் கல்நிற்கும் உற்றுப்பாரே. (7)

எடுத்துப்பா ரிருப்பதுவுங் கழிந்துநல்ல
யிதமான தானகத்தி னீயமாகும்
அடுத்துநிறு காலாகும் வீரம்போட்டு
யுதையனைத்துப் பொற்றலையின் நீரிறுலே
விடுத்துப்பார் விஸ்வைபண்ணிப் புடமூன்றிட்டால்
விதமாகச் செந்தூரம் பூப்போலாகும்
கொடுத்துப்பார் குருசுறுட செம்பில்நாறு
குணமாக வொன்றிடவே யேமமாமே. (8)

ஏமமாம் பணவிடைதான் தேனிலுண்ணை
யிருந்தவிடங் தெரியாது சிலேற்பனங்கள்
காமமா யிருதியுறும் வாயுவெல்லாங்
கடற்புக்கும் பித்தமுந்தான் காணுதாடும்
வாமமாம் பெண்கள்தான் மயங்குவார்கள்
வடிவதுதான் செவ்வலரி போலாம்மேனி
சோடண்போ லாகுமிந்தச் செந்தூரந்தான்
சொல்லரிது யாகோப்புச் சொன்னதாமே. (9)

குருநாகந் தேனைக்கரண்டி தன்னிலிட்டுக்
கரிதனிலே உருக்கி அசம் நீரிற்சாய்த்து
வருநாகந் சுத்தியதாம் குகையிலிட்டு
வலையாக உருக்கியிடை அரிதாரத்தைப்
பரிவாகக் கிராசமிடு தொறுங்குப்பல்லாய்ப்
பார்க்குயெடு கல்வமிட்டு அரையன்னத்தால்
சிறுசாக விஸ்வைபண்ணி அங்கியிட்டுத்
திடமாக மாளமிட்டும் புடத்தைப்போடே. (10)

போட்டுபுடஞ் சிவக்கமட்டும் போட்டெடுக்கப்
பொறுமையுடன் செம்பருத்தம் பூப்போலாகும்
தாட்டிகமா யெடுத்துலைத்துத் துருசுச்செம்பில்
தூளையுருக்கி யிடைகொடுக்கத் தூளாய்ப்போகும்
காட்டாதே யித்தூளை மதியில்காலில்
கணக்காக வொன்றிட்டு ஊதிப்போட்டு
வாட்டமுடன் யேமமிடை சேர்த்துருக்கு
வகைபாகத் தகடுதட்டிப் புடத்தைப்போடே. (11)

இறங்குமது நிரியிலைடியி லொன்றதப்பும்
இதமாக வெடுத்துவித்துச் செலவுசெய்து
நிறங்களது குன்றுமற் செந்தூரத்தை
நிர்ணயமா யுண்டிடவே காயந்தானும்
உறங்குமது தாதுக்க ளிருகிப்போகும்
உதிரத்தின் நோயெல்லா மொழிந்துபோகும்
வரங்களது முண்டாகு மயக்கந்தீரும்
வழுத்திரர் யாகோப்பு வசனித்தானே. (12)

எப்படியும் பிழைப்புக்கு வாதஞ்சொன்னேன்
இறசூனின் கிருபையதா வின்னஞ்சொல்வேன்
செப்பமுள்ள மக்கமதி னத்துக்கேகி
திரும்புகையில் மெய்யென்ற தேகந்தன்னை
இப்புவியில் நெடுநாளா யிருப்பதற்கு
எத்தனையோ பாகமது சொல்லிவைத்தேன்
மூப்பொருனை யதிக்துமீ சுண்ணமூப்பு
முடிப்பதற்கு வகையான கூத்துத்தானே. (13)

கூத்தனிடை வாழ்மடந்தை யிடையேசேர்த்துக்
குழிக்கல்வ மிட்டடைத்து வெருக்கம்பாலால்
நேத்தியதா யனைத்துருட்டிக் கதிரில்வைத்து
நேருள்ள அப்பிரகம் விரங்காலாம்
பார்த்துமனை பாணியதால் வெண்ணெய்யாகும்
பதிவாகப் புடமிட்டு வெடுத்துக்கல்வம்
சேர்த்துஅரை பாணியுமுன் னுண்டைடமேலே
செப்பியிடு உண்டைடொன்று கவசம்தாலே (14)

கவசமது கட்டியுண்ணந் தண்ணிவிட்டுக்
கனியவனை மேல்மூடிச் சுண்ணத்தாலே
துவசமெரி அடுப்புதனிற் கரமாகத்
தாக்குயிரு சாமமெரித் தெடுத்துப்பாரு
கவசமது மேற்கவசம் பிரித்துத்தள்ளி
கோடியெடு குழிக்கல்வ மிட்டுநன்றாய்
உவசமதா யுண்டைடயிடை யிரதஞ்சேர்த்து
உண்மையுள்ள கிரமது அரைக்கால்போடே. (15)

போட்டுபச்சைக் கற்பூர மரைக்காலிட்டுப்
புகலரிய அன்னமென்ற சோத்தாவாட்டி
நீட்டுவில்லை ஆங்கியிட்டு யெடுத்துமேலே
நிலவாரமாய்த் துணிசுத்திச் சுண்ணமுப்பும்
காட்டுமதை யரைக்கட்டு பெரியதாகக்
கருத்திறவே புடம்போடக் குருவுமாகும்
தேட்டிவரும் சொன்னேனய்யா கோப்புயாதுமே
திறமாகக் களங்கமிது செய்துபாரே. (16)

களங்கத்தைத் துருசுடனே செம்பிரண்டிற்
கணக்காக வொன்றிடவே பொடியுமாகும்
உளங்குளிர மதியதனை ஊதிப்போடு
உண்மையுள்ள பட்டமதிற் பாதியேமம்
தளம்பவதைத் தகடடித்துப் புடங்களிட்டாற்
றப்பாமல் யேமமாம் தாக்கியாடும்
பளம்பழுத்த வாறுக்கும் வாதமாகும்
பதிவான யாகோப்புப் பலன்சொன்னதே. (17)

பொய்யாத வாதங்கள் களங்குமார்க்கம்
போக்கோடே செய்தாக்கால் யேமமாகும்
வையகத்திற் காட்டாதே செயலேத்தாலும்
வடிவான பொருளறியார் மாடுமொக்கும்
மெய்யாகச் சொன்னாலும் விருத்தமாண்பர்
மேதினியிற் பொய்யென்பார் முழுமூடர்தான்
கைதனிலே வெண்ணெய்தன வைத்துக்கொண்டு
கனிவாக வுருக்கறியார் கருத்திலாரே. (18)

அரிதாரம் நாற்களஞ்சி அயமும்நேராய்
அதையரைத்து உருக்கிமெள்ளக் கல்வத்திட்டு
பெரிதான நாகமது களஞ்சிநாலாம்
பிசகற்றூல் வீரமிட்டு கையத்தட்டி
விரிவாக அரைத்துநாக மல்லிச்சாற்றூல்
விதமாக வில்லையங்கு புடமுமிட்டால்
குறிபோலா மஞ்சளது யெல்லாம்பற்பம்
கூட்டியெடு முன்அயத்தி விடையேசேரே. (19)

இடைசேர்த்துப் பொற்றலையா லாட்டிவில்லை
யெடுத்துகதிர் காயவைத்துப் புடமூன்றிட்டுத்
தடையறவே சிகப்பாகு மெடுத்துரல்ல
தக்கமுள்ள திருசுரவி மட்டம்போலாம்
விடையாகச் சேர்த்திடவே யேமமாகும்
வெற்றிபெறப் பணவிடைதான் தேனீலுண்ணைத்
தடைபடா நோயெல்லாந் தவறிப்போகும்
காட்டிகமாய் யாகோபு சொன்னவாறே. (20)

குருட்டுநாய் யீசலுத்தான் தாவித்தாவி
குணமற்று ஊளையிட்ட குணமதாகும்
திருட்டுநாய் சிறுவீட்டி லுள்ளேசென்று
திடமாகக் கதவடைத்து அடிபட்டாப்போல்
இருட்டறைக்குட் புகுந்தகள்ளன் பிடிபட்டாப்போல்
இனமாகக் கைபாகந் தெரியாமாண்பர்
உருட்டுகின்ற தேங்காயை நாய்போலொக்கும்
உண்மையாய்ச் சொன்னேன்யா கோபுதானே. (21)

சரக்கதனை யரைக்கவதன் காரந்தாக்கிச்
சரியாகக் கண்சிவந்து குதறிற்றுரல்
பரக்கவெடு வெண்கலத்தின் கிண்ணிதன்னைப்
பாங்காகக் கவிழ்த்துபழச் சாற்றையூத்தி
உரக்கவுரைத் திருப்பிடித்த வட்டிதன்னில்
யுரைத்துமே களிம்பாக்கிக் கண்ணிவிட்டால்
சூரைகண்ணி விட்டிடக்கண் வலியுடம்நீங்கும்
குற்றமற யாகோபு குணஞ்சொன்னதே. (22)

வாதவயித் தியந்தன்னை யொருவருக்கும்
வகைகாட்டில் சுரகமது உனக்குமாகும்
வேதமது நால்வேதத் தொகுப்பாய்நின்ற
வினையுமுள்ள கைபாக மறியவேணும்
போகம்வந்து ஒருபொருளைக் கற்றுக்கொண்டால்
ஊனையதை ஒருவருக்குஞ் சொல்லப்போகா
சூத்திரனி யிம்மார்க்க மருளிச்சொன்னார்
சுயமாக யாகோபு சொன்னவாறே. (23)

வாருனக்கு உலகத்தில் வாதஞ் சொல்லி
னைகயான பண்டி தமும் வகையுஞ்சொன்னேன்
சாருமேவன் னைகபாகம் வரிசைபாரு
சரிவரவே களங்குமுதற் சாட்சிசொன்னேன்
பேருலகு தனில்மாட்டு கடப்பும்பார்த்துப்
பேதாபே தங்களெல்லாம் பெருமைகண்டு
காருலவு பரிகாரம் முன்னேசெய்து
கர்த்தனுட வாதத்தைப் பின்புசெய்யே. (24)

வாசகியி னிடைசமமாய்க் காரிசேர்த்து
வட்டமிட்டு உருக்கியிடு அன்னந்தன்னில்
நீசமறச் சாய்த்துயெடு ரெண்டுபத்து
நிலவரமாய்க் களிம்பு அருங் குகையினிட்டு
ஆசையுடன் அரிதார மிடையேதாக்கு
அதுகருக்குங் கலவமிட்டு அன்னந்தன்னுல்
தாசமற அரைத்துவில்லை கரியில்வைத்துத்
தாட்டிகமாய்ப் புடம்போட்டு யெடுத்துப்பாரே. (25)

எடுத்தன்ன மிதிலிட்டுச் சாமமெட்டு
யிழுத்தரைத்து இப்படியே சிவக்கமட்டும்
அடுத்துவிடி சென்தூரம் முருக்கம்பூப்போல்
அரைதையெடுத்துத் துருசுரவி நூலிறுன்றிட்டால்
கொடுத்துரைத்த யேமமா மிந்தவித்தை
கொள்ளோகொள்ளோ யாயிருக்கும் வாதமாட்டு
தொடுத்தனைக பாகத்தைத மறக்கவேண்டாம்
தொல்லுலகில் ரசவாதத் தொழிலுமாமே. (26)

கண்டுயெடு பணவிடைதான் தேனிலுண்ணக்
கதிர்மதியாங் தேகமது கற்றாணுகும்
தொண்டுசெய்வா ருலகத்தோர் சொல்லவேண்டாம்
தோலைகயர்கள் வசமாவார் துலங்கத்தானும்
பண்டிசெய்த பழவினைகள் தீர்ந்துகல்ல
பதிவான பிணியகலும் கடலேபுக்கும்
வண்டமையிர் போலாகும் பாகமாக
வழுத்திரைர் யாமீகாடு வண்மையாமே. (27)

நாகமது பலளம்போற் கலங்குநாதனும்
நற்நிகப்புச் செந்தூரம் அலரிப்பூப்போலாம்
பாமது சுண்ணைமுமல் விளைப்பூப்போலாம்
பதிவான மெழுகுதுதா னிளக்கமாகும்
தாகமது தயிலங்தான் நிறங்சுறப்பு
தாஷ்டிகமாய் நிறங்சளறி மருந்துதன்னை
யோகமது வந்திடுங்காண் பாகமாகும்
யூகமாய் யாகோபு உரைத்தேன்பாரே. (28)

சத்தெடுத்தாற் எறுப்பாக விருக்கும்பாரு
சரியான வயஞ்சேர்த்தா லிப்படிக்கு
மூந்தான வெள்காழஞ் சேர்த்துருகுக
முடிவான அயக்சுசட்டைடை நீக்கும்நீக்கும்
நத்தியே சத்துநீரஞ் சிவநதாகாலும்
நலமில்லை யென்றுமே மயரியமேவண்டாம
சித்தான அயகந்தி லுள்ள செம்டெடுத்தாற்
சீமாறைப்ப போகலாந் தெளிந்துபாரே. (29)

நல்லாகச் சிவந்தசத்துக் கல்வத்திட்டு
நலமான புகைகீரை விட்டுப்பார்க்க
எல்லாமுந் துருசதுபோல் நீலமாகும்
இதனைவைத்து உருக்கிரு லோடிப்போகும்
வல்லமையாய்க் கேசரியைச் சட்டியிட்டு
வகையாக உருக்குமுகந் தன்னிலீயச்
சல்லாப மாய்ச்சாமம் வைத்தெடுத்துத்
தாம்புரத்தில் மெய்க்களங்கு தாக்கிடாயே. (30)

இழுத்தொரு செம்பைத்தான் காரஞ்சேர்த்து
இயல்பாக உருக்கிப்பார் செம்புமாகும்
வழுத்தவே மதியேழு செம்புமூன்று
வகையாகச் சேர்த்துருக்கித் தங்களுசேர்த்து
அழுத்தமுள்ள தங்கமிடா வணிக்கொக்கும்
அடவான செம்பிலைடைக்குந் தங்கங்கூட்டிப்
பழுக்கஅடி தகடாக அடித்துநீயும்
பாங்காகக் களங்குபண்ணிற் சித்தியாமே. (31)

அடித்தின்ற அயச்செம்பிற் றங்கந்தானும்
அடவாகப் பிறந்திலவ் நிறத்தைக்கேளு
கொடுத்திலைத்தப் பசுமையாம் நிறங்குன்றுது
குணமான பீயத்திற் பிறந்ததங்கம்
நடுத்தரமாம் நிறங்கேளு அணிக்கொப்பாகும்
கலமான காளத்திற் பிறந்ததங்கம்
பழுத்துமே பழுப்பான தங்கமாகும்
பகரிய கெங்கதத்தின் பரிசுகேளே. (32)

கல்லாகச் சாணைக் காசுமாகும்
கலைதங்க மாயிருக்கும் காட்டம்பாரு
சொல்லான முன்னோர்கள் சொன்னசொல்லைத்
தூப்பறவாய்ச் சோதித்துப் பார்த்துச்சொன்னேன்
எல்லாமுஞ் சூதத்திற் பிறந்ததங்கம்
இயல்பான பீக்கம்பூ நிறமதாகும்
பல்லாமல் பீதத்திற் பிறந்ததங்கம்
பாலான வெள்ளோநிற மாகுந்தானே. (33)

உண்டான தவ்கத்திற் பிறந்ததங்கம்
உறுதிபெற நிறமதுவை சொல்லக்கேளு
கண்டான தங்கம்போல் நிறமுமாகும்
கருத்தான தாயைப்போற் பிள்ளையாகும்
பண்டான நிறஞ்சொன்னேன் பதிவுகண்டு
பக்குமுள்ள நீறுதற்கு உபாயஞ்சொல்ல
பண்டான வேலைதமுகங் கண்டுயாகோப்
பாகமதைச் சொல்லுகிறேன் பரிந்துகேளே. (34)

எல்லாமும் நீற்றுதற்கு உபாயங்கேளு
எரிபுளுகு வீரமொடு பூரம்வண்டு
வல்லான உருஞ்சூதஞ் சவுக்காரந்தான்
வகையான கார்முகியுஞ் சூடனோடு
கல்லாக யிதுசேரிற் பொருமிநீறும்
நாதாக்கள் சொன்னதிந்த நாட்டப்போக்குச்
செல்லாத யிடங்களிலே செலுத்தாதென்று
செப்பினார் யாகோபு திறமிதாமே. (35)

உண்டான களங்குகள்தான் செய்தபோது
உறுதிபெறப் புடம்போட வாகாதென்று
கண்டவுடன் சரக்கெல்லாஞ் சேர்த்தரைத்துக்
கனிவாகக் கதினில்வைத்துக் காயப்போட்டுப்
பண்டான சுடர்கெடியோன் பலரிமித்துப்
பதிவாக நாலாகப் பிரித்துதீயும்
மூண்டாகக் கொழுத்தியே களக்கையிட்டு
மூதிராம வஞ்சுதரம் வாட்டிக்கொள்ளே. (36)

வாட்டியே சூகையிலிட்டு உருக்கித்தீரு
வலுகையாகக் காரமது கூடச்சேர்த்துக்
கூட்டியே உருக்கிடமே சத்தின்னின்று
குணமானக் கசடுகளும் சிலத்துநிற்கும்
தாட்டிகமாய்ப் புகைதீனை விட்டுநீயும்
தன்மைபெற காவளட்டிப் பார்க்கும்போது
மீட்டிவிடம் மீலம்போற் குழம்பாய்நிற்கும்
மேராக வொட்டிடமே யெரித்திடாயே. (37)

கல்லாக யெரித்திடமே உருகிநிற்கும்
நாட்டிலே யிச்செம்பை யெடுக்கக்தேரு
வல்லையாயத் தூருசிணுட செம்புருக்கு
வகையாக இடைக்கிடைதான் கிருசும்போது
வெல்லவவைத யிழுத்திடிங்கான் மட்டன்சேரு
யிதமாகத் தங்கத்தைச் சேர்த்துவூத
னல்லாழுந் தங்கமாம் சோல்லைபாரு
இதமான யாகோபு யெழுதினாரே. (38)

சொன்னபடி செம்புதான் வருகாப்போலல்
சொற்பெரிய வங்கத்தை வெடியுபடாலே
முன்னமே சொன்னபடி வருத்துச்சேர்த்து
முக்கியமா யுலையைத்துச் சுத்திசீரீட
கன்னையமாய்ச் சேர்த்தலோத்து உருக்குத்திரு
கல்லசெம்பு பிடித்திழுக்கு மதியிற்றுக்கு
கன்னல்போல் மதிதன்னிற் றுக்குத்தங்கட
கனிவாகச் சேர்த்தூதத் தங்கமாமே. (39)

நல்லாகச் சத்திலிருந்த செம்புதானும்
நாடியே வருகாமற் போலுற்கேளு
உல்லாச மானகே சன்னைத்தானும்
உத்துமே சட்டியிட்டு உருகும்போது
வில்லாகப் புகைநீரிற் பிரிந்துநின்ற
உறுதியாய்க் குழம்புதன்னை யதிலேதாக்கு
கல்லாகச் சேர்த்தசெம்பை யிழுத்துக்கொள்ளும்
கழிந்துமே மந்திரணிலே தாக்கிப்பாரே. (40)

ஆடுத்தநின்று சேர்த்தசெம்பு மதியிற்றானும்
ஆலைடவாகச் சென்றுபுக்குந் தங்கஞ்சேரு
கொடுத்துருக்கித் தகடுதட்டிப் புடத்தைப்போடு
குணமுள்ள தங்கமிரண் டுடையுள்நிற்கும்
படித்துமே போகாது களங்குதங்கம்
பார்க்கடையிற் சொல்லிவிட்டேன் கைபாகந்தான்
எடுத்தாக்கா லெப்படியும் பலனுமாகும்
வலுழுயாம் வாதிக்குச் சொன்னவாறே. (41)

சத்திலுள்ள செம்பெடுக்க யீயச்செம்பு
சனியான கேசரியு மூன்றுபேரும்
நத்திபிடித் தெடுத்துமெடுக் காமற்போனால்
கலமான தங்கபில்லை பிரட்டிலோர்க்கு
முத்திபெறச் சத்திலாச் செம்மைபச்சேர்த்து
மூவுலகும் மச்சமதி தன்னிலேந்தால்
சுத்திநிற்குத் தீயைவிட்டுச் செம்புதானும்
தூரிதமாய்க் கழன்றுவிடுந் திண்ணந்தானே. (42)

களங்குசெய்து புடம்போட்டு யெடுக்கவேண்டாம்
கனிவாகச் சூடனுட தீயில்வாட்டு
உளங்குளிரச் சாகாது உயருமம்மாத்து
உயர்வான லோகமுந்தான் பழுத்துப்போகும்
வளங்களாய் வாட்டமிலை நெருப்புமிஞ்சில்
வழுவாக வில்லையது உதித்துப்போகும்
தளங்கள்பெற வுறத்தாது நன்றுய்த்தானே
தலையறவே தப்பிறுத் தறுதிமோடே. (43)

கல்லறிவாய் யுபாசங்கள் கவலோசங்கள்
நாடதிலே பாஷாணங் காரசாரம்
சொல்லுமுனே சூதமுதற் செந்தூரிக்கச்
சுருதிபெறு மால்தேவி சிவதான்கெந்தி
கல்லான கெவுரியப் பிரகந்தத்தம்
கடிதான வெடியுப்பு யிலைகள்சேரில்
உல்லாச மாகவித்து சேர்த்தாலுகில்
உண்மையா யெல்லாமுந் சிவந்துபோமே. (44)

சாயமா யினச்சரக்கைச் சாற்றக்கேளு
கடையுற்ற வுப்போடு காகந்தங்கம்
மாயமதா யிரும்போடு நிலிஞசூதம்
வடிவுபெறக் கெவுரியுட வர்ணமாகும்
காயமா ரிதையறிந்து சொன்னுரப்போ
நான்பார்த்து உங்களுக்கு நடத்தைசொன்னேன்
காயமது நிலையில்லை கண்டுமுன்னே
கனைக்காகச் செந்தூர முண்டுதேறே. (45)

னச்சரக்குங் கட்டவொரு செய்திகேளு
இனியவெடிச் சுண்ணத்தாற் சரக்குக்கட்டும்
கடையற்ற திராவகத்தால் சரக்குக்கட்டும்
தற்செயலாந் தயிலத்தாற் சரக்குக்கட்டும்
இச்சையுடன் செயநீராற் சரக்குக்கட்டும்
இதமான மெழுகாலே சரக்குக்கட்டும்
நச்சரவ மூலிகையாற் சரக்குச்சாகா
நாகரிக யாகோபு நலஞ்சொன்னுரே. (46)

சத்துருக்குங் காலமதைச் சாற்றக்கேளு
சரியான ஐப்பசிகார்த் திகையுமாகும்
பத்துருக்கு மார்கழியு மிக்காலத்திற்
பதியவே உருக்கியெடு எலும்புபோலாம்
நத்தியே உபசாரங்க ளெல்லாஞ்சுத்தம்
நலமாக முன்னோர்கள் சொன்னசொல்லே
நித்தியமும் பார்த்தறிந்தே னிவைகளெல்லாம்
நிதானித்தேன் யாகோபு நிசஞ்சொன்னேனே. (47)

குருமுடிக்குங் காலமது மாசியாகும்
குணமாகும் பைங்குணியுந் தையுமாகும்
வருகுமது செயதீருங் கேணிநீர்போல்
வாகாக வெடுக்கெடுக்க வெள்ளமாகும்
திருமுகமாஞ் சரக்கெல்லாங் கட்டுங்காலம்
கூணத்திலே வாதமுமாஞ் செயலோமெத்த
உருக்கினமுங் கட்டினமும் கல்லதாகும்
உளத்துமுறை யாகோபு வோதினாரே. (48)

செந்தூரக் காலமது ஆடிமாதம்
சிவந்திடுமா வணிபுரட் டாசிதன்னில்
அந்தமுடன் புகைநிற்குங் காலமாகும்
அறிவாயக் காலத்திற் செய்துகொள்ளு
வந்ததொரு காலத்தில் வண்ணமாகும்
வகைகண்டு சரக்குமுதல் சிவந்தூறீற்கும்
மூந்துவிண்ண காலத்திற் செந்தூரத்தை
மூனிவாக வுண்டிடவே சித்தியாமே. (49)

புடம்போடுந் திட்டங்கள் பேசக்கேளு
பேரான வெருவொன்று காடையாகும்
கடம்போடுங் கவுதாரிப் புடமும்நல்ல
காடியே யெருமூன்று ஞானிக்குத்தான்
விடம்போடு பத்தெருவிற் புடமுமாகும்
விராட்டிதான் வனத்தின் செயலுக்குத்தான்
கடம்போடு அறைதோறு மமுக்கிநல்ல
கனமாகப் போடவது கணக்குமாமே. (50)

திட்டமா யெருநூறு கனபுடந்தான்
திடமான கெசபுடமும் ஆயிரந்தான்
வட்டமா யடுக்கிபுடம் போட்டெடுத்தால்
வதையாமற் சாரவரும் பரிவுமெத்த
விட்டகுறை வந்தாலோ கிட்டும்பாரு
விடுபடா திருந்தாக்கா லெல்லாம்பாழாம்
சட்டமதா யாரூய்ந்து நூல்கள்பார்த்துத்
தாக்கினார் யாகோபு தன்மைதானே. (51)

சுண்ணமது செய்பவெல்லாம் திருத்தியொன்று
குடியாக ரெண்டாறுநாள் உருக்கலாகும்
கண்ணயமாய்ச் சத்துவென்ற செம்புக்குத்தான்
காட்டிடுநீ கால்திருத்தி கல்லதாகும்
கண்ணல்போ லுருகியது சத்துமாகும்
களிம்பறவே யுருக்கிற்பொன் நிறம்போலாகும்
இன்னிலத்திற் பாகமது யியல்புமெத்த
இருந்துரைத்தார் யாகோபு யினியவாக்கே. (52)

பதங்கமது வைப்பதற்கு யெரிப்புக்கேளு
பதியவொரு விறகதுதான் தீபமாகும்
விதங்களாம் விறகிரண்டு கமலமாகும்
விரும்பஞ்சாம் விறகுகாடாகக் கினியுமாகும்
அதங்களாம் முட்தீயு மருளிச்செய்தேன்
அருள்பெருகும் பற்பஞ்செந் தூரமெல்லாம்
இதமாக விட்டுவிட்டு யெரிக்கவேண்டாம்
இன்பமாய் யொருவிதமா யெரித்துக்கொள்ளே. (53)

சத்துருக்கும் குதையதனைச் சொல்லக்கேளு
சரியான பொருக்குமண் ணீராறுகும்
கத்தியிடும் உமிக்கருக்கு ஆறதாகும்
நலமான கழுதைதமலம் ரெண்டதாகும்
முத்திடும்வெண் கற்பொடிமா விரண்டுசேரு
முனிவான சீலசுட்ட சாம்பல்ரெண்டு
நித்தியமாய் கடுக்காயின் கஷாயத்தாலே
நிலைக்கவிடு வுரலிலிட்டு மூசைபண்ணே. (54)

பண்ணிடுநீ குகைபண்ணி யதிலேவைத்தும்
பதிவாக உபரசங்கள் உருக்கிப்பாரு
தண்ணீர்போ லுருகுமது குகையும்போகா
தாக்கியெடு கிழியாது உறத்துநிற்கும்
விண்ணிலிடி விழுந்தாலு முடையாதப்பா
விரும்பியிந்தக் குகையிலிட வலுவுமெத்த
உண்ணமது உபரசங்கள் சத்துமாகும்
உத்தரை யாகோபு உரைசெய்தாரே (55)

சொல்லாய்ந்த பெரியோர்கள் சொன்னசொல்லைத்
தறந்தார்கை பாகுமதாய்ப் பார்த்துத்தேறி
ல்லாய்ந்து நூல்வளமை கண்டுதேறி
நாட்டினேன் யெழுநூற்றுச் சொட்சமாக
வல்லவர்கள் சாண்பார்கள் சாஸ்திரத்தை
வகையில்லார் காணவுமே மாட்டாரென்று
உல்லாச மாகவேதான் வாழ்வீரென்று
உறுதிபெற்ற யாகோபு உண்மைதானே. (56)

ஒருதரத்துக் கிருதரமாய்ப் பார்த்துப்பாகம்
உறுதியெடு பாகம்வரும் மெழுகுமாகும்
பெருகுமது பாகம்வந்தா லனேகலாபம்
பெற்றிடுங்காண் ரசவாத வித்தைதானும்
திருகுவது வாராமற் செய்துதேறு
திட்டமுடன் வயித்தியங்கள் நன்றுப்பாரு
குருவுதான் நூலாகும் படித்துத்தேறு
கொட்டினேன் யாகோபு குறிப்புத்தானே. (57)

யாக்கோப் வாத சூஸ்திரம் ஞை,

முற்றிற்று

மதுரை வடக்குப்பெருமாள் மேஸ்திரி வீதியிலிருக்கும் உலக சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குடரன்றனை.

அறுபத்தொன்பதாவது:

சதோகதாதுவென்ற யோகச்சித்தர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞான சூஸ்திரம் ஒன.

சுழியான மூணகண்டு சோதிகண்டு
தூயமணி முச்சுடரி லொளிவுகண்டு
வழியான மூக்கோண வீட்டைக்கண்டு
வல்லபையுங் கணேசனையும் வணங்கிப்போற்றி
கனிப்பான சிவயோக மதனைத்தாறுங்
காட்டிடுவே னென்மகனே கருத்துள்ளோனே
வெளியான வெளிகண்டு மவுனங்கொண்டு
மெய்ஞ்ஞான பொருள்கண்டு விளங்குவாயே. (1)

விளக்கவே மனஞ்சிவத்தை நாடும்போது
விற்பனமா யின்னமொரு கருவைக்கேளு
துளக்கவே ஓரிதழின் குழுதத்தன்னில்
தூய்மையுடன் சிங்கெனவே தமர்க்குட்செல்ல
களங்கமின்றி நாடோறும் பழக்கம்பண்ணி
கண்டுசுழி மூணையதிலே கின்றுபாரு
வளங்கவே ரவிமதியின் பாகத்தன்னில்
வாச்சுவதன்றே சோதிநிற்கு மிடத்தைக்காணே. (2)

காணவே சோதிதலத் தழுதவாசற்
கண்டுகொண்டு பாசபந்த மகலத்தள்ளி
தோணவே அழுதமது சிந்துசின்ற
சுத்தலை மதிற்சென்று பானம்பண்ண
ஊணவே யுனசடலை மிறுகிப்போகும்
அருளாளிபெற் றிலங்கியிடமே காயந்தாறும்
வீணலவே வாதியென்று பேருண்டாச்சு
விளங்கிநின்ற ஞானத்தின் மகிமைதானே. (3)

தானென்ற அண்டவனை சொல்லும்போது
தயங்காம லம்மலையின் சிகரத்தேறி
நானென்ற வயோ நுனியில் நிற்கவல்லன்
நலமான சித்தர்களிற் கொங்கணர்தான்
வேனென்ற மகிமையுடன் கீர்த்திபெற்றுச்
விண்டுலாக்க வயரன்றி மற்றாரில்லை
ஏனென்று லவர்சித்தி யோகத்தன்னி
லிணையற்ற மவுனியென யிபம்பலாமே. (4)

ஆமென்ற சித்தருங்கண் டதிசயித்து
அகமகிழ்வு ரிருடிமுனி வோருமாக
தாமென்ற வல்லர்களி லவனைப்போலத்
தாரணியி லெவ்விடத்துங் கண்டதில்லை
ஓமென்ற உலகமெலா மொருகணத்தி
லுலவிவரு வார்கவுன மாக்கமாக
காமென்று அன்னவர்முன் செல்லொண்ணாது
கன்றிபெரு சித்தர்களில் கண்டிலேனை. (5)

கண்டிலேன் முனிகணங்கள் சாலந்தன்னில்
கயிலாச பரம்பரையின் சூழாங்கடோறும்
அண்டம்வனை யிலுஞ்சென்று பார்த்தேனங்கு
அருள்ஞான தண்ணீயுற்று மேலோரான
தொண்டர்க்கு மறியாம லிருந்தனப்போ
சொன்னரீ சன்முனும் ராகசிபத்தை
விண்டவர ராறிந்தவ முற்றுமெய்தி
மெய்ஞ்ஞான சிவமோகத் திருப்பார்பாரே. (6)

பாரப்பா பூரணத்தை நாடிநேர்சன்
பதமாக வாசியைத்தா னடக்கிநேர்சன்
சீரப்பா காயகற்ப முண்டோர்கள்
சித்தியென்ற பிர்மநிலை தானுணர்ந்தோர்
நேரப்பா சஞ்சலமி லாதிருந்தோர்
நித்தியதத் துவமுணர்ந்தோர் சித்தரென்னச்
சேரப்பா அறிவுதித்து நிலையிலுநின்று
சிற்பரத்தி லேகிறந்து வாழ்குவோமே. (7)

ஓமென்ற பிரணவத்தோ டைங்தெழுத்து
மூற்றுநின்று பஞ்சகர்த்தாள் வாழுமிடம்
காமொன்றுங் தவறுமல் நயின்மோமப்பா
நாட்டுனிலே யெனைப்போல வாருனைப்பார்
வாமென்ற மனமதனை நிலைநிறுத்தி
மதிரவியாய் ரவிமதியாய் மாற்றவல்லார்
தாமெனறுங் காமென்று மிரண்டில்லாத
சச்சிதா னந்தமதிற் சார்வார்சீரே. (8)
சர்வரோக நிவாரண பட்சணி.
சிரான வுலகிலுள்ள மாந்தருக்குச்
செகத்திலுற்ற நோய்வியாதி சொல்லப்போமோ
மாரான நடுக்கையிலுற் றுற்போகத்தால்
வல்லிருளிற் றுயிலமிட்டி முழுகல்தன்னால்
வீரான பசிவேளைச் சேர்க்காயோலே
வெயில்தனிலே மெய்ப்போது நடக்கல்தன்னால்
போரான பற்பலநோய் சடத்திற்றோன்றி
பிரபலமாம் வித்து வித்துல் விளைந்தவாறே. (9)

விளைந்தவா றதைக்கணயு மறிந்துகொண்டு
விள்ளருகிலே ணயிற்றதொன்று கருத்தாயப்பா
வளைந்தவெட் பாவ்வினது சிகந்தான்
வாய்வினைக்கத் திப்பிலியு மேலதோமம்
குளைந்தசுத குப்பையொடு கரியபோளம்
கூட்டுவாய் கிராம்புசுக்கு வையாஞ்சாணை
தனைத்தமல்லி பலமுக்கால் போட்டிதன்றாய்
தானெடுத்து சுக்குபல மிரண்டுகூட்டே. (10)

ரெண்டான முன்மருந்திற் வையாஞ்சாணை
நிழலுலர்த்தி சூரணித்த தூட்பலங்கால்
பண்டான மருந்தினைத்திங் கால்பலந்தான்
பக்குவமாய்க் காயமைத்துச் சூரணித்து
துண்டாகக் காரியமோ டனத்தைதெங்பிற்
துருக்கரண்டி தன்னிலிட்டி லெகாந்திக்கனைத்து
பண்டபினைப் பூசித்து மருந்தையெல்லாம்
பக்குவமா யொன்றுச் சேர்த்துக்கொள்ளே. (11)

கொள்ளேநீ பசுவின்பால் படிதானென்று
கூசாமற் சட்டியிட்டு அடுப்பிலேற்றி
அள்ளேநீ சினிபலம் பணிரெண்டிட்டு
அதைப்பாகு பதமாகக் காச்சிக்கொண்டு
தள்ளேநீ பிறக்கிலைத்து மருந்தைத்தூளித்
தானதனைக் கிண்டிடுவா யிறுகமட்டும்
விள்ளேநீ தேத்தாவித் தளவதாக
மேன்மைபெற வுண்டைசெய்து பதனம்பண்ணே.

பண்ணிலைத்துக் கொண்டுசித்ர மூலஞ்சுக்குப்
பாலான திப்பிலிதிப் பிலியின்மூலம்
கண்ணியே வெருக்கண்வே ரமூக்ராவேளை
கனிதான சாரணையின் வேழங்கூட்டி
கண்ணியே கண்டங்கத் திரிசமூலம்
கலப்பெறவே பெருபெருக்கையாயிடித்து
கண்ணியே யிடித்தாயிந்தத் தூளையெல்லாம்
கைதவறி டாதபடி வைத்துக்கொள்ளே.

கொள்ளுவாய் சுத்தஜலம் படிதானென்றில்
கூறியதோர் தூளில்வெரு கடியேபோட்டு
மெள்ளவே கால்படியாய் வத்தவைத்து
மேன்மைபெற்ற மாத்திரையி லொன்றெடுத்து
கள்ளமின்றி கோயாளிக் கீய்ந்துபின்தக்
கசாயமதை யுங்கொடுத்தத் தப்பாமற்றான்
உள்ளபடி நாற்பதுநாள் கொண்டாராலுல்
லூடுகின்ற நோயனைத்து முறைசெப்வேனே.

வேணுவாதமென்ன பதுவும்போகும்
விப்பிரந்தி சூலைகண்ட மாலையோடும்
நானென்று வருமேக மோடிப்போகும்
நடுக்குவா தஞ்சன்னி தோஷம்போகும்
மாதருச்சு வயிற்றிலுற்று
ஞ்சூத கக்சட்டி வணங்கியோடும்
கேளுரும் நீரிழிவு பெரும்பாடெல்லாஞ்
சிதறியே யோடிவிடுங் கிண்ணாங்காணே.

நிண்ணைந்தான் குண்மமிமட்டிற் தீர்ந்துபோகும்
நிரிதோஷ மனையாப்புத் திடுக்கிட்டோடும்
நிண்ணைந்தான் வெள்ளைவெட்டை கிரந்திதீரும்
நிரமான காக்கைகவலி யிசிப்புதீரும்
நிண்ணைந்தான் மூலமொன் பதுவும்போகும்
நீராத வெண்குட்டம் தீர்ந்துபோகும்
நிண்ணைந்தா னிம்மருந்தை யுண்டபோக்குத்
நீராத வெப்பிணியுந் தீருந்தானே. (16)

நீருமிந்த மருந்ததற்குப் பத்தியத்தைச்
செப்புபா சிப்பயறு முருக்கம்பிஞ்சு
சேருமிந்தக் கீரைவெரி பசும்பாற்கஞ்சி
சேர்க்கலாஞ் சர்க்கரையு முண்மையாகப்
பாருமிந்த வகைதவிர மற்றொன்றுகா
பகரீடவே வருந்தவுப்பு வெண்ணீர்கூட்டிக்
காருமிந்தப் படியேதான பத்தியத்தைக்
காத்தவர்க்கு வாலையருட் கடாச்சிப்பானே. (17)

யோகக்சித்தர் ஞான சூஸ்திரம் முற்றிற்று.

கோவில்பட்டித்தாலுகா இடைசெவல் சத்திரப்பட்டி பிராமத்தி
லிருக்கும் வைத்தியம் வா. அ. சுந்தரலிங்கம்பிள்ளையவர்களிடமிரு
வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குருமேவதுணை.

எழுபதாவது:

சதோகநாதனென்ற

யோகச்சித்தர் பாடல் சஉ.

கண்ணிகள்.

அக்கரங்கள் தோன்ற அருள்கொடுக்கும் பூரணியென்
பக்க மிருந்து பலகலையுஞ் சொல்வாளே. (1)

வாலை யபிராமி மாரிதிரி சூலியருட்
பாலை யெனக்கருளும் பார்வதியின் சூள்போற்றி. (2)

அம்பிகைமால் சோதரியென் றைத்தாள் திருப்பாதம்
கும்பிட்டு ஞானக் குயிற்கண்ணி கூறுவனே. (3)

ஓங்கார வட்டமதி னுட்பொருள்கண் டோர்ந்ததற்பின்
நீங்காத ஆசை நிலைக்குமோ மாங்குயிலே. (4)

இயம்பு மிடைகலைக்கும் இன்பதாம் பிங்கலைக்குச்
சுயமாஞ் சுழிமூனையுந் தோற்றுமடி மாங்குயிலே. (5)

ஆன்மா பரத்தோ டமருந் திருக்கூத்தை
ஞான்வாயி னூலே நவில்வதே மாங்குயிலே. (6)

அஞ்செழுத்தைக் கண்டு அதனுண்மை யுந்தெரிந்து
வஞ்சகங்க ளற்று மகிழ்ந்திருந்தேன் மாங்குயிலே: (7)

சூரியனுஞ் சந்திரனுந் தோன்று மிடைநின்றே
தூரித்தா னந்தசுக போகமுற்றோன் மாங்குயிலே. (8)

ஊமையெழுத் தாலேதான் ஓங்கார மாகினைதைச்
சீமையிலுள் ளோர்கள் தெரிவதோ மாங்குயிலே. (9)

மூப்பாழுந் தாண்டி முடிவி னிடந்தாண்டி
அப்பாழுந் தாண்டிற் கறிவுளதோ மாங்குயிலே. (10)

அட்டாங்க யோக மறிந்து தெளிந்தபின்பு
வெட்டவெளி புண்ணை விளைத்தமே மாங்குயிலே. (11)

ஆறுகா ரத்தில் அறிவை மிகச்செலுத்திச்
சீராய்த் தவசிருந்து சிக்கறுத்தேன் மாங்குயிலே. (12)

தற்குணத்தைச் சுட்டறுத்துச் சூட்ச நிலைதெரிந்து
நற்குணத்தோ டொண்டியங்கு நானிருந்தேன் மாங்குயிலே(13)

அல்லலெல்லாம் நீக்கி அறிவையறி வாலறிந்து
வல்லசித்த னென்றே மகிழ்வுற்றேன் மாங்குயிலே. (14)

ஆனந்தம் பொங்கி அறிவே மயமான
ஞான மறிந்து கலமுற்றேன் மாங்குயிலே. (15)

மெய்ப்பொருளைக் கண்டடனே வேதாந்த வீடடைந்த
வைப்பதனி லொன்றில் மகிழ்ந்திருந்தேன் மாங்குயிலே. (16)

நாதாந்த வுண்மை நடுவறியா மாந்தருக்கு
வேதாந்தப் பேச்சதுவும் வேண்டுமோ மாங்குயிலே. (17)

நித்திரையும் விட்டு நினைவையறி விற்செலுத்தி
சித்தியெலாம் பெற்றுத் தெளிவுற்றேன் மாங்குயிலே. (18)

பேச்சொடுங்கி நின்ற பிரமநிலை யையறிந்தோர்
வச்சுக் கிடமற் றிருப்பார்காண் மாங்குயிலே. (19)

காணுப் பொருளதனைக் கண்டுபிர்மா னந்தமுற்று
வீணுளொ ழித்துமுத்தி வீடடைந்தேன் மாங்குயிலே. (20)

அருள்வெளியி னுட்பொருளை ஆராய மோனக்
குருமொழியை யன்றியில்லை கோதையெனும் மாங்குயிலே.(21)

அத்துவிதந் தன்னை யதுவதுவாய்க் காண்பதற்குத்
தத்பதத்தைக் காட்டித் தருவாயே மாங்குயிலே. (22)

நம்பி யுனைப்பணிந்து நாடோறும்பூ சிப்பதற்குத்
தொம்பதத்தை யென்று தலைக்குவாய் மாங்குயிலே. (23)

நிசிபகலென் றெண்ணுது நேயநோ னத்தால்
அசிபதத்தை நீயென் றருள்செய்வாய் மாங்குயிலே. (24)

நித்தநித்தம் என்னுளத்தில் நீயிருப்ப தண்மையெனில்
தத்துவமை சிற்பொருளைத் தந்தருள்செய் மாங்குயிலே. (25)

சுத்த நிராமயத்தின் தோற்றத்தி லுதித்த
வத்துவெலாஞ் சுத்த மயமன்றே மாங்குயிலே. (26)

கேளுப் பொருளினைத்துங் தேறித் தெளிவதற்கு
டாருநின் னின்பமது வாய்க்குமோ மாங்குயிலே. (27)

அசர சரத்தினுற்ற அண்டபிண்டம் பல்லுயிரும்
நிசிதமெனக் கண்டறிந்து நின்றேறலுன் மாங்குயிலே. (28)

பாசபந்தம் விட்டுப் பரகெதியென் றேயிருந்தாற்
பேசவொண்ணாப் பிர்மம் பிறங்குமே மாங்குயிலே. (29)

அந்தக்க ரணத்தை அடக்கிப் பரவெளியைச்
சொந்தமென நம்பித் துதிப்பாய்நீ மாங்குயிலே. (30)

சுத்தப்பிர மத்தின் தொடர்புவழி யேகாணில்
முத்திலையத் தேட முழிப்பாயோ மாங்குயிலே. (31)

எக்கனியை யும்பரித்து ஏக்கமறச் சாப்பிடலாம்
லகக்கனியே பிர்மமெனக் கண்டுதேர் மாங்குயிலே. (32)

தூற்கந்தத் தாலெடுத்த தூலமிது பொய்யெனநீ
கூற்கந்த மானசுக ஞானமறி மாங்குயிலே. (33)

வெட்ட வெளியதனில் மெய்ப்பொருளைக் கண்டபின்பு
பட்டப் பகற்றீபப் பார்வையேன் மாங்குயிலே. (34)

எங்கும் நிறைந்துநின்ற ஏகபர வஸ்துவினை
அங்கேகெல் லிக்கனிபோல் யானறிந்தேன் மாங்குயிலே. (35)

சத்தாகிச் சித்தாகித் தாபரமுந் தானுகி
வித்தாகி வந்த விதந்தெரிவாய் மாங்குயிலே. (36)

அருவா யுருவாகி அண்டாண்ட டங்தாணுய்க்
கருவாகி வந்த கணைக்கறிவாய் மாங்குயிலே. (37)

ஆதிசகத் தென்றும் அறுதி மகத்தென்றும்
சோதிச் சுயவழிவாய்த் தோன்றுமே மாங்குயிலே. (38)

பார்க்குளா காயமதைப் பார்த்துப்பார்த் தெல்லைகண்டு
யார்க்குஞ் சொலவெளிதே ஆய்ந்திடுவாய் மாங்குயிலே. (39)

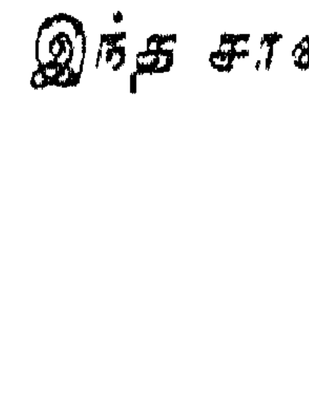
அண்டகத்துக் குள்ளே அறுதி பரவெளியைக்
கண்டறிந்து கொண்டேன் கவலைவிட்டேன் மாங்குயிலே. (40)

அணுவுக் கணுவாய் அருட்சோதி யென்றகுரு
மணிபாய் விளங்கும் மகிமையறி மாங்குயிலே. (41)

பற்றற்று நின்றே பரவெளியைக் கண்டேனான்
வற்றற்ற வாசை மறந்திருந்தேன் மாங்குயிலே. (42)

சதோகநாதரென்ற யோகசித்தர் பாடல் சுரூ,

முற்றிற்று.

கோவில்பட்டிக் தாலுகா இடைசெவல் சத்திரப்பட்டி கிராமத்தி லிருக்கும் வைத்தியம் வா. அ. சுந்தரலிங்கம்பிள்ளையவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குமரன் றுணை.

எழுபத்தேராவது:

ஆதிநாதரென்ற வேதாந்தச்சித்தர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானசூன்றிரம்பஉக.

மூலமுக் கோணத் துற்ற முதற்பொரு ளதனைப் போற்றி
ஞாலத்தி லெவரு முய்ய நாட்டினேன் வாசி மார்க்கம்
பாலத்தி லேறி யந்தப் படிதவ முமல் நின்று
சீலமுற் றுணர்ந்தோர் தாமோச் சென்னியிற் சூட்டிச் சொல்வாம்.

சொல்லுவோ மதியை வாங்கிச் சூரியன் றன்னிற் சேர்த்து
மெல்லவே சுழினே தன்னில் மேன்படு நிறுத்திக்கொண்ட
தல்லவோ காய கற்பம் அற்பமீ தல்லச் சொன்னேன்
நல்லவ ரறிந்து தேறி நயம்பெற வாழ்குவாரே. (2)

வாழ்வதற் குறுதி யென்ன மனதாரு நிலையாய்க்கொண்டு
தாழ்விலா வாசி புந்தன் கைவசப் பட்டு தானுல்
வூழி யூழிகள் சென்றுலு முன்சட மழிய மாட்டா
தாழியான் பாதத் தாணை யறைந்தனன் றெரிந்து கொள்ளே. (3)

சந்திர னிடப் பக்கத்தே தயங்கிடா திருக்கு மாகில்
அந்தமி தான வீட்டில் அமருமே அப்போ துந்தன்
சுந்தரத் தேகந் தன்னிற் றுளிக்குமே அந்த நீரா
மந்தவீ டுகார மாகு மரும்புக முறை நீரே. (4)

வூசிநீர் சுழினே யந்த,உச்சுமீ தெதுவென் றுக்கால்
காசியின் மேலே யோடும் காலதன் குலத்துக் கப்பால்
வாசியின் வீடி அங்கே வரபதி யிருப்ப தாகும்
பேசியே பெயர்முக் கோணம் பிறக்கும் வல்லனை கணேசன் ()

வல்லனை முக்கோ ணத்தில் நாழ்வித முழக்கம் ரெம்ப
சொலலுதற் கரிய வாசி சுழிமுனை யடைந மப்பா

நல்லவ ரறிவா ரந்த நாயகன் வீட்டுக் கப்பால்
அல்லலற் றிருக்க நக்க ஞபிழை யறைந்திட் டாளே. (6)

அறைந்தனைந் தைந்து பூத மடையாத நிறுத்தி ஞக்கால்
சிறந்தேதார் வாசி தானுஞ் சிக்கென நின்றுபோகும்
பறந்தெங்கு மோடி டாது பாழ்செய்யுங் கெட்ட மாயை
இறந்திடு மென்று நம்பா வியம்பிரு ரீசன் ரூனே. (7)

ஈசனு ரெனக்குச் சொன்ன நிழுத்திடும் வாசி தன்னை
வாசமாய் வங்கென் றேத்தி வாங்கினி நிறுத்திக் கொண்டு
நேசமா யங்கென் றேதான் நின்னவதும் பிசகி டாமல்
பாசமாய்ச் சிங்கென் றூதி பரையரு ளாலே வீசே. (8)

வீசியே வாசி தன்னை விடாமலே யிருக்கிக் கட்டி
தாசியே போ லொடி டாமற் றலைங்கவே நிறுத்திக் கொண்டு
மாசிலா ரவியிற் றேய மதிதனை யூடி சேர்த்து
வசிலா நன்மை தன்னை யின்னமு முரைசெய் வோமே. (9)

ஓமென வலப் புறத்தே யோடிடுந் சூரியன் ரூன்
நாமெனும் நிலையைச் செப்ப நாடிரு லாகா தப்பாப்
போமெனுஞ் சந்திரன் ரூன் புறப்படு மிடப் புறத்தே
தாமெனும் வாசி நின்று தளர்வின்றி வளரும் பாரே. (10)

வளர்ந்திடு முடியைத் தானே வருத்தனர் முன்னம் நல்லோர்
தளர்ந்திடு மதியால் நீயுந் தயங்கியே யிறக்க வேண்டாம்
கிளர்ந்திடும் பொறியைத் தானே கீழுற வீழுத் தள்ளி
நிளர்ந்திடா நிர்மலம் போல் நிற்பவர் மகிமை யோரே. (11)

மகிமையோர் நிலையில் நிற்பார் மற்றவர் நிற்க மாட்டார்
மகிமையோ ருலகிற் சொற்ப வாழ்வினை மதிக்க மாட்டார்
மகிமையோ ராதி யந்த மறிந்தவ ராவா ரென்றும்
மகிமையோர் வணங்க யாருங் கனம்பெற வாழ்வ ரோரே. (12)

நாகபந்தம்.

னமான நாகந் தன்னைக் களிக்கவே பற்ப மாக
இனமதாய்ப் புகலக் கேளு ஏற்பன பலமு மைத்து
வினவிடு மிலுப்பை நெய்யில் விரைவுட னுருக்கிச் சாய்த்துத்
தினமிக மகிழ்வதாகச் செய்முறை யிருப தாமே. (13)

இருபது தாமே சாய்த்து எலுமிச்சம் பழந்தின் சாற்றும்
பெருகவே உருக்கிச் சாய்ப்பாய் பெலப்படக் கசடு நீங்க

குருவதா யாவு தற்குக் குணமுடன் காண்டி தன்னில்
உருகவே உருக்கிக் கிழ்காய் நெல்லிவே தாதுறுக்கே. (14)

தாக்கியே கிண்டி யாட்டித் தயவுடன் புகலைக் கோரை
நோக்கியே சுத்தி செய்து நூன்முனை ரசமா தன்னை
ஆக்கிய இருப லத்தை அடைவுட னெடுத்துக் கொண்டு
சேக்கிய நாகத் தூட்டித் தெளிவுட னரைத்துக் கேளே. 15)

கேளப்பா தாள மட்டை கெதிவருஞ் சாற்று லாட்டி
ஊழப்பா விவ்வே திட்டி புலரவே ஓட்டில் வைத்து
நாளப்பா வோடு மூடி நலம்பெறக் காய்ந்த பின்பு
வாழப்பா நிதான மாக வாரணப் புடத்திற் போடே. (16)

புடத்தன லறிந்து பார்த்துப் புன்மையென் றுணர்ந்தாற் பின்பு
நிடத்திட னரைத்து முன்போற் சிறக்கவே புடத்தைப் போடு
நடத்தைதந் நாம மாக நலம்பெறப் புடமோ தீர்ந்தால்
குடப்பணஞ் செலவிட் டாலுங் கொடுப்பரோ இந்தப் பற்பம் ()

எடுத்துநீ பாணி தன்னில் எழிலுற வடைத்துக் கொண்டு
அடுத்தநோர் பிணிகள் பார்த்து அடைவுடன் கொடுக்க கன்று
தொடுத்திடுஞ் சயங்கள் காசம் தோன்றிடி மிருமல் வாந்தி
கொடுத்திடக் கிராணி தோஷங் குளிர்முத லறுகா தென்னே.

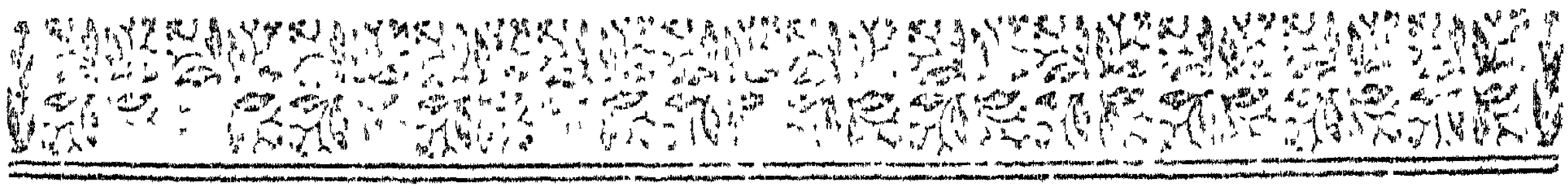
காலை நீ பிக்க வாய்வு கனத்திடி மதிசா ரங்கள்
சோலை நா பவுந்தி ரங்கள் தூயாறுத் தீர்க்கு மப்பா
வீணை னெதன்று நீங்கள் விஞ்ஞானம் பேச வேண்டாம்
கோணை தறிந்த போர்க்குக் குணமது வாகு மென்னே. (19)

ஆகிய வியாதி தன்னை அடைவுட னின்னங் கேளு
போகிய ரான பேருக் குற்ற சொற் றவறிடாது
ஆகிய நடையைக் கண்டு அறிவினிற் புக்கியே தான்
போகியென் றுணர்ந்தி டாமற் போதிப்பார் சுகம தொன்றே. ()

போதித்த காக பற்பம் போடலாம் வியாதி கண்டு
நீதிசொற் றவறி டாது நிலவிடு மொழிதப் பாது
வீதியாம் மனைதத் தேற்ற விளக்கிடுஞ் சோதி தானும் [மே.
வாதியென் றோற்றும் வீண்சொல் வாய்மையென் றிரம்போ லா

வேதாந்தச் சித்தர் ஞான சூஸ்திரம் உக.

முற்றிற்று.

குடமன் றீனை.

எழுபத்திரண்டாவது:

ஏந்திநாதனென்ற

வேதாந்தத்தந்திப்பாடல்.

கண்ணிகள்.

ஆதிமந் யாந்தமைநற் கினியே
ஆன்ம யறிவுதற்குக்
கோதித் தடுமாறினையைக் கினியே
கோத்திரங் கெய்றனைகொம்பே. (1)

வாசாம கோசரத்தின் கினியே
மார்க்க மறிந்துகொண்டு
கேசவறு பவத்தில் கினியே
நின்று தெளிவாயே. (2)

அலை மூலமதிற் கினியே
அந்த மறிவாயோ
விசன மற்றவிடம் கினியே
மேவித் தெளிந்துகொள்ளே. (3)

சுத்தயிர் மத்திலெய்ஸ் கினியே
தோன்றிய சுத்திரன்னிஸ்
வித்தார முண்டானை கினியே
விபர மறிந்துகொள்ளை. (4)

சத்தாதி வாக்காதி கினியே
தனுகர ணைக்கட்கெல்லாம்
வித்தான மூலமையைக் கினியே
மேவித் தெளிந்துகொள்ளை. (5)

சத்தியி லுண்டானை இளியே
சதாசிவ மானதென்று
நித்தியம் பேறிந்து இளியே
நின்று தெளிவாயே. (6)

அச்சிவ மானதிலே இளியே
அண்டபிண்ட டங்களெல்லாம்
உச்சித மாயுதித்தே இளியே
உண்மை யறிந்துகொள்ளே. (7)

நாதுவ னைகையோணி இளியே
ஏழுலகைத் தோற்றத்
தாதுப மாசாரம் இளியே
தத்துவ முற்றதடி. (8)

அகாரம் உகாரம்சென்மிம் இளியே
யகாரம் உருவாச்சு
சிகாரம் வந்தவிதம் இளியே
தேறித் தெளிவாயே. (9)

சத்துச்சித் தானந்தம் இளியே
தத்துவஞ் சொல்லுகிறேன்
நித்தியா னந்தமதைத் இளியே
நித்தாரஞ் செய்யுகிறேன். (10)

சாமி அருள்வேலுண்டும் இளியே
சாதனை நால்வேலுண்டும்
வாமி தலையேவேலுண்டும் இளியே
வஸ்தவ ஞகவேலுண்டும். (11)

அஞ்ச பஞ்சகோசம் இளியே
ஆராய்ந்து பார்க்கவேலுண்டும்
நெஞ்சந்தெளிய வேலுண்டும் இளியே
நீயோகா ஞகவேலுண்டும். (12)

ஆசபா சங்களேயே இளியே
லேசழி மெண்ணுதே

வாசலை மூன்றிலுலே — கினியே
மோசமும் போகாதே. (13)

மானுடி மானமற்று
தானென் றகமுமற்று
காணப்பிர பஞ்சமற்று
காதமயத் தைப்பற்று. (14)

பத்தனை மாற்றுத்தங்கம்
சுத்த வெளியாகும்
எத்திசை பார்த்தாலும்
தத்துவ மாயிருக்கும். (15)

மூலா தாரமுண்டு
முக்கோண வட்டமுண்டு
வாலை கணேசனுண்டு
வல்லபை சத்தியுண்டு. (16)

சுவாதிஷ் டானமுண்டு
சுத்தபிர் மாவுமுண்டு
உவாதினி வாதிக்கெல்லாம்
உற்றவர் கண்டிக்காள்வே. (17)

மேலே மணிபூரகம்
விட்டுணுக் குற்றவிடம்
காலா தீதத்துக்கும்
கர்த்த ரவர்தாமே. (18)

பாரு மனுகதத்தில்
பார்வதி காதரங்கே
சேருங் தலமிதென்று
தெரிசித்துக் கொள்வாயே. (19)

கண்டடம் விசுத்தியப்லோ
கஞ்சம் பதினாறு
அண்டபிண் டங்களெல்லாம்
ஆஞ்ஞையுமே கேசனுக்கே. (20)

இரண்டு கண்ணாடியே கினியே
இருக்கும் மாயைசாயை
திரண்ட சிக்கு கயிறால் கினியே
தேறித் தெளிந்துகொள்ளே. (21)

ஆயிரத் தெட்டுதழில் கினியே
அமர்ந்த சதாசிவத்தை
நேயமதாக வேதான் கினியே
நிதப்பணிந் தேற்றிக்கொள்ளே. (22)

ஈசேதார் குணமாச்சு கினியே
இரண்டாங் குணந்தானையும்
ழேசேதார் மொழியனவே கினியே
மூற்றிலு மெண்ணுணைவே. (23)

சாதனம் நாலுவகை கினியே
சிற்று நிதானமதாய்
போத மிருதியினால் கினியே
புத்தியென் றேவுணர்வாய். (24)

சமாதி யாறுகுணம் கினியே
சாமானிய மலவே
உமாம கேசனுக்கே கினியே
உற்றதென் றேதெளிவாய் (25)

உற்ற சமந்தானும் கினியே
ஒன்றினைவைக் கும்பின்னும்
மற்றும் தமகுணத்தை கினியே
மாற்று மரிதலவே. (26)

விடால் சகித்தல்தானை கினியே
மேன்மையய தாகக்கொண்டி
தொடர்ச் மதானம் கினியே
தொந்தும் நமக்காமே (27)

நிச்சைக யெப்பொருட்டும் கினியே
நியம மாகுமெய்த்து

வேதாந்தச் சித்தர்பாடல் கூ உ.

பாத்தைதத் தானைடைய கினியே
பற்றொன்று மில்லைகண்டாய் (28)

பத்தினைய விட்டுவிட்டுத் கினியே
பாவனை யைக்கடந்து
அத்துவி தானந்தத்தைதக்
அனுபவித் துய்வாயே. கினியே (29)

பெண்ணைசை பொன்னைசை கினியே
பூமியின் மீதாசை
மண்ணைசை யெண்ணைதே
வாசியுன் னலறியே. கினியே (30)

தேகந் தேதிரென்று கினியே
தேகம்பொய் தேதிமெய்யே
மோகாந்தம் விட்டாக்கற் கினியே (31)
றுத்தி யடைவாயே

பாவ அபாவமற்று கினியே
பாத்தினுடன் பொருந்திச்
சுவானுப வந்தனிலே கினியே (32)
சொக்கிநீ வாழ்வாயே.

வேதாந்தச் சித்தர்பாடல் கூஉ,

முற்றிற்று

மதுரை மேலமாசி வீதியிலிருக்கும் ஆர். அரிபகாயகம் பிள்ளை அவர்களிட மிருந்து வாங்கிய வட்டப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குருவேதுணை.

எழுபத்தி மூன்றுவது :

பீரமமுனி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானம்பிரு.

பூரணமாய் நின்றதொரு பொருளேநோக்கிப்
பொய்யன்றி மெய்யுணர்ந்த பெரியோர்பாதம்
காரணமா யெங்காளுங் கருத்திலாய்ந்து
கதிர்முனையி லாடிநிற்குங் கடவுளாணை
காரணனும் நான்முகனு மறியாரென்றும்
கால்லேத மோதுகின்ற ஞாயந்தன்னைச்
சீரணமாய்ப் போகாம லெட்டுகாலும்
சேர்ந்துவொரு சுழியேறத் தெரியுந்தானே. (1)

தெரியவெண்ணு லெளிதல்ல வாய்ப்பேச்சல்லச்
செகஜாலக் கூத்துதல்லாஞ் செல்லலாகா
பிரியவென்ரு லீட்புலீன யறுத்துச்சாடிப்
பேதமையெல் லாமகற்றிப் பெரியோர்பாதம்
அறியவென்ரு லெங்ஙானைப் படியோகாணென்
ரூறிரண்டு சமயமெல்லா மகலத்தள்ளு
ரூறியவென்ரூற் சொல்லுகிறேன் குறிப்புள்ளோர்க்குக்
குன்றுமகா மேருநடு நிலைத்திடுரே. (2)

நிலைத்துமனங் கடைத்தேறு மச்சமில்லை
நேரறிந்த பெரியோர்தான் நிலைத்துநின்ரூர்
உலைத்துவிட்ட பிஞ்ஞிய விடையத்துள்ளே
உள்ளுருவடைந்து போகாதோர் வழியேசெல்லும்
மலைத்திடலா காமனது செவ்வையாரூல்
மதிவாசற் ரூன்றிறக்கும் வருமோபோதம்
தலைத்துருவி நடுவீதி செல்லச்செல்லத்
தூண்டாத சுடற்காலுந் தூட்சமாமே. (3)

சூட்சமதி லாண்டவரு ளெளியோன்சொன்ன
சொற்பேத மில்லாத தூலாயிலேக
மாச்சல்மனஞ் செய்கின்ற மாந்தோரோடே
மருவாதே குஷியாதே வாதாடாதே
பூச்சலென்ன வொன்றுமில்லை லோகத்துள்ளே
பூண்டுநீ திரியாதே புலம்பிடாதே
நீச்சமதில் வாசியெனு மோட்சம்பூண்டு
நோரான யெல்லைவழி சேர்ந்துயேறே. (4)

எறவென்றால் வெகுகடின மேறிட்டாது
யிழுக்கான மலக்காடு வழுக்கல்மெத்தக்
கூறவென்ற லெள்ளளவுந் தப்போயில்லைக்
குறியறிந்து கொண்டவர்க்கு லெகுவாய்க்காணும்
தேறவென்றுற் றறியறிய வழியுந்தோணும்
சிவரூப மருளாகக் கண்ணிற்காணும்
நேரவென்று சிரசுதனிலே விளக்குங்காணும்
சேர்ந்தாக்கா லருட்பொருளாய் நிலைக்குந்தானே. (5)

தானென்ற சூழிமுனையை யருளாற்கண்டோர்
சாதிகுலம் வரம்பற்றுத் தானேதானாய்
ஊனென்ற சுவைபோக மொளித்துவிட்டு
யுயர்பரவுங் காணம்போ யொடுங்கின்று
தானென்ற சொல்லற்று அறிவுமுற்று
நான்மறைக்கு மெட்டாத பொருளோடொற்று
வானென்ற மதிப்பாலுத் திறந்துகொண்டு
வாழ்ந்திருப்பா ரெந்நாளு மாயார்தானே. (6)

மாயாம யிருக்குவென்றால் மதிப்பால்வேணும்
மற்றமற்ற முறைலெல்லா மருவுண்டாகும்
ஆயாய்ந் வேதாந்த நூல்கடன்னை
அறிந்துணர்ந்து பிம்மசூழி யேறுயேறு
காயான கற்பங்க ளனந்தங்கோடி
காட்டிலுர் நூல்தோறுங் கறைபோயில்லை
வாயாலே வாய்ச்சுடர்த்துப் பேசுமாந்தர்
வருவதுவும் போவதுவும் வகைகாணுதே. (7)

காணுமவிருந்தினற் பலந்தானென்ன
கர்மவினைக் கீடாகக் கணக்குதாச்சு
தோணுமற் போனதென்ன மாந்தனையா
துடக்கான விசப்பாம்பைச் சுடாதகாலே
தூணுமவிருந்துகொண்டு மாயந்தள்ளிப்
புருவநடுத் தமர்வழியே பூண்டுதேறு
காணுமலோடுந்தீ வினைகளெல்லாம்
கல்வினையுந் தீவினையும் காசமாச்சே. (8)

காசமுற்ற மால்மாயை வீருபோச்சு
கலமுற்ற பானமுனைக் காச்சுவாச்சு
காசமுற்றக் கண்ணுலே மனமாய்ப்பார்த்துக்
கதிர்முனையி லருட்காணுங் காணுங்காணும்
பாசமுற்றக் கருவிதொண்ணூற் றுறுபேரும்
பாழ்ஞடரில் மாண்டுபோம் பாருபாரு
நேசம்நின் றறிவாலே நின்றுகொண்டு
நெறிநின்றோர் சொல்முறையை கேர்ந்துகூடே. (9)

கூடென்று முன்னுரைத்தார் பெரியோனையா
கோடியிலே யொருவருண்டு கூடினோர்கள்
பாடென்று விடாதேதீ பற்றிப்பாரு
பழவினைகள் கோடியுந்தான் பறந்துபோகும்
காடென்று யெங்கேநீ காட்டங்கண்டு
நடுவான தமர்வாசற் கப்பாற்செல்லும்
தேடென்றெங் கேரமரு ளாசைபூண்டு
சேர்ந்தவர்க்குக் குருவாசை செலுத்துங்காணே. (10)

காணப்பா விட்டகுறை வந்தாலெய்தும்
காரணமாய்ச் சற்குருவைக் கண்டாற்கிட்டும்
வீணப்பா மற்றொன்றிற் றெரியப்போகா
மெய்யறிவாய் நின்றோர்கள் விளம்பினோர்கள்
தோணப்பா தோணுமனஞ் செவ்வையாலுற்
சுடர்போலே காணுவது சூட்சாசூட்சம்
கோணப்பா கோணுமல் நின்றுபாரு
கும்பமகா மேருவுச்சி வழிசெல்வாயே. (11)

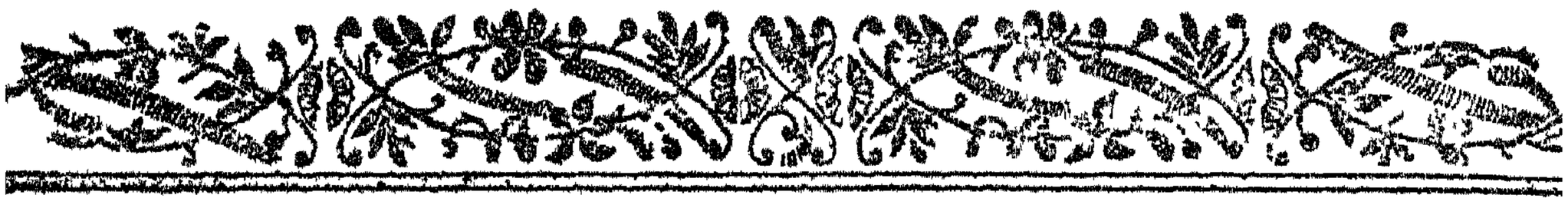
வழியோடே நின்றுணர்ந்து பழுக்கமாகி
மதிவாசல் ராகுவென்னுங் கேதுக்கப்பாற்
சுழியான மேல்வாசல் நில்லிக்குள்ளே
தூண்டாத சுடர்க்காலைத் தூண்டிக்கொண்டால்
அழியாத பதமுமுண்டா மழுதமுண்டாம்
அப்பவல்லோ வானந்த லகிரிதூக்கும்
விழியான கண்மயக்க மெல்லாம்போச்சு
வேதாந்த மெய்ப்பொருளோ டுறவதாச்சே. (12)

உறவான பிரிவதில்லை யுகந்தான்கோடி
ஒருபொருளாய் நிறந்தாமா யுணர்ந்தோர்க்கெல்லாம்
துறவான துறவுக்கு யிதுவேமார்க்கம்
சொற்பெரிய வேதாந்தஞ் சூட்டுமுறைதானட்கள்
மறவாம லிருந்துகொண்டு மதியைத்தாண்டி
மாசற்ற வனுபூதி வந்துகொள்ளுஞ்
இரவேது பகலேது யெல்லியேது
யேகநிரா மயச்சுடரா யிருக்கலாச்சே. (13)

பிரமமுனி ஞானம் யிரண்டாம்.

சுபம்.

மதுரை பாஸ்திரக்கடை வியாபாரம், ரா. ரா. ம. கணபதியா பிள்ளையவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குருவே துணை.

எழுபத்தி நான்காவது:

பிரமமுனி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பிரம ஞானம் நூறு.

நன்றுனை வெளியொளியே பாதங்காப்பு
வுலகமெல்லாம் நிறைந்தபரா பரையேகாப்பு
வன்றுனை வகாரமதி னின்றுர்காப்பு
வாதியந்த மில்லாத பரனேகாப்பு
நன்றுனை நாதவொளி யானசித்தர்
நளினமலர்ப் பாதமெங் நாளுங்காப்பு
வென்றுடும் பூரணமே தாயேகாப்பு
வேதாந்தஞ் சித்தாந்தங் காப்பதாமே. (1)

ஆமென்ற வப்புவிலே தேய்வுதோன்றி
யதிதமென்ற தேயுவிலே வாய்வுதோன்றி
தேமென்ற வாயுவிலே யுந்திதோன்றித்
திடமான பிருதிவியும் வாயுவாச்சுக்
காமென்ற பஞ்சகர்த்தாள் பஞ்சபூதங்
கனமாகக் கூடியல்லோ வுலகமாச்சுத்
தாமென்ற வாணவத்தைப் போக்கினைமந்தா
சாதகமா யைங்தையுந்தா னென்றதாக்கே. (2)

நன்றுக விருக்கவென்றுல் வாசிபாரு
வுத்தமனே பிராணையக் கருவைப்பார்த்து
நன்றுனை மந்திரங்க ளொன்றுமில்லை
நாட்டியதோர் சந்திரகலே தேயப்பாரு
நின்றுநின் குறிகளெல்லாம் நிலைக்கப்பாரு
நிலையான ரேசகமுங் கும்பகந்தான்
நன்றுன பூரகமுந் தாரகந்தான்
நலராமற் சாற்றுகிற வரினைதேளே. (3)

கேளப்பா முக்கோணஞ் சுளியுமாச்சு
கெடியான வைங்கோண மறுகோணாந்தான்
காளப்பா வெண்கோண நவகோணாந்தான்
கலமான பிராணயங் கடினமெத்தச்
சூளப்பா யிப்படியே சுற்றியாடுந்
சுகமாகக் குருமொழியாற் றவறிடாமல்
மீளப்பா மவுனியென்ற ஜடனேசித்தி
வேதாந்தி யாணைக்கா விரண்டுபத்தே. (4)

பத்தாசைசக் குள்ளிருப்பா ஜலகில்ஞானி
பாங்காய்நீ மனத்தைநீபர வெளியில்வைப்பாய்
சித்தான சித்தெல்லா முலகிலாடிச்
சிவசிவா வென்றிருப்பார் தெளிந்தஞானி
முத்தான முத்தர்தினந் தோறுமப்பா
முனையான பிராணயம் வழியிற்செல்வார்
கொத்தான தசதீட்சை வந்தோர்க்கப்பா
குருவருளே கண்டவழி யேறுவாயே. (5)

வறுவார் புரவியென்ற வாசிபீஞ்சி
லேகாந்த வழிதனிலே சவாரிவிட்டுச்
சாருவா ரகண்டத்திற் றாலம்விட்டுச்
சொற்பெரிய பிராணய வேணிகொண்டு
வாருவா ராயாசந் தெளிந்துநிற்பார்
வல்வினையுந் தீவினையும் விட்டமேலோர்
கூறுவார் பூரணமே யென்றெங்காளும்
குறியான பூரகத்திற் கூடுகூடே. (6)

கூடுகட்டிக் குடியிருந்த கூடுதாக்குக்
கூடழிந்து போகாமல் வாசிகண்டு
பாடுபட்டுத் தேடியல்லோ பொருளைக்கண்டு
பரவெளியி லிருந்துமெள்ள வாழவேணும்
மாடுமக்கள் பெண்டாசை வைத்தாலென்ன
மாயையென்று வுலகத்திற் பற்றிவாழும்
ஓடுதனிற் புளிப்போலே யொட்டிக்கொண்டு
வுலகத்தோ டொத்திருந்து வோங்கிப்பாரே. (7)

பார்தனிலே சுழற்றினின்றுன் பாணுரூரன்
பாங்கான முசுகுந்த னிக்ச்சுத்தான்றுன்
நேருடைய கன்னனென்றும் நளன்றுனென்றும்
நிலையான ராவணன்றுள சூரனென்றும்
பேருடைய பஞ்சபாண் டவர்களென்றும்
பெருமையுள்ள சோழனென்றும் சேரனென்றுங்
காரணியில் வாழ்ந்தவர்க ளார்தானின்றூர்
தண்ணீரிற் குமிழினையப்போற் றகுமையாச்சே. (8)

ஆச்சிந்தப் படியப்பா வுலகவாழ்க்கை
யம்புவியில் மாயையது மெத்தவுண்டு
நீச்சிந்த மாயையைத்தான் சொல்லவென்றுல்
நெடுதான பனையோலை கொள்ளாதப்பா
பேச்சென்ற பிராணையக் கருவைக்கண்டு
பெருமையுடன் முக்கோணத் திருந்தவேறு
வாச்சுதடா மவுனமுந்தான் தீட்சைபத்தும்
வாகாகச் சாதித்தால் ஞானமாச்சே. (9)

ஞானமென்றுந் சித்தென்று மிரண்டினித்தை
நலமான சித்தப்பாக் கடிவமைத்த
மோனமென்ற யட்சரத்தை யறிந்தாயானுல்
மூன்றெழுத்து மைந்திலே கலிந்துவீழும்
பானமென்ற வமுதத்தை புண்டாயாறும்
டாதழுமல் ஞானமது சித்தியாச்சு
கானமென்ற கெவுனமது வேணுமென்றும்
கனமான தம்பனமாங் குளிகைசெய்யே. (10)

செய்யயிலே பூசரந்தான் பலமோபத்தத்
திரமாக வீரண்டெழுத்து மூன்னைநாக்கு
பையயிலே பிராணைய மறுகோணத்தான்
பாங்கான வுருவதுதான் லட்சமாகும்
வெய்யதொரு சாரணைதா னன்றுய்த்தீர்ந்து
வேகமென்ற வோரெழுத்தை முகட்டிற்றுக்கும்
வையமெல்லா முன்னுள்ளே கட்டிநிற்கும்
வாய்திறக்க வொட்டாது வழிசெல்வாமே. (11)

வாமென்ற சூளிகையைநீ சொல்லக்கேளு
வகையான கெவுனமதுக் கடுத்தகூறு
நேமமென்ற லக்சரந்தா னஞ்சுமாச்சு
நிலையாக வில்லட்சமுரு வேற்றிப்போடு
சேமமென்ற றீங்கார மிரண்டுங்கூட்டிச்
செகசால வாட்டமெல்லா மாட்டித்திரு
காமமென்ற பரவெளிமே லொட்டியாடும்
காட்டுக்கு ளின்னூலை நவின்றிடாதே. (12)

நவிலாதே மாணுக்கா சுலபமாக
நவகோணச் சூட்சமொன்று சொல்லக்கேளு
சிவலோகம் போய்வருமே செய்தியப்பா
சித்தர்களைக் காட்டிவிடும் வுருவமெல்லாஞ்
சுவமான போர்களுக்குச் சித்தியாகுஞ்
சுரணியிலே மேருவினிற் பூசைசெய்தால்
அவமாகப் போகாது ஆக்தாள்பூசை
யமாவாசை பூரணைக்குஞ் செய்துநோக்கே. (13)

நோக்கப்பா கும்பசுத்திற் கடிகைவைத்து
நுண்ணிடையாய்க் காசிறுதற் பொதினைமட்டுங்
தாக்கப்பாப் பூசுத்தில் வாங்குவாங்கு
சுயவான ரேசகத்தில் வங்குசிங்கு
நோக்கப்பாப் புரவியின்மே லேறவென்றால்
நொடிக்குள்ளே மூன்றெழுத்தை நிலைக்கப்பாரு
தேக்கப்பா விரண்டெழுத்தை மேலேவைத்துத்
தெளிவான வோங்காரங் கொண்டுவேறே. (14)

வேறுவார் சதுரகிரி பொதினைமீதி
லென்னசொல்வேன் சித்தருட வாட்டமாட்டம்
கூறியதோர் குகையனைவுங் கொள்ளாதப்பா
குறிந்துநின்ற வாமத்திற் கூட்டிநிற்பார்
தேறியதோர் வாசியிலே யேறிநிற்பார்
சிவலோகம் போய்வருவார் கூடணத்திக்குள்ளே
பாறியே கைலாசம் வைகுண்டாடுந்தான்
பாங்கான வெழுதுகட லுலாந்து செல்லுவாரே. (15)

செல்வதற்கு மாணக்கா சொல்லக்கேளு
சிவமான குருபதத்தை யடித்துக்காரு
வல்வதற்குக் கடைக்காண்ட ரூலிப்பாரு
வடவாக வாசிதனைத் தினமும்பாரு
பல்வகையாம் பதினெண்போர் ரூலிப்பாரு
பாங்கான சூளிகையுடக் கருவுங்காணும்
மல்வளங்கள் பெருகியதோர் கொங்கணையா
வைத்தாரே கடைக்காண்டம் வகையாய்த்தானே. (16)

தானென்ற வாணுவத்தைத் தள்ளிப்போடு
தவருமற் குருபதத்தைத் தரித்துக்காரு
ஊனென்ற வாதத்துக் காசைவைத்தால்
வுலுத்தனென்று தள்ளியுன்னை யிகழ்ந்துகிற்பார்
வானென்ற வகண்டவெளி காணுமட்டும்
வாதமென்ற பேச்சைநீ மறந்துபோடு
தேனென்ற சக்கரத்தி னெழுத்தைக்கண்டாற்
றெருவிலே விடக்குமப்பா வாதம்பாரே. (17)

பாரிலே வாதமது சொல்லுமென்பான்
பண்பான பூசகத்தைக் காட்டுமென்பான்
போரிலே யெழுத்தையெண்ணிக் கொள்வான்பாரு
போரில்லா ரிஷியென்றால் வாய்பேசாதே
சீரிலே யிருந்தாக்காற் சூளிகைசொல்லு
தெருவையிலே நின்றாக்கால் ஞானியாகும்
நாரிலே விட்டகுறை யாரறிவார்மந்தா
சொற்பொரிய சூளிகைமுதற் கவனமாமே. (18)

ஆமப்பா வுலகிற்சண் டாளருண்டு
ஆங்கழுயும் பேசிடுவான் கோளுரைத்துசொல்வான்
ஓமப்பா வுலவருடன் பேசவேண்டாம்
வுறவாடி வாதமது வுற்றுக்கேட்பான்
காமப்பா வாதத்தைச் சொன்னாயாற்றற்
றருணன்பன் றவஞ்சொல்லாம் வீணாய்ப்போகும்
காமப்பா வகண்டத்தை முழுதுங்காட்டி
ஞானமென்ற வாதத்தை நாட்டுவாயே. (19)

காட்டுவது யாருக்கு மாணிக்காளே
நற்சீட ணுணக்கால் வாக்குச்சொல்லு
காட்டுகின்ற தசதீட்சை சொன்னபின்பு
ணைகழுனையாய் வாதத்தின் தீட்சைசொல்லு
போட்டிபண்ணிக் கிரிக்கிப்பான் பாவிபாவி
புலையனுக்குத் தீட்சைநீ யுணர்த்திடாதே
வாட்டமில்லாக் குறியோர்க்கு வாதஞ்சொல்லு
வஞ்சகர்க்கு வாதமதை மறைத்திடாயே. (20)

மறையாதே போணுக்காற் ரோஷந்தோஷம்
மடையனுக்குச் சொல்லிவிட்டாற் பாழாய்ப்போகுஞ்
கறையான கண்டரிடம் வாதமப்பா
கண்டிதத்தே செய்யாதே கலங்கிப்போகும்
நிறையாக மணந்தோர்ந்து நிலையைக்கண்டு
நின்றுசித் தடைந்ததொரு முத்தருக்கும்
முறையோடே தசதீட்சை பெற்றபோர்க்கு
முகுத்ததொரு வாதத்தை மீட்டுவாயே. (21)

மீண்டதொரு ணைவீரம் பலந்தாணென்று
வீரனை வெள்ளையுமோ பலந்தாணென்று
வாண்டதொரு வரிதாரம் பலந்தாணென்று
வழுகான கெந்தியது பலந்தாணென்று
வீண்டதொரு கொச்சிவெள்ளைப் பலந்தாணென்று
விணைவான மணிலையும் பலந்தாணென்று
பூண்டதொரு துருசதுவும் பலந்தாணென்று
புகழான வினைங்கணைரு பலந்தாண்போடே. (22)

போட்டஞ்சு சுண்ணைசெய நீராலாட்டி
புகழாக வில்லைதட்டி ரவியிற்போடு
காட்டெருவி லஞ்சுனைவத்துப் புடமூன்றிரு
கதிரவன்போற் சொந்தாரங் கண்டெள்ளாது
தேட்டமுட னஞ்சுசுண்ணக் கவசத்தாலே
செம்மையுட னவச்சார நீராலப்பே
வாட்டமில்லா சொந்தாரம் வெள்ளிதன்னில்
வகையாக காறாற்றுக் கொன்றேறசாத்து (23)

சாத்தப்பா வழிசுட்டுக் கொண்டிரு
தவறுமற் சிறுபெண்தான் மெத்தநன்று
போத்தியதோர் நாகமது நாலுக்கொன்று
டுகழாக முண்குருவிற் கலந்துதாக்கு
ரூத்திரத்தைச் சொல்லிவிட்டேன் மாணுக்காகேள்
சொற்பெரிய அட்சரத்தைக் கண்டுஆட்டு
வாய்த்ததொரு வாதமதிவ் வளமேவசெய்யில்
லவலைகயிலே கஞ்சாவில் வைத்தலாமே. (24)

வைத்தகிலே வாதத்தி னெழுத்தையூணு
வாகாக வாடிவிடு மண்டாண்டங்
கைத்தலத்தி லிந்தமுறை தெரிந்தமேலோர்
காட்டார்கள் ராஜகுரு மறைப்பார்பாரு
மெய்த்தகுரு மொழிதவரிச் சொன்னயோலை
மேவிவந்த வித்தையெல்லாம் விழலாய்ப்போகுஞ்
சித்திரம்போல் மனதினிலே குருவைவணைவத்துத்
திரமான வாதவித்தை யாடுவாறே. (25)

வாரூன சமாதியிலே யிருக்கும்போது
வகையான ரசகத்தை நெஞ்சிற்ருக்குக்
கூரூன கும்பகத்தை யுந்திக்குள்ளே
குறிப்பாகப் புனைத்துவிடு வுயிர்போகாது
தேரூன பூரகத்தைக் கழற்றிப்போடு
சகமெல்லா மாண்டாலு மசைத்திடாது
தாரூன தாரகத்தை நாட்டத்துள்ளே
தறுகாமல் வைத்திருந்து சமாதிதீரே. (26)

தீரடா வுந்தியிலே ஓங்காரந்தான்
திரமான கண்டத்தில் வேகாக்காலப்
பாரடா நாட்டத்திற் சாகாச்சென்னி
பரமான வெளிவீட்டில் அகாரமாச்சு
சேரடா குண்டலிக்குள் உகாரந்தானுந்
சிவசிவா யுகமட்டுஞ் சமாதிக்குள்ளே
ஆடலா டிவ்வளவுங் குகையைவிட்டு
யாதியென்ற பொருளுலையப்பா தறிந்துபாரே. (27)

பாரிலே திருடருண்டு சன்னருண்டு
பாசாங்கு பண்ணுனியவர் வாதங்கண்டு
நேரிலே நீதங்கே னிக்கைபார்த்து
நீலியான மேல்நீடி சட்டிவாழ்வார்
தாரிலே யவர்குறிலையப் பார்த்துக்கொண்டு
தாரணியில் விர்ளாதே தவறுண்டோடிபோந்து
சார்பிலே வாதமென்ற பேச்சைசக்கண்டாற்
றவறுமை லென்வாயில் மண்ணேபோடே. (29)

போட்டவர்க்குத் தீட்சைமுன்பு சொல்லிப்பின்பு
புகட்டிவிடு மனமுறைத்த சீடருரைவல்
காட்டிகமா யறிவின்மதி கண்டபின்பு
தருகாமற் றுபரமு மிருப்புக்காட்டி
காட்டிலே வினங்கியோதார் தலபூக்காட்டி
கலமான கயிலேழுத லண்டங்காட்டி
வாட்டமில்லா வுலகமெல்லாந் தன்னுற்காட்டி
வாகான வாசியுட வினைகாட்டேடே. (29)

காட்டிலே பொதினைக்கு மேற்கேசேரு
கணமான கனகமலைச் சித்தர்வாழ்வு
காட்டிலே தசதீட்சை செய்தபின்பு
நலமான பொதினையிலே செல்லன்று
காட்டிகமாய்க் கனகமலைச் சித்தபட்டா
தயவான காயசித்தி கற்பமீய்வார்
மேட்டிமையாய்க் குளிகையது மேவணதீப்வார்
வெகுசூதிவு தீட்சைசகண்டி மலையிலேறு. (30)

எறுமுன்னே வாலைகற்ப மதனைக்கொள்ளு
வியல்பான மலைபதிலே செல்லாதப்பா
கூறுகின்ற குவலயத்தில் வாலைகற்பம்
கொண்டபின்பு மலையேயறி வாழுமேலுங்
தேறுகின்ற வுலகத்திற் பெரியோருண்டு
சிலைபோலே யலர்மனது வரமேவுகாரு
மீறுகின்ற வாசியதுக் கர்த்தம்மொண்டும்
விள்ளாதே யலர்மனத்தை விடாதேகாதே. (31)

காக்கையிலே நெற்றியில்முத் திரையைப்பாரு
கனமான யிடக்காத்திற் சங்குசக்ரம்
மூர்க்கமுட னிரண்டுந்தா னிருந்தாற்காரு
முயற்சியுட னென்றிருந்தால் முத்தியில்லை
தீர்க்கமுட னறிகையிலோ யொன்றுரைக்கண்டாற்
சித்தியில்லை யென்றுசொல்லித் தெளிந்துகாணு
ஆர்க்கமுள்ள சித்தருக்கு யிரண்டுங்காணும்
அம்புவியில் மானிடர்க்கு வொன்றுபாரே. (32)

பார்பெரிய உபயகுறி யிரண்டுங்கண்டு
பதருமற் பணிரெண்டு வருஷங்காரு
சீர்பெரிய நெற்றியொன்று கண்டாயாற்றற்
சித்தனல்ல வுலகமென்று தெளிந்துநோக்கு
கோர்பெரிய குறிகளிலே திரத்தைக்கண்டு
நிலையான பிர்மமுனி யென்றேசொல்லிப்
போர்பெரிய சித்தாப்பாப் பேருமிட்டுப்
பிரமமுனி யென்றழைத்தார் பெரியோர்தாமே. (33)

தானென்ற சித்தருடப் பேரைச்சொல்லிச்
சாதகமாய்ப் பிழைத்திடுவா ருலகிற்கோடி
வேனென்ற வவர்மனத்திற் குறைவந்தாக்கால்
வெந்துவிடு மண்டமெல்லா மறிந்துகொள்ளு
ஓனென்ற வுலகத்தை வாய்மூடாற்றான்
வுலைமூடி கிடையாது வுலகமாயை
ஆனென்ற மனதுரிமை கொண்டாயாலால்
அப்பனே நீயுமொரு சித்தனுச்சே. (34)

ஆச்சிந்த தாலுக்கு யிணையுமில்லை
யப்பனே யிலைதப்பழித்தாற் பாவியாவான்
ஓச்சிந்தச் சித்தருக்கு தாலென்றாலோ
வொருகோடி யோசனையுந் தண்டஞ்செய்வான்
பேச்சிந்தச் சித்தருடப் பேர்சொன்னாலும்
பிறந்தாலு மவர்களுக்குப் பேருண்டாகும்
வச்சிந்த வுலகதனை வாங்கிக்கொண்டா
லியல்பான தவஞ்செய்தும் பலியாவாதே. (35)

வாழுவ ஸ்ருதநூல முபபதகாறும
வகையோடே படித்தவர்கள் சித்தராவர்
நேரான தீட்சைவிதி முருவாற்கண்டு
நேரறிந்தோ முலகத்தில் ராசயோகி
கூரானப் பிராணையக் கருவிலேலே
குருடருக்கும் ஞானமது கூடும்பாரு
வாரானப் பதினெண்போர் சித்தர்பாத
மனுதினமும் போற்றியிந்த நாலுமுற்றே. (36)

பிரமமுனி ஞானம் 500.

முற்றிற்று.

மதுரை பாத்திரக்கடை வியாபாரம் க. ரா. ம. கணபதியாபிள்ளை பவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் ஆச்சிடலானது.

ஸ்ரீ

சுமனஸ் ராஜீனா.

எழுபதினாயிரத்தாவது:

பிரமமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

முப்பு திட்டை சதகம்.

வெண்பா.

ஆதியோ டந்தமில்லா வானந்த வெள்ளமெனும்
சோதியாம் பூரணத்தைச் சொல்லக்கேள்—ஆதித்தன்
மண்டலத்தில் வாசி வளரு மமேசனடி
குண்டலியின் ரூள்பரவுங் கொள். (1)

கோலமுடன் யோகக் குறிப்பறிய சந்திரனிற்
பாலெனிற மாகும் பருவங்கள்—சீலமுடன்
அண்ணமனை கண்ணீர்கால் அப்பனே மண்டலங்கள்
திண்ணையிடை யிற்பாயுந் சீர். (2)

சீரா யறுமாதம் சென்றுண்ணைத் தானதுவும்
வாராமல் வாசி வணங்குமே—தாரான
வாய்வு வொடுங்க மனமொடுங்கப் போதமிகும்
வாதசுவக் காரணித்தை வைப்பு. (3)

வைப்பான பங்குனி சித்திரை மாதத்தில்
உப்பாய் வளர்ந்த உனருப்பாம்—தப்பாமல்
பூவெடுப்பாய் காலுபடி போடுசுத்த மீரைட்டில்
மாவெடுப்பாய் சுத்தியது வாம். (4)

இதுபூமி னெண்படிக் கீப்வா யழுனி
யதிற்றெளிந்து மேகட்டு மப்பா—மதியான
சுன்னை மனைப்படியிற் சுத்தஜலம் காலுபடி
திண்ணையுடன் நீத்திற் தெளி. (5)

தெளிவான ரெண்டுமே சேரிருத் தொன்றுகில்
வழியான பாலரயுப்பு மாறி—பழியா
திருந்த சலத்தி விடுதீ படியொன்றே
திருந்தவே காச்சிவத்தி தீ. (6)

தீயிற் குருக்குச் சிவந்து மெழுகுபத
மாயில்வீ ரப்வெள்ளீ யாஞ் சூடன்—றுய்வலைகக்கு
ஓர்ஆ சிலைடதா னுரைத்த வழலீலக்குச்
சாருஞ் சரக்கெல்லாந் தான். (7)

தாணன வில்வில்லீ தாக்கு ரவிமுகத்தில்
மானே திசநாள் வலுவாகும்—வனமுள்ள
இந்தசவுக் காரமெவரு முலையார்கள்
வந்த குருவின் மொழி. (8)

வழியாம் வழலீல மகத்தான காரம்
தெளிவாகு செலங்குத்திச் செல்லி—வெளியான
ஐங்குகையில் வைத்து அருளாற் புடமெரியத்
தங்கம் விளைந்தகுருத் தான். (9)

குருவாம் வழலீலயிலே கூரான வீரன்
திருவான கல்லுப்புத் தீரும்—மருவ
ஒருமாதங் காய்ந்தபின்பு உத்தஞ்சு சுண்ணம்
தருசாரங் கூட்டியரைத் தப்பு. (10)

அப்பில் விளையுப்பு அப்பனே பொற்புடத்திற்
தப்பாமற் கூட்டாச்சு தானிதுவும்—செப்பக்கேள்
நாயுருவி சாம்பலிலே நன்றுகப் பின்பொருக்கால்
ஆவிபுட் மொன்றிடுவை யால். (11)

ஒன்றிடவே உப்பதுதான் ஓகோகோ யென்சொல்வேன்
அன்றிக் குடகரியி லாடுமே—வென்றியுள
சித்த ரசமணியோ செம்பொன் வயிரமிதோ
முத்தமணி தானே முதல். (12)

முதற்தரத்தி னுப்புமணி முன்வாதக் கைவைப்பு
மதற்தா மணிகாரம் வைத்தால்—மிதத்தசுண்ணம்

அஞ்சு மயறத்தழுத்தி யாறு புடம்போட
மஞ்சுலவு மல்லிகைப்பூ வாம். (13)

பூத்தவுப்பாற் கோடிவித்தை பூட்டலாஞ் சாரணையும்
சேர்த்துக் குளிகையிட்டுச் செல்லலாம்—ஏற்றமுள்ள
வாதமடங் காத்திதாழிலு மாத்தா யிரத்தெட்டு
வேதையிட லாந்த யிலமே. (14)

தயிலத்திற் பட்ட சரக்கு மூபசாங்கள்
கயிலாசத் தாட்டுமெழு காகும்—ஓயிலாய்க்
களங்கு மொருகோடி கட்டிகளோ கோடி
வளங்கமொரு கோடிபற்ப மாம். (15)

தயிலவேணை.

பற்பங் குருக்கோடி பாஷாணந் தொட்டாட்ட
அற்பமல்ல ஆதிமுத லாம்வெள்ளி—சிற்பரைபான்
யீன்ற தயில மியம்பக்கேள் சொல்லுகிறேன்
பேன்ற கடுக்கா யெடு. (16)

எடுப்பாய்நற் செங்கடுக்காய் பீரைந்து தானே
அடுப்பா யிடித்துத்தூ ளாக்கி—வடுப்பாய்
அழுநியிட்டுச சாம மறைக்கால் வழுலை
திமிரியிட்டு வில்லுதணச் செய். (17)

செய்துபின்பு சொல்லக்கேள் செங்கடுக்காய் மூலமதைக்
கொய்தேநற் பட்டைடத்தூள் கொட்டதிலே—வெய்த
தெசபலமாங் கெந்தகத்தூள் சேர்த்தே யிடிப்பாய்
அணையாங் கருநாணி யாம். (18)

நாவி யொருபலங்காண் நாட்டியரை முன்னீரால்
மேவியே காசதுபோல் வில்லைசெய்—யாவியே
பூதலத்தி லித்தயிலம் பொற்பாக வேவாங்கி
மாதயில மென்றிதணை வை. (19)

வைத்ததயி லத்தாலே வாழ்ரசத்தைக் கட்டியே
மத்திதுப் பூச வலுவீரம்—எத்திக்கும்

செம்பொன் மணியாகுஞ் செங்கடுக்காய் வேதையிது
அம்புவிக்கு னோராட கம். (20)

ஆடக மாந்தயில மண்பாய்ச் சாரக்குகட்டு
வாடத் துவைத்திடவே மாளுங்கான்—ஆட
மெழுகாகும் பட்டவிடம் வேதைதச மாந்தாம்
பழுதா மிரதாரம் பார். (21)

தாரம் மெழுகாகும் தனிச்செம்பு பொன்னாகும்
வீரம் மெழுகாகும் வெள்ளியிலே—சாரம்
தசமாற்றும் பாஷாணச் சார்வினக்கில் வாட்டில்
அசையாத செம்புவெள்ளி யாம். (22)

ஆமே தசமாத்தா யாடலாம் வெள்ளியப்பா
போமேபொன் மேருவதிற் பூட்டலாம்—தாமே
புதிதயில பாஷாணம் பூஷாவை லோகம்
மதியிற் பதினெறு மாத்து. (23)

வெண்ணதன்றித் தயிலவேதை.

மாத்தடா குன்றியுடன் மால்தேவி கெந்தகந்தான்
சாத்துவாய் வீறமுடன் பூரம்—சேர்த்தும்
பலம்பத்துத் தாமொன்று பார்நாவி யொன்று
நிலவழலைச் சுண்ணமொன்று நேர். (24)

நேத்தியுள குன்றிதன்ன நேராக வேயுடைத்து
ஊத்து மழுரிதனி லூறவிட்டு—வாத்துரவே
சென்ற லிதுவெல்லாம் சேர்த்தாட்டி வில்லைசெய
வென்றூர் முருங்கைப்பூ வே. (25)

பூச்சாற்றி னுலே புகழுந் தயிலமிதாம்
வாச்சதொரு வீரனைத்தான் மாட்டதிலே—காச்சலுற
வாட்டமுழுக் கட்டாகும் மாயும் வெடியுப்பிற்
கூட்டியுரை யுந்திசத்துக் கோர். (26)

திசத்துக்கோர் வீரனென்று சேர்ப்பாய் தயிலம்
திசத்துக்கு வென்றிடுசெந் தூரம்—பசப்யான
வேகாத் தலைநீரும் விட்டாரசந் தங்கழுதல்
சாகுபற்பம் வேதைச் சாக்கு. (27)

வேதைத்ச் சரக்கதண்ண விட்டால் மெழுகேகது
பாதகஞ்சொ னாரமது பற்றுமோ—தாதையிந்தப்
பற்பம்போ டாட்டாற் பலிக்குமோ வாதமடப்பா
நிற்பனைபப் பூசைபண்ணித் தேர். 29

தேர்ந்த தயிலமொன்று செப்பக்கேள் காட்டுள்ளி
யார்ந்தபலம் பத்துக்கு அப்பனே—சார்ந்தெரு
கெந்தி சரிகூட்டிக் கேசப் பொடிநாலு
லந்தமால் தேஷியொன்று மாம். (29)

மாய லழலியொன்று மாட்டி யரையமூரி
பாயவிட்டு ஊட்டியே பார்வில்லை—நேயமுள்ள
கெந்தித் தயில மெழுகாம் மலைநிலைக்குத்
தந்தம்போற் கட்டுமே தாக்கு. (30)

தாக்கு மலைநிலையைத் தங்கபற்ப மேகூட்டிப்
பார்க்கப் படுசெம்பே பார்பரியாம்—ஏக்கம்
பிடிப்பானே ணப்பாசீ பேசாக் கருணை
விடுபோர்க் ளோவெளியில் மேவு (31)

வெளியாக் தயிலமிது வேதை பொருகோடி
பழியாக் தயிலத்தைப் பாச்ச—வொளியான
மால்தேனி கட்டில் வலுவீரன் மாண்டிடுவான்
காலறுத்துப் போட்டேன் கரு. (32)

கருவழலை செய்தவனே சித்தனெனல்,
கருவழலை செய்து கரையேறும் வாதிமகன்
பெருவாழ்வு சித்தனெனப் பேசு—மரிதான
ஞானமெலாந் தங்கும் நமனேது நாட்டரசம்
தானதியுங் கருத்திதுவே தான். (33)

பாஷாண வேதை.

காரிசாலைச் சாற்றூற் கடுகை வரையாய்
மூருங்கையிலை மூவேழ் பலமும்—திரும்ப
வழலையொன்று கூட்டி மகத்தாந் தயிலம்
அளவுக்குப் பாஷாண மாம். (34)

ஆமப்பா வெள்ளை யரைதயுங் கொடகரியிற்
சோமத் தயிலஞ் சுருக்கிடவே—காமித்துப்

பாசாண வேஷ்த பதிமூன் கவலோகம்
வீசாதே வெள்ளி பதுவே. (35)

முருங்கைத் தயிலத்தில் வீரம்.

வெள்ளி முருங்கை விரைத்தயிலங் கண்ணுலே
வள்ளலெனும் வீரத்தை மாட்டியரை—கொள்ளியென்ற
பிள்ளாக்குஞ் சொல்லாதே பேராய் ரவித்தகட்டில்
மெள்ளவே பூசி விடு. (36)

வெள்ளிப் பற்பம்.

வெள்ளியுட பற்பம் விருப்பமுடன் சொல்லக்கேள்
கள்ளியுப்பு தாளிழுப்பு கற்சுண்ணம்—வெள்ளையுப்பு
நீருஞ் சமனிடையாய் நேர்வகைக்குக் காற்கழுஞ்சி
மீரு மரிதார மே. (37)

தார மொருகழுஞ்சி தாக்குபடிச் சாற்றுலே
சேர வரைத்துத் திரட்டியே—பாரமுடன்
வங்கமென்ற வெள்ளியம் மாருங் கலசமிட்டி
இங்கிதமாய்ப் போடுபுட மே. (38)

புடத்தினிலே வங்கம் புரண்டுபொடி யாகும்
தடித்துவெடி யுப்பிற் சரியாய்—நடத்தி
அரைப்பாய்ப் பழச்சாற்று லப்பா திரைக்கொன்று
விரைப்பாய் வழுலையுதன் மேல். (39)

மேலான வில்லைசெய்து மீட்டிப் புடம்போட்டு
மாலான சுண்ணமாம் வங்கமே—சீலான
வீரம் திரைக்கொன்று விட்டாட்டிச் சாற்றுலே
காரவெள்ளி யாந்தகட்டிற் காண். (40)

காணக் கலசமிட்டுக் கட்டிப் புடம்போடு
வீணல்ல சுண்ணமாம் வெள்ளிதான்—தேணவே
வெள்ளித் தொழிலுக்கு வேதைக் குருவித்துவாம்
உள்ளபடி சொன்னே னுணர். (41)

வாதத்துக்கு முக்கிய கவனிப்பு.

உணருங் குருவிட்டால் ஓகோகோ வெள்ளை
பிணமாகும் வாதிமகன் பேச்சே—குணமான
வெள்ளிக் குருவோடு வேந்தனெனும் வீரமிடு
துள்ளிவிடும் வெள்ளித் தொழில். (42)

தொழிலான பொன்னுக்குச் சொன்ன குருவேனும்
கூறியா வழிலக் கருவே—வெளியாகச்
சொன்னேன் முறைப்பாடு சொல்வதொன்று மில்லையே
கன்னைக்கோ லாம்வழிலி கான். (43)

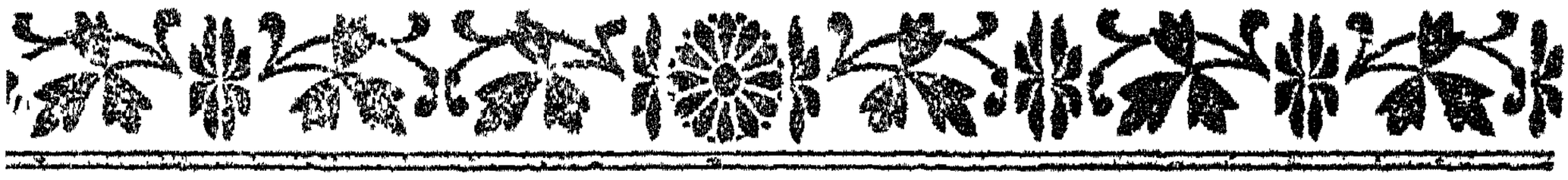
காணப்பா ஜீந்நூற்றைக் கண்டு கருவழிலி
பூணப்பா பொன்வெள்ளி பூட்டலாம்—வீணல்ல
சொன்னை னதிலெடுத்துத் தோணுமிக்க அஞ்சுபத்தும்
பொன்னேபொன் னீரே பொருள். (44)

பொருள்காண வேகந்தி பூட்டினர் வாதசித்தி
அருள்காண வாசிசித்தி யப்பா—மருவ
சிவக்யான தீட்சைசித்தி செப்பினேன் ஞானம்
பலக்குறைகள் நீக்கியே பார். (45)

பிரமமூனி மூப்புநீட்சை சரு.

மூன்றாம்.

மதுரை வடக்குவாசல் யானைக்கல்தெருவிலிருக்கும் வித்வான், மூ. குழந்தைவேலுப்பின்னை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடுவரை.

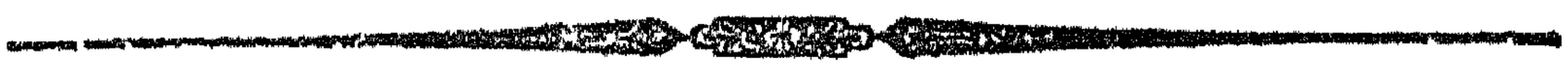
உ.

குருவேதனை.

எழுபத்தாருவது:

சங்கமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

விஷவைத்திய சூஸ்திரம்.

ஆதிபரா பரையினிரு பாதம்போற்றி
அண்டான பூரணத்தி னருளேபோற்றி
நீதியாய் நாதாக்கள் பாதம்போற்றி
நிரஞ்சனமாஞ் சுகாதீதப் பொருளேபோற்றி
சோதியாய் நின்றிலங்குஞ் சுடரேபோற்றி
சொற்பெரிய மூலகண பதியேபோற்றிப்
பாதியாய் மதியணிந்த குருவைப்போற்றிப்
பாடினேன் விசவைத்யம் பாடினேனே. (1)

பாடினேன் விசவைத்தியம் பெருநூலெல்லாம்
பண்பாகப் பார்த்ததனைச் சுருக்கியேதான்
நாடியே சூஸ்திரமாம் பதினேறுக்குள்
நாட்டினேன் சுலபமதா யொளித்தார்சித்தர்
தேடியே யவர்கள்பதம் பணிந்துவாங்கித்
தேசத்தில் நல்லோர்க்கு யீப்ந்தேனப்பா
சாடியே சங்கமுனி விசநூலென்றுல்
தாண்டுமே கடல்கடக்கச் சுற்பந்தானே. (2)

தானென வென்னூல்போல் வெளியாயாருஞ்
சாற்றவில்லை சாற்றவில்லை சார்ந்துபாரு
கோனென தெருசாம தேவர்சொன்ன
குருநூலைப் பொருள்மறைத்துக் கூறிப்போட்டார்
தேனென கும்பமுனி ஐயர்நூலிற்
றெளிருயதை வெகுகடின மாருந்தானே
வானென சித்தர்கள்தன் பாடலெல்லாம்
வாகாகத்தானச் சொல்லவில்லை மறைத்தார்பாரே. (3)

பாதேநீ யின்னுரையில் வெளியாய்ச்சொன்னேன்
படியாத மூடருக்கும் பண்பாய்த்தோணுஞ்
சேதேநீ குழந்தைகளுந் தெளிவாய்க்காண்பார்
சிறப்பாக யின்னுரலைப் பதனமாக
பேதேநீ வைத்துக்கொள் தருவதானால்
பெரியோர்கள் கேட்டாக்கால் கொடுத்துவாங்கு
கூதேநீ யிந்தவித மொருவர்தானுங்
கூறுத விந்தையினு கூர்ந்துகாணே. (4)

காணவென்றுற் காணாரிது சட்டைநாதர்
கருக்கிடை சூஸ்திரத்தில் மறைத்துச்சொன்னார்
காணவே பிசவனைக்குத் தேரையாரும்
காட்டினா ரன்பதுக்குள் நயமாய்ப்பாரு
தோணவே சித்தர்சொன்ன தூலுக்கெல்லாஞ்
சோதியென்ற தீபமது சுலபமெத்த
பூணவே நான்வெளியாய்ச் சொல்லிப்போட்டேன்
புத்தியுள்ள பின்னோகளே புகலக்கேளே. (5

புகலுகிறேன் விசமிதொரு பலந்தான்வாங்கி
புதுவையுடன் வாளழமேற் றோடுபோக்கி
இகலுகிறேன் பச்சைக் கிரட்டிகூட்டி
யிலுப்பையுட புண்ணாக்கைப் பொடியாய்ப்பண்ணி
லகலுவே ணப்பொடியை மைந்தாநீகேள்
வடிகட்டி நாலுபலம் நிருத்துக்கொண்டு
அகலுகிறேன் முன்மருந்தோ டொக்கச்சேர்த்து
அம்மியிலிட் டிப்பொடியை மையாய்த்தாணே. (6)

மையாக வரைத்தொரு பொடியையெல்லாம்
வாரியொரு சிரட்டைதனில் வைத்துக்கொண்டு
மெய்யாக யிரண்டு கள்ளிப்பாலை
விட்டுநீ கிண்டிவாய்க் குழம்புபோலே
ஐயாகேள் நாழிகையா றைந்துதானு
மப்படனே மூடியதை நினைவில்வைத்து
செய்யாலே தானெடுத்து மைந்தாநீயுந்
திறந்துபார் புட்டுப்போல் தோய்ந்துபோமே. (7)

தோய்ந்தபுட்டிப் போலிருந்த பருவங்கண்டு
சுகமான நிசமான யிலைச்சார்வாங்கி
ஆய்ந்தபெருஞ் சிரட்டைதனில் வைத்துக்கொண்டு
அப்பனே முன்பருந்தைத் தானுப்பன்னாய்
தூய்ந்துமே போகாமல் நிதானமாக
வருட்டியந்தச் சார்துலைவைத்துப் சுளகிற்போடு
காய்ந்தகதிர் கன்னிலைவைத்தால்மோசங்
கனிவாக நிழலுலத்திப் பதனம்பண்ணே. (8)

பண்ணியதைப் பேய்ச்சுரையின் குடிக்கைதன்னில்
பக்குவமா யடைக்கன்று அதுவில்லாட்டால்
புண்ணியனே பனைபோலக் கொட்டான்தன்னில்
புதுமையுட னடைத்தினிமேற் புகலக்கேளு
கண்ணியே காஷிசெய்யான தேழுப்பீச்சும்
காட்டுகிற பெருவிசஞ்சில் விசங்கட்கெல்லாங்
கண்ணியென்ற இளவெண்ணீர் கன்னிலைதான்
சற்குழம்பைத் தான்களைத் தீருவாயே. (9)

சுருவாய் மருந்தையின வெண்ணீரில்தான
னிப்படியே கனைத்துவுள்ளுருக் கேத்திப்பாரு
காய்கவே மண்ணடைகொண்ட விசத்தையெல்லாங்
கடிவாயி லிரக்குமப்பா பேதிகாணும்
ஓய்கவே பேதியுமே அஞ்சுதரமாலல்
உப்பகற்றிப் பச்சரிசிக் கஞ்சியுண்ணைநிற்கும்
பாய்கவே குழம்புகொண்ட நாழிமுப்பான்
பச்சரிக் கஞ்சியுண்பா யறிந்துதானே. (10)

தானென்ற மலுகாரில் வயிறனத்தல்கண்டால்த்
தண்மையுடன் பச்சரிசிச் சோற்வடித்து
மானென்ற சுடுசோத்தில் வெள்ளாட்டின்பால்
வரிசையுடன் விட்டருந்த வயிறனத்தல்தீரும்
தேனென்ற திம்முறைதா னருந்சொல்லார்
தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டேன் சூஸ்திரத்தன்னில்
கோனென்ற ராசர்மெச்சும் விசகுடோரிக்
குழம்புகண்டாற் சற்பமெல்லாங் குடிபோம் பாரே. (11)

பாரடா பெருச்சாளி பெலிவிசங்கள்
பறக்குமடா யிந்தவகை யறிந்தபாரு
சாரடா விஷங்களெல்லாஞ் சாந்தமாகத்
தன்மையுடன் மந்திரமொன்று சாற்றக்கேளு
சேரடா வயற்றோளுங் காலுமாகத்
தியானித்துப் பாத்திடவே தீருந்தீரும்
ஊரடா யெனைப்போலே சொல்லப்போறூர்
அப்பனே தெரியாட்டா லறியக்கேளே.

அறியுகிற வகையென்ன வென்றுபாரும்
அப்பனே சொல்லுகிறேன் பெரியோர்தானும்
வெறியான கட்குடிக்கும் போதிலேதான்
விள்ளுவா ரவர்கள்பதம் விரும்பிநன்றாய்க்
குறியான ஆண்டுபனி ரெண்டுங்காத்தால்
குணமறிந்து மந்திரத்தை யுபதேசிப்பார்
தெரியாத புத்தியிலுல் வெளிசொல்லாதே
தெளிவாகக் கண்டறிவாய் திரஞ்சொன்னேனே

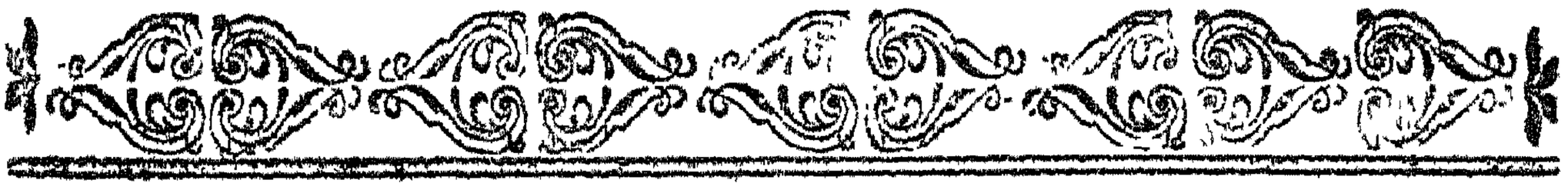
சொன்னதொரு மந்திரத்தைக் கடிவாய்தன்னிற்
சூட்டியே யனைத்தா லழுத்திப்பாரு
னன்னசொல்வேன் விசங்களிறற் செத்தபேரு
மெழுந்திருப்பா ரிந்தவித்தை அதிதமப்பா
மின்னியே மற்றமற்ற வித்தையெல்லாம்
விசவித்தைக் கொவ்வாது மெய்யிதாகுந்
தன்னிலைமையாய்ப் பார்த்தவர்க்கு யெல்லாஞ்சித்தி
தானேயறியாற் கொண்றுமில்லை யெல்லாம்வீனே.

வீனென்று நினையாதே மந்திரஞ்சூட்சம்
விள்ளாதே விசகுடோனிக் குழம்பைமைந்தா
கானென்ற ஆடனே மாட்டுக்கெல்லாஞ்
கரைத்தினவெண் ணீரிரண்டோன் றியத்தீரும்
தானென்ற திம்முறைதா னிரிற்சொன்னேன்
தானிலைமையுட னைட்டிலுமோ டிகழ்ந்துசொன்னேன்
பேரென்ற விசனைவத்தியம் புண்ணியமாரும்
பெருமையுண்டு குருமையுண்டு பேணிப்பாரே.

பார்க்கவே பலநாளும் நன்றுரப்பாரு
பாடியதோர் கருமனைப்பும் வெளியாய்த்தோணும்
மார்க்கமுடன் மானிடர்கள் பிழைக்கவேண்டி
மாட்டினேன் வெளிதிறந்து மைந்தாமைந்தா
ஆர்க்குமிதைச் சொல்லாதே அறிவுகூர்ந்து
அப்பனே புணர்வோடு வுற்றுப்பாரு
காக்கவே விசனவைத்தியம் பதினாறுக்குள்
காட்டினேன் கருக்கிலடசூஸ் திரந்தான்முற்றே. (16)

சங்கமுனிவர் விஷ்ணுவைத்தியம் ஸ்ரீ முற்றிற்று.

மதுரை பாத்திரக்கடை வியாபாரம், ரு. ரா. ம. கண்டபதியர் பிள்ளையவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குடாரன் றுணை.

எழுபத்தேழாவது:

சங்கமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

விஷ நூல் சுருக்கம் அ.

அகண்டபரா பரையினிரு பாதம்போற்றி
அடைகிறேன் விசனவத்தியச் சுருக்கந்தன்னைப்
புகன்றிட்ட நூறினிலும் பதினாற்கண்ணில்
பொருளெல்லாம் வெளிதோணப் புனைதப்பில்லாமல்
உகந்திட்டச் சுருக்கமெட்டில் நன்றாய்ச்சொன்னேன்
ஓதோதோ யிதையறிந்து ஓளித்தார்சித்தர்
மகிழ்ந்தவரைப் பதட்பணிந்து நூலைவாங்கி
மானிலத்தில் நல்லோர்க்கு வளங்கினேனே. (1)

வளங்கினேன் மணிமந்திர வூளகதந்தள்
வாகாக வெளிதோண மறைப்பில்லாமல்
களங்கமறச் சொல்லிவிட்டே னிந்நூலைக்
காட்டினுல் நல்லோர்க்குக் காட்டவேண்டும்
வினங்கவே யெனைப்போலே யாருஞ்சொல்லார்
மேதினியிற் சங்கமுனி விசநூலென்றுல்
உளங்கலங்கி மதிமயங்கிச் சற்பமெல்லா
மோடியெழு கடற்கப்பா லொளிக்குந்தானே. (2)

தானென்ற பச்சையொரு பலந்தான்வாங்கித்
தன்மையுள்ள வாளமதைக் கிரட்டிகூட்டித்
தேனென்ற பிண்ணைக்கு அதற்குரட்டி
சேர்த்துரீ கல்வத்திற் றிரமாயாட்டிப்
போனென்ற சிரட்டைதனில் வாரிலெவத்துப்
புகள்மூறுகிப் பால்நிறைய விட்டுமைந்தா
காணென்ற வூளையின் கட்டுகொண்டு
கலக்கியே வூளம்பாகக் கிண்டுவாயே. (3)

கண்டியே சுடுகைகுழப் பதாகமட்டுங்
கணியாமல் நிழலில்லைத் தப்பாற்பாரு.
உண்டியே பிட்டுப்போ லுலைந்திருக்கும்
உடனேதீ முறைமயக்கிச் சாறுவாங்கி
கண்டுசிறு சுண்டைக்காய்ப் பிரமாணம்தீ
கையாறு வுரட்டியந்தச் சாந்திற்றேய்த்து
யிண்டுபோ காதபடி நிழலிலிட்டு
யிசையமூட வுலர்ந்தபின்பு பேசக்கேளே. (4)

பேச்சென்ன பேய்ச்சுரையின் குடுக்கைதன்னில்
பெருமையுட னடைத்துவிசந் தீண்டினோர்க்கு
ஆச்சென்று ஒருசிறங்கை யிளவெண்ணீரில்
அப்பனே ஒருவுருண்டைக் கரைத்துத்தாக்கு
வாச்சென்ற கடிவாயில் விசமிரங்கி
வயறிரச்ச வுண்டாகிப் பேதிகாணும்
பாச்சென்ற ஆகாரமதுக் குப்பில்லாமற்
பச்சரிசிக் கஞ்சியுண்ண நீற்குந்தானே. (5)

நிற்குமடா வயறனத்தல் மறுநாட்கண்டால்
நீகுடிப்பாய் வெள்ளாட்டின் பாலினமைந்தா
தக்கமிகுந் சகலவிட மிதிலடங்குந்
தாணியில் மாடாடு தனக்குமாகுங்
கற்கவே மந்திரத்தைச் சொல்லக்கேளு
கனிக்துழுன்னே தண்ணீரு மனவுஞ்சேரு
சற்குருவா மண்ணைருப்பு பின்னேகூட்டு
தாணுறுநாந் தெட்டோடாதத் தணியுங்கேளே. (6)

கேளடாச் சதாசிவனுற் பதியில்வாழுங்
கெடியான பூரணத்தைக் கடிவாய்தன்னில்
வேளடா தடவிடவே விசங்களெல்லாம்
வெகுசுருக்கா யிறங்குமடா விரும்பிப்பாரு
தேளடா விசமைவத்திய மெண்ணெப்போலே
சித்தர்கள்தான் சொல்லார்கள் தெளிவிதாகும்
ஆளடா யின்னூலை வெளியிற்போட்டால்
ஆகாது மைந்தாபா ரினைவுசொன்னேனே. (7)

சொன்னதொரு பதினெண்ணாயிரம்பாரு
சலபமாஞ் சுருக்கமிந்த யெட்டும்பாரு
பண்ணுமே பலனாயும் பரிந்துபாரு
பார்த்திட்டாற் கருக்களெல்லாம் வெளியாய்த்தோணும்
னன்னூல்குத் தேனையர்நூ லன்பதுந்தா
னிணையல்லாற் பின்னென்று மிதற்கொவ்வாது
மூன்னூறு மறிந்துசெய்தால் சித்திசங்க
மூனியுனைத்த விசலைவத்தியச் சுருக்கமுற்றே. (8)

சங்கமுனி விஞ்ஞூல் சுருக்கம் மு.

முற்றிற்று.

மதுரை பாத்திரக்கடை, வியாபாரம் க. ரா. ம. கணபதியா பிள்ளை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ் திரம் அச்சிடலானது.

உ

குருவேதுணை.

எழுபத்தெட்டாவது:

தன்வந்திரிதிருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானம்பெ.

கலையடங்கி அறிவறிந்த பெரியோர்பாதந்
கண்ணுடிக் குள்ளிருந்த அசைவின்பாதம்
மலரெடுத்து நிலையறிந்த ரிஷிகள்பாதம்
மதிகடந்த அயன்பரத்தி னருளின்பாதம்
சூலைசாய்ந்த வட்டத்தின் முனையின்பாதம்
குணமூன்று மொத்துநின்ற குருவின்பாதம்
நிலையொடுங்கி அருளுருவர்ந்த பிரமன்பாதம்
நினைறந்தமலர் நிர்வாணி கணேசன்காப்பு. (1)

அருப்பான ரவிமதியின் சத்திவாங்கிச்
சுத்தமுற்ற கல்வத்தி லாட்டிஊட்டி
மருப்பான மூன்றெழுத்தி லுருக்கிச்சாய்க்க
மயங்காதே தெடுங்காயந் தங்கம்போலாம்
கெருப்பான அறைதிரந்து புடத்தைப்போடு
நிலைச்சுதடா பளிங்குபோல் நிறமேயாகும்
நுனிப்பாக அணுவளவு மேலேகொள்ளு
கோனில்லை கமனில்லை அருளிற்சேர்வாம். (2)

அருளான வகையென்ன கருவைக்கேளு
அயன்மாலு மறியாத ஆசேவுள்ளே
பொருளாமொன் றிருக்கிறதுன் னறிவுலே
புரிந்தவகை தெரிந்துரைக்க நாவேயில்லை
இருளன்றி யிருந்தவரே ஞானியாவர்
இந்தவகை யொருவருக்குஞ் சொல்வாரில்லை
மருளன்றி வாழ்ந்திவர்கள் லோகப்பேர்கள்
மயக்கமற்றோர் நிலையில்லின்றுற் சித்திதானே. (3)

சித்திரத்தாற் சிவன்வேறே யிருக்கிறதே
தேகத்தில் ஓடவிட்டாற் சிவன்வேறப்பா
முத்திபெற வேண்டிமுத லெழுத்தைமாட்டு
மோசமில்லை யொவ்வொன்றின் மூனையிற்சேர்க்கும்
சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறே னிந்தநூலைத்
தன்மையுடன் கால்வழியே தேக்கிப்பாரு
வெத்திகொண்டு நிற்குமடா மணிபோலாடி
மேல்வாசல் சேர்க்குமது நிச்சயம்பத்தே. (4)

பத்தியே நீயறிந்து சாபமிட்டாற்
பாழாகும் அண்டரண்டந் தீயாய்வேகும்
முத்தியென்ற கம்பத்தி னடியிற்றாங்கும்
மூனிவொளியப் பேச்சில்லை முழுதுமப்பா
நத்தியே நாசிக்குள் ளுறைந்தடங்கும்
நற்குகைக்குள் மணியாகு மெவர்தான்கண்டோர்
அத்தியே யிப்படித்தான் பார்த்தீரானால்
அழைப்பாரே சித்தரெல்லாங் குகைக்குத்தானே. (5)

குகைதனிலே தவங்கள்செய் திருந்தாயானால்
கோடியுகம் பிர்மத்தோ டிருக்கலாகும்
தகைசபையில் நீயொடுங்கிச் சித்தமாடித்
தன்வந்திரி மகனென்று பேரும்வாங்கித்
குகைதனிலே உன்தேகம் வலுத்துப்போச்சு
தோற்றுத பிர்மத்தின் செயல்தன்னிலே
சகமதிலே சிவயோக மார்க்கப்போக்கைச்
செப்பினேன் இதுவழியே சேரலாமே. (6)

சேரலாம் மூலமென்ற நாடிதொட்டுச்
சித்தரியு முள்ளெழுத்தாற் றெளிந்துவோதி
ஏரலாம் ஊசிக்கண் துவாரமாக
பிறப்பேது பிறப்பேது அடங்கிப்போகும்
மாரலாங் கீழ்மேலும் நடனமாடி
மனக்கண்ணி விருப்பிடந்தான் பொதிகையுச்சி
நேரலாங் குருவினுட உபதேசத்தாற்
சிதம்பரமாம் ரகசியத்தில் ஓடுக்கங்காணே. (7)

காணுவது குருவினுட கருவைக்கேளு
கடையெழுத்துந் தலையெழுத்தும் அரிதுமப்பா
ஊணுவது குருவுக்கு அங்கிபூட்டி
உடலில்நடு மையமடா வாசிவீடு
ஆணுமது பெண்ணுமது ரெண்டுமொன்றுப்
படங்கிநின்ற இடமல்லோ தங்கமாகும்
வீணுமது சொல்லவில்லை யிந்தஞானம்
வேதாந்தக் கொம்புசுழி வெளிஷிட்டேனே. (8)

வெளிஷிட்டு முப்பாழ்சென் றப்பாலேறி
விண்ணான பயிர்செய்து வீசாயனைவத்தால்
ஒளிஷிட்ட ஓமென்ற எழுத்திலேலை
உற்றதுணை யொருவரில்லை உண்மையாகக்
கழிஷிட்ட காலதனில் ஓடுங்குமாகிற்
கண்ணுடிப் பிர்மத்திற் கலந்துபோகும்
சுழிஷிட்ட வெழுத்ததிலை முத்தியேறும்
சொரூபநிலை யிலாதவிடங் குடியதாமே. (9)

குடியிருந்த அந்தரத்தில் ஊமையப்பா
குருவெங்கே பிர்மமெங்கே ஒன்றுமில்லை
தொடிவந்தாற் கொள்ளும்போ தருள்தானெங்கே
தோற்றாத விடந்தனிலே யாருமில்லை
அடியினிலே காத்திருந்தா லருள்வந்தெய்தும்
அப்பவல்லோ அகத்தீசர் மகனென்பார்கள்
முடிவறிந்து சித்தருடன் வாதுபேசி
மூவஞ்சு வரைகடந்து தெரிசித்தார்கள். (10)

தெரிசித்தா லிந்தநூற் பனிரண்டப்பா
தெளிவான ஆறுடனே அஞ்சிற்காணும்
வரிஷித்து வந்தவுட னெழுதஞ்சிந்தும்
வரையடங்கி நின்றவரே மவுனியாவர்
அரிசித்தர் சிவதிருமுதலாய்க் குளிகையிட்டு
அடுக்காகச் சராசரங்கள் சுத்தியாடிப்
பரிசுத்த மானவிடங் தன்னைக்கண்டு
பாழ்மனையிற் குடியிருந்து பருவம்பாரே. (11)

பாரப்பா ரவிமதியின் சித்துச்சொன்னேன்
பரிவான மூன்றெழுத்தின் கருவுஞ்சொன்னேன்
சேரப்பா அட்சரங்கள் தனியாய்ச்சொன்னேன்
தெளிவான உண்மையுட னெடுக்கஞ்சொன்னேன்
காரப்பா ஞானத்தின் காலேச்சொன்னேன்
கைலாசப் பிரமரக சியமுஞ்சொன்னேன்
சாரப்பா கருவியெல்லாம் நீரூய்ப்போகும்
சாரமான ஞானம்பன் னிரண்டுமுற்றே. (12)

தன்வந்திரி ஞானம் முடிந்தது.

மதுரை பாத்திரக்கடை வியாபாரம், ரு. ரா. ம. கணபதியா பிள்ளை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்தசால் திரம் அச்சிடலானது.

கூடாரன் றுவினை.

எழுபத்திரண்டாவது:

தன்வந்திரி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

தன்னைதீதீயம் உ.

திருவாகி வருவாகி யருமாமாகிச்
திக்காகிச் சிக்கறுத்த வல்லுவாகி
அருளாகி யானந்த தெடமாகி
அண்டபிண்டத்தோற்ற நாடகமாகிப்
பொருளாகி யிடைபிங்கலையுமாகிப்
பூரணாதி நிறுத்யாதி பீடமாகிக்
குருவாகி பதினெட்டுக் கரணமாகிக்
குலவுகின்ற பரம்பொருளின் பாதங்காப்பே. (1)

பாதமலர் போற்றிசெய்து தொழுவையக்காணப்
பதிதிகட்கு மிகன்றருளு மருளிதிப்பா
காதலுறி மேலெழுப்பார்த்தாலுநகான்
கரையென்ற முடிவதற்குக் கிடையாதப்பா
பேதமில்லை சடலத்தான் றொணிப்பார்க்கப்
பிரகாச சிற்றண்டம் வெளியாய்த்தோணும்
நீதமுட னிந்தவித மறிந்துகொண்டால்
நின்றசிற் சொரூபமதைத் தெரியலாமே. (2)

ஆமப்பா யிருவிழியின் மத்தியிற்றான்
அப்படியே மூன்குருதனி யடிவாரத்தில்
நேமப்பா யிசன்வீற் றிருக்கும்பீடம்
நிலையறிந்து கொண்டவர்க்கு நன்றுரைத்தோணும்
நாமப்பா கண்டல்லோ விபூதியோடு
நலமான சந்தனமும் பொட்டதாகத்
தாமப்பா குன்குமங்கஸ் தூரியிட்டுத்
தயவுபெறப் பூசிப்ப தறிந்துபாரே. (3)

பாடடா மானிடரின் சடலத்துள்ளே
பண்பான தலமதனைக் குறிப்பாய்க்கண்டு
நேடடாப் பொட்டிட்டுப் பார்க்கவேண்டும்
நிலையுணர்ந்த மேலவர்க்குத் தெரியுமப்பா
ஆடடா தெரிவார்கள் கற்றோர்தானும்
அத்தலத்தின் மகிமைதனை யறிந்துகொள்வார்
சீரடா பிர்மசொரூ பம்நிறைந்து
துலங்குமந்த நிலமதனி லென்றுசொல்லே. (4)

சொல்லவடி நடுவுமுடி வெங்குந்தாளுய்
சுடரிரவி மதியென்ற விரண்டுமாகி
வல்லதொரு காந்தியதாய் நிற்குஞ்சோதி
மாநிலமே லானதுவும் வன்னியாகும்
நல்லருளாந் தலமட்பு வெளியாம்வாய்வு
நற்பெருமை தேவுமண்டடம் இடமும்மண்ணு
ஒல்லென்ற அதிபதிதான் பஞ்சகர்த்தாள்
ஓங்காரச் சடாட்சரம்வாழ் மூலமாமே. (5)

மூலமென்ற ஓங்கார மொன்றேகோணம்
முழுதொடுங்குஞ் சுழியொன்று நடுவிகாரம்
நாலமென்ற இகாரவட்டந் தனிலேவாசி
நன்முகத் தீர்ந்தபின்பு சுவாசமுண்டாய்ச்
சீலமென்ற இடகலைபிங் கலையுமாகிச்
சிறப்பாக வனையம்போற் சுழன்றுபொங்கிக்
கோலமென்ற சுழினையில்ரே சகபூரகமுங்
கும்பகத்தி லமர்ந்துநின்று சுவாசமாச்சே. (6)

வாசமது கும்பகத்தி லொன்றுக்கொன்று
வளமாக வுதவியதா யிருந்துகொண்டு
நேசமுடன் கோடியென்ற வுகாந்தகாலம்
நேர்மையுட னுறுதிபெறச் செய்வாயாகில்
தேசமதி லுன்றனிட்டம்போற் சித்தனுண்டோ
தேசுடைய யோகதிஷ்டை செய்துபாரு
மாசற்ற முத்தர்களிம் முறையேசெய்து
மகத்தான யோகசித்தி பெற்றவாறே. (7)

யோகசித்தி யானதிர சகமும்வன்னி
யுறுதிபுள்ள பூரகமென் றதுவுமப்பு
தாகசித்தி ரேசகத்திற் கும்பித்தேதான்
சரியாகச் சுழன்றுமதி வகாரம்புக்கும்
மாகசித்தி யிவ்வகைதான் கூட்சமாகும்
வாசிநிலை சகலமுந்தா னடங்கிப்போச்சு
தேகசித்தி மாயைதனை யகற்றிநேர்க்குச்
சித்திக்குந் தொழிலெல்லாம் வாய்க்குந்தானே. (8)

தானென்ற நவக்கிரகந் தன்னுலாச்சு
தண்மனத்தா லனுக்கிரகந் தன்னைக்காணு
மானென்ற வனுக்கிரக மல்லிலாவிந்து
வளமான நவக்கிரக மென்றநாதம்
தேனென்ற வனுக்கிரக முடிவதாச்சு
தெவிட்டாத நவக்கிரகம் கற்பமாச்சு
கோனென்ற அனுக்கிரக மிரவுமாச்சு
குணமான நவக்கிரகம் பகல்தானுச்சே. (9)

பகலென்ற வுச்சத்தால் மோட்சமப்பா
பாலகனை யிதிலாச்சு கூட்சந்தானும்
இகலென்ற பரவெளியில் நின்றுகொண்டு
இருதயத்தைச் சுயமாக்கி யிருளைப்போக்கிச்
சகமென்ற மாயைதனை யகற்றிநீயும்
சத்திமுன் றெழுந்ததனைத் தியாணித்தேதான்
சுகமாகப் பூசைசெய்து வாலுதன்னைச்
சுந்தரம்போ லறிந்திடவே சித்தனுச்சே. (10)

சித்தனென்ற பெயர்படைத்தார் முத்தரெல்லாம்
சிறப்புடனே மலைகுகைகள் தனிலிருந்து
கத்தனைத்தான் வணங்கிபிகக் கருணைகூர்ந்து
காசினியி லொருவருக்கு முனாக்காவண்ணம்
புத்திமிகு மென்குருவாம் நந்திதானும்
புகன்றதொரு வல்லாதி லேகியத்தை
வெத்தியுடன் கற்றுணர்ந்தோர் தங்களுக்கு
விளம்புவா யென்றபடி சாற்றுவேனே. (11)

சாற்றுவேன் மெள்ளவுரு விவரஞ்சேம்பு
சாருஞ்சங் குப்பி நெத்துத்தேங்காய்
போற்றுமுழுக்கி லாகெருடன் சிறுங்குரா றும்
பொருந்திடவே குமிழும்வேர் வினாத்திசித்தி
ஆற்றுதலில லாதவெட் பாலியோடு
ஆதிசுக மினகரனை யானவேரும்
நாற்றிசையோர்க் கின்பமுறுஞ் செங்கத்தாரி
கல்லகுண்டு மணிவேம்பார் பலமாய்வாங்கே. (12)

வாங்குநீர் முள்ளிக்குஞ் சிரகந்தான்
மதிபிரப்புங் கிழங்குடனே சித்திமூலம்
தாங்குநற் சிரகமுங் கரப்பான்பட்டை
தயவான பூதவிருட் சத்தின்பட்டை
நிங்கில்லாக் கெதகமுந் துருசுதித்தம்
நிரமாகச் சுத்திசெய்த சூதமோடு
நீங்காம லிலைவகளெல்லாம் பலமதாக
நிருத்திடுவாய் பசுவெல்லம் பிசைபொன்றே. (13)

ஒன்றதுதான் படியெள்ளு மிதனிற்சேர்த்து
உற்றபரங் கிப்பட்டை பலந்தானந்து
குன்றுமஞ் சேங்கொட்டை யைட்பதாரும்
குணமாக வொன்றுகக் கூட்டியேதான்
மன்றுடி மீசர்பதம் வணங்கிப்போற்றி
மதிமயக்க மில்லாம லுரலிற்போட்டு
நன்றாக இருப்புலக்கை யாலிடித்து
நலமெறவே மைபோலே தூக்கிடாயே. (14)

ஆக்கியபின் லேகியத்தை வயணமாக
அன்பாகப் பாண்டத்தில் வைத்துமூடி
போக்கியமாய்ப் பாக்களவு உண்டபோது
யோகிக்காத சூலையதுங் கிரந்திப்புண்கள்
தாக்கியதோர் முடக்குழுதல் கபிப்புழுறல்
தனுர்வாதம் பிரமியதோய் சயகாசங்கள்
தேக்கியதோர் சொரிசிரங்கு புழுக்கள்வைட்டி
தெளிவில்லாக் கூட்டதோய் தீருந்தானே. (15)

வேறு

நடுக நடுக்கிடும் பிதற்பி னற்றலும்
விடுகினைவ்று மிடட்டிடம் விலதுப்பலனை
கடுக தத்திடும் கனைக்கற்ற சோலையும்
முடுமு டுக்கிடும் மூர்க்கமு தாகுமே. (16)

மூர்க்க மான கனவுநி னைவதூடம்
தீர்க்க முற்றுத் தெளிந்து யுகந்திடும்
ஆர்க்கு மிவ்வித லேகிய மாகுமாம்
எர்க்கு மோர்க்கு மிதுவுஞ் சுலபமே. (17)

சுலப மாகவே சொல்லிடும் பத்தியம்
வலு விராது வெகுவித மாகவே
தொலுமி னைறப்படி நீருமண்ணி யாதினன்
பலுக வேகுக பாகமீ தானதே. (18)

தானி தற்குமிம பத்திய நோயிலை
மேனி மிக்கச் சிறுகயி றெக்குபாடம்
ஏனி மோவினை மாமதீல சுருக்கீடு
கோணி டாதிது மூலிக ளாணதே. (19)

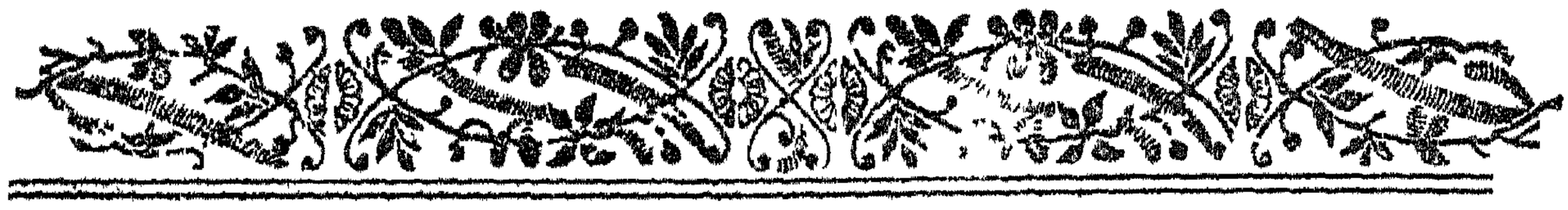
மூனி யானது சாத்துகு ணங்களும்
மேனி னுக்கு விசைகருகு னிர்க்கியாம்
பானி னுக்குள்ள மூக்குணம் போலவே
கோலி லுலல்லோ காண்பது நல்லதே. (20)

நல்ல லேகியந் சொல்லினென் யாணிதோ
மெல்ல மெல்ல விருந்துபோ னுண்பரால்
கல்ல கல்லக் கடடமும் போலவாம்
தொல்லை யெல்லாந் தொலைந்து போகுமே. (21)

தண்வந்திரி ஞானசாஸ்யம் உக.

மூற்றிற்று.

சுந்தரபாண்டியம், சாலிமதாரிகதி கோத்திரம் அண்ணுமலைச் சாமிகள் பலர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின் படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குருமேவ துணை.

எண்பதாவது:

தன்வந்திரி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கலைக்கியானம் நூ.

சுத்தநிராமய சோதிமெய்ஞ்ஞான
ஆத்தனுமன்னையு மாகியவஸ்தாய்
நித்தியானந்த நிராலம்பமாகி
முத்திக்குவித்தாய் முனைத்தென்றண்ணை.

தென்றசொற்படி கூணைந்தன்னையே
நன்றதாகநவின் றிடக்கேள்மிக
ஒன்றதானதோர் வேம்பின்பட்டையும்
வென்றிடச்சத குப்பியுங்கூட்டிடே. (1)

கூட்டிடுந்திருத் தாளிசையோடுற
மாட்டிடும்யிது மூன்றையுமோரிடை
நாட்டிடும்உரலானதிலிட்டுமுன்
காட்டிடும்பல மாகயிடித்திடே. (2)

இடியதாக்கியே கேளிதிலோர்வகை
வடிவதாகவே வோர்படிநீரினில்
கொடியதாக யிடித்தைதப்போட்டிடு
படியதாகவே சுண்டவெரித்திடே. (3)

எரித்தநீரினி லேவதுசீரகம்
பிரித்துப்பத்துப் பலமதுசேர்மையாய்க்
குறித்துத்தேய்த்துக் குலாவிக்குலாவியே
விரித்தசொற்படி யாகவுலர்த்திடே. (4)

வேறு.

உலர்த்தியபின் சம்பழச்சார் தனிலேயோர்நாள்
ஒப்புரவாய் மூசுமுசுக்கை தனிலேயோர்நாள்
பெலத்திடப்பொன் னுங்காணிச் சாரிலோர்நாள்
பேசரிய கொடுப்பைச்சார் தன்னிலோர்நாள்
நிலைத்திடவே யிவ்விதமாய்ச் செய்தபின்பு
நிதானிக்கச் சூரண்ம தாக்கியேதான்
தலத்தினிலே வுள்ளபிணி யாளருக்குத்
தயவாகக் கொடுப்பதற்குத் திடஞ்சொல்வேனே. (5)

திடமான சூரணத்திற் பஞ்சதாரை
சிறக்கவே மூன்றுக்கு வொன்றுசேர்த்து
தடமான பித்தமுதல் வாய்வுக்கெல்லாம்
தயங்காமல் வெருகடியி னளவாய்க்கொள்ள
இடமான தலைசுழற்றல் கிறுகிறுப்பும்
இசையாத மயக்கமொடு வாந்திகாந்தல்
படபடத்த தியக்கமுதற் பித்தவாய்வும்
பகராமல் நீங்கிவிடும் பாருபாரே. (7)

பாரென்ற சொல்லதனை நம்பியேதான்
பண்புடனே செய்தவர்க்குப் பலிதமாகும்
சாரென்ற மூலிகையின் சமர்த்துமெத்த
சாற்றுதற்கு யிப்புவியிற் சலிகையாகும்
நாரென்ற நாராப்பா நடக்கைகண்டு
நாட்டிலுல் ரோகமெல்லாம் நடுக்கமாகும்
தேரென்ற வயித்தியத்திற் சொன்னேன் சொன்னேன்
தெவிட்டாத சூரணத்தைக் காணுகாணே. (8)

மணிபூரகம்.

காணுநீ தசையிரத்தங் கடுமூளை வுதிரம் விந்து
தோணுநீ அஞ்சு மல்லாற் றுலங்கிய பொருள்தா னப்பா
வேணுநீ யிதற்குட் டானும் விரைந்துநீ வாசி பூட்டில்
ஆணுநீ யறிவைக் கொண்டு அம்மம்மா வெளியாய்ப் போமே ()

போமிந்த யிடத்தின் பேரு பூரக மீடென் பார்கள்
ஆமிந்தத் தலமே லெட்டு அங்குலங் கடந்தா யாஞல்
சேமிந்தத் திரிகோ ணந்தான் சிறந்திதழ் பனிரெண் டப்பா
வாமிந்த வடலைவைத் தொட்டு வழங்கிய அளவு மட்டே. (10)

மாட்டான னதிமே தாவுந வழுக்கிய நிகாரம் நிற்கும்
வெட்டான னிறுத்தான் றெய்ப்பு மிவாளிகோடி பாலு வாகும்
மிருட்டான வநுபவ் காட்டுந் சிவலோடி சந்தி நிற்பாள்
அட்டான புனிப்புச் சோம்பல் அடவான பயமுங் தூங்கே. (11)

தூங்கலே யொழுப்பி மெள்ளச் சுகமாகப் பெண்ணினைச் சேர்க்கும்
ஆங்கலே அருந்தி யீரான் வுபகந்திய தொழிலைப் பாரு
வாங்கலே சிகார மீடி வாசனை கொண்டு ஜாலம்
ஓங்கலே பனிரண்ட டோகா துந்பனங் கேளுகேளே. (12)

விசுத்தி

கேளுநீ விசுத்தி யென்ற கெடியான தலத்தைப் பாரு
வாளுநீ சோகா மோறும் வகாரங்காங் கதிபவுண்டி
வேளுநீ யிருந்தா னப்பா வினங்கிற்று ஈரெட் டாக
ஆளுநீ அகாரந் தொட்டி ஆகாகா வரைக்கும் வையே. (13)

வைத்திட்ட நிறந்தான் கேளுந வயங்கிற்று கறுப்பே யாகக்
கைத்திட்ட மகேச ரேறு கன்னியும் யேகி நிற்பாள்
ஒய்த்திட்ட பரிசுந் சொல்வார் உத்தமத் தொழிலைக் கேளுந
மைத்திட்ட கடந்தல் வோட்டல் மயங்கிய கடந்தல் காணை. ()

காணைநு நிறுத்த லொதிக் கடங்காம லிருந்த வஞ்சு
கோணைநு தொழில நாகச் சொல்லுமந் தனைகளைக் கேளுந
பூணைநு புசிக்க லாரம் பொங்கிய கோபஞ் சண்டை
ஆணைநு சமயந் தார்க வாசாரங் காரம் கேளே. (15)

கேளுநீ பொசிப்பைக் கண்டாற் கெடியாகத் திறக்கும் வாயை
வாழுநீ ருசிக ளாறும் வாசனைக் கப்பா லில்லை
தாளுநீ பரந்தா னென்ற நனிக்குதோர் பிடை மையா
லேளுநீ படிதா னென்று விளம்புவார் பெரியோர் பாரே. (16)

பெரியோர்கள் சொல்லைக் கேட்டேடன் பிரட்டினை இனையை வாங்கி
அரியோர்கள் காலைற் றுள்ளி அழைத்தார் பாரு பாரு
தெரியோர்க ளாரு லம்மே சிக்கென அங்கென் றாளை
பரியோர்கள் காலுஞ் சேர்ந்து டாளிச்சனைத் தேடினும் பாரே.

தோணிய தனத்தின் மேலே சூழ்விரல் பதிறை றோற
ஆணியாம் அண்டம் போலே அகாரங்காண் நடுவே நிற்கும்
வேணியே வட்ட வீடு விளங்கிய யிதழ்தான் ரெண்டு
பேணிய அளவா வென்று பெலபொரு ளிருந்தவாறே. (18)

வாறதின் நிறத்தைக் சேரு மகத்தான படிக வர்ணம்
கூறிதிற் சதாசி வன்ரூன் கொள்கிய மணித்தா யோடு
தேறிலாச் சத்தி யப்பா செய்கின்ற தொழிலப்பாரு
வேறிது காமக் ரோதட் விளங்கிய லோப மாமே. (19)

ஆமினி மோகத் தோடு அடங்கிய மகத்தோ டஞ்சும்
ஓமினி யைந்துஞ் செய்வார் வுத்தமர் திக்கிற் கேரு
காமினி பிரமன் மாலுவ் கடுஞ்சிவமயேச ரைதும்
சாமினி காப்பா ராதி சதாசிவந் தளவா யாமே. (20)

தளவாயைக் கண்டா யாரூற் சச்சிதா னந்தங் காண்பாய்
தளவாயைக் கண்டா யாரூற் ரூயொடு சேர்ப்பார் பாரு
தளவாயைக் கண்டா யாரூற் சமூசயந் தீருந் தீரும்
தளவாயோ டேத்த கள்ளன் சாங்கமா யுறத்துப் பாரே. (21)

உறத்துநீ வாசி வைத்து ஆதிட விங்கைப் பாரு
நிறைத்துநீ வருண மஞ்சு நிலையாகத் தோணுந் தோணும்
இறைத்துநீ போகா வாசி யிழுத்தங்கே நாலைக் கட்டு
மறைத்துநீ வைத்தா லுந்தான் மறையாது மணித்தாய் காணே.

தாய்காணு மட்டு மப்பா சமூசய மாயை யாகும்
ஓய்காணத் தொழில்க ளோந்தும் ஓமென்ரூல் கூணைத்தில் லாகும்
காய்காணும் பிஞ்சுங் காணுங் கவனமும் விண்ணைத் தாண்டும்
தோய்காணுந் தமரிற் புக்குஞ் சூட்சதனை யுணைக்கக் கேளே. ()

கேளுநீ மணியைத் தூண்டிக் கெடிவீர மேட்டு மேலே
ஆளுநீ குருப தந்தான் அமமம்மா வெளியாய்த்தோணும்
வேளுநீ அதற்குள் நின்று வீசிடு வாசி கொண்டு
வாளுநீ கீழே நிறக வரிலைசபுந் தோணுமம்பாரே. (24)

தோணிதி மேலே யப்பா சுகமாகப் பதிலென் றேதான்
ஆணிடு பாரு ஆயிளி மணியோ டிடட்டுமே.

வேணிடு பனைய தோன்று விளங்கிய பரம தொன்று
காணிடு வதன்றிற் சாபங் காரணங் கண்டி லேனே. (25)

கண்டிடா மார்க்க மெல்லாங் கண்டிட வாசி நோக்கே
ஏணையுலா பிடாரிக் குள்ளே வுற்றுப்பார் காணுங் காணும்
மண்டிலா வருக தத்தில் வைத்துப்பார் தோணுந் தோணும்
தண்டுலா மூல மென்று தனிப்பது யொன்றுங் காணே. (29)

காணுமே மதிக்கு மேலே கலந்துபார் தினைசா தத்தைப்
பூணுமே நெஞ்சிற் பாரு புகழ்ரவி பனிரண்டப்பா
தோணுமே மூலம் பாரு சுடர்கோடி தீபுங் காற்றும்
ஆணுமே மூணும் பார்த்து அந்தந்த யிடத்தைக் கேளே. (27)

சேரநீ மூலத் தீழே கெடியான நிராதா ரந்தான்
வாருநீ மூல மப்பா வழுங்கிய துரியா தீதம்
வேருநீ சுவாதிஷ் டானம் விளங்கிய புனித நாதம்
ஆருநீ பூர கத்தை அழுத்தியே வறிந்து கொள்ளே. (28)

அறிந்துகொள் ளணுக தத்தை அப்பப்பா களித்த வீடு
கரிந்துகொள் விசுதி வீடு கனவெல்லாங் காணுங்காணும்
தெரிந்துகொள் மணித்தாய் வீட்டிற் சாக்கிரம் மெத்த வாகும்
பிரிந்துகொள துரியா தீதம் போகுரு பதந்தான் பாரே. (29)

பதத்தின்மேல் நிராதா ரந்தான் பார்க்கின்ற வல்லோர்க் கப்பா
திதத்தின்மேல் மூக்கு பின்பு இருதய முதலைப் பாரு
மதத்தினமேற் பார்த்தா யாலை வழியெல்லாந் தெரிந்துபோகும்
குதத்தின்மேற் குய்யங் கண்டு குலையாத சுணங்கர் கேளே. (30)

சுணங்கரே வாசி போலுற் சூட்டிய வாசி பொய்பொய்
சுணங்கரே பூசை போலுற் சூட்டின தனைதான் பொய்பொய்
சுணங்கரே ஞானம் போலுற் றாக்காது குளிகை பொய்
சுணங்கரே லையல் நீக்கிச் சூட்சமாய் மூலம் பாரே. (31)

மூலத்தைத் தொட்டுச் சொன்னேன் முடியொக்கும் வேத மப்பா
கோலத்தை விட்டுப் போட்டுக் குறிகாண வெல்லாஞ் சித்தி
ஜாலத்தை விட்டுப் போட்டுச் சச்சிதா னந்தங் கண்டு
சீலத்தை யுறவு தாக்கிச் செழித்திடப் பொறிசல் வீரே. ()

தன்வந்திரிகலைக்கியானம் ஈ உ

முற்றிற்று.

உ

குருதெய்வதுணை.

எண்பத்தேழாவது :

தண்டலத்திரி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

நேரிசை வெண்பா,

வெண்பா.

ஓரெழுத்தைக் கொண்டே உசார மகாரமதாய்ப்
பேரெழுத்தைக் கொண்டே பிறைசூடிச்—சீரெழுத்தி
லுந்திக் கமலத் துதிக்கு மயன்மா லுந்
திந்திரன் வேலூர் சிவம். (1)

மாய்கிறீர் வீணை மனத்தி னிருக்கின்ற
தேய்வை யறிந்துடனே சேராமல்—வாயுலைத்தான்
கும்பித் திருந்தாற் குடலு முயிருமுடல்
வெம்பி யுடைந்தே விடும். (2)

பூசை யிதுவாய் புலம்பித் திரியாதே
பூசை கடந்த பொருளறியீர்—பூசைதா
னுந்தியோ அந்தமோ வுந்தெழுந் தென்பதுவோ
தீதில்லாச் சற்குருவாஞ் செப்பு. (3)

கவ்வினிடம் வாய்வுழுதற் காலாக் கினியெழுப்பி
அவ்வுதனை யுவ்வாக்க மாட்டாமல்—தெய்வ
மொருவனே யென்பர்மற் றொன்றுநூ றுகித்
திரிவரோ வீணை தினம். (4)

புற்றின்று பார்குடித்துப் போற்றிச் சருகுதின்று
சற்குணையி லேயிருந்து கண்டீரோ—சற்குருவைப்
போற்றியிரு மாண்டவிடம் போதிப்பா னின்பிறவி
மாற்றுவா னின்பமுடன் வந்து. (5)

பாலைக் குடித்தாலென் பற்களிகள் தின்றாலென்
நீலைச் சுழிமுனையைச் சேர்ந்தாலென்—மூலமதில்
ஒப்பனையாய் நின்றபொருள் உண்மையறி யாமூடர்
எப்படித்தா னீடேறு வீர். (6)

தன்வந்திரி ஞானம் கூ.

மூற்றிற்று

மதுரை பாத்திரக்கடை வியாபாரம் ந. ரா. ம. கணபதியாபிள்ளை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

எண்பத்திரண்டாவது.

தன்வந்திரி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

முப்புரசூலாதிரம் சதம்.

சீரான தேவியுமை வாலைபாதம்
சிறப்பாக வென்சிரசில் வைத்துச்சொல்வேன்
ஆரான உமைமேதவி பாதங்காப்பு
அன்பான கரிமுகவன் பாதங்காப்பு
வாரான சண்முகவர் பாதங்காப்பு
வாழ்ந்ததொரு மூவருட மூலங்காப்பு
காரான வென்குருவின் பாதங்காப்பு
கணக்கான அண்டபிண்டத் காதிகாப்பே. (1)

காப்பான அண்டமதில் நாதவிந்து
கருணைதர அகாரமுடன் உகாரந்தாண்ட
வாப்பான ஓங்காரம் அண்டமப்பா
வளர்ந்ததடா கொடுமுடியு மிதுக்குள்ளாச்சு
ஆப்பான அண்டபிண்ட மாதியந்தம்
அன்பான கோசமுடன் பீசமாச்சு
மாப்பான நாதவிந்தா லாண்பெண்ரெண்டும்
மகத்தான சீவாத்மா உதித்தவாரே. (2)

வாரான மூப்பூநாற் பத்துயெட்டும்
மகத்தான யிந்நூல்தான் திறவுகோலாம்!
ஆரான வெனதுவாக் கியநூற் கெல்லாம்
அரன்வாக்கு அழுகணையை யிதிலேசொல்வேன்
காரான கப்பியுப்பு ஆனவாறும்
கனமான சிவஉப்பு ஆனவாறும்
பூரான பூலமுத வாறுகாரம்
பூக்கிபரூள்ள பூரகந்தான் பிறந்ததாச்சே. (3)

ஆச்சென்ற சிவத்தின்மூப்பு சத்தியுப்பு
அழகாம்பூ ருவத்தாற்சென் மித்ததாச்சு
வாச்சென்ற யிவ்விதங்க ளானமூலம்
வகைவகையாய் மூப்பூனைவப் பிரித்துச்சொல்வேன்
காச்சென்ற பூருவந்தான் கபிலதன்னிற்
கனமெட்டி முதலொன்பா னதிலே பூக்கும்
நாச்சென்ற ரெண்டுபத்து நாலுக்குள்ளே
நலமாகப் பூத்ததுவும் பூர்வடாச்சே. (4)

ஆமென்ற பிண்டத்தின் மேலேபூத்து
அழகான கொடிமாவும் பூரீராச்சு
காமென்ற காயின்மேல் நீருமாச்சு
கண்மணியே நீரின்மேல் நெருப்புமாச்சு
வாமென்ற உழல்மண்ணு உவர்மண்ணுச்சு
வகையான ஆதிமுப்பு அழுதமுப்பூ
நாமென்ற அரண்செயலாற் பூத்தபூவு
நலமான மகாநந்தி முப்பைக்காணே. (5)

வேறு.

நந்தி யானவர் நல்லுப்புச் செயல்தன்னுற்
கந்த னனவர் கைலைச் சபைதன்னில்
முந்தி யானது முக்கிய கமலமாம்
ஐந்து லாணிய ஆதிமுப் பாகுமே. (6)

ஆதி யானது அமர்ந்த கமலத்திற்
காதி யானவர் கடவு ளருளதால்
சோதி யானது செற்பர சூட்சமாம்
வீதி யானது விளங்குமெய்ஞ் ஞானமே. (7)

ஞான மாவது நால்வருங் கண்டது
வீன மாக விளக்கும் புரியட்டம்
ஆன மாவது அகந்தனிற் பூத்தவர்
வான மானது வகாரமுப் பாகுமே. (8)

வேறு.

ஆகும்பல போர்களுட அவுஷதமுமுத்தி
ஆகுங்பல நால்சாஸ்திரம் ஆண்மைதனினிட்டால்

ஆகும்பல மூவரிப்ஆத்திதனிற் பூத்த
ஆகும்பல பூர்வமதி லமர்ந்ததிவ ராமே. (9)

வாழுனது சீர்கண்டவர் வாழ்க்கைபல மூழ்க்கை
காழுனது கீழ்கண்டவர் காட்சிதனில் வாழ்வார்
நீழுனது சிவங்கண்டவர் நிர்க்களம தாகில்
ஆழுனது செலமாகிய அதத்தியுனக் கீடோ. (10)

அத்திமுக னுதித்ததருள் அப்பாலுனக் கிப்பால்
அத்திமுகன் சத்தியருள் அண்டடப்புய வாகும்
அத்தியதில் முத்தியதில் அண்டமதில் நீளும்
அத்திமுகன் நீரையனு தினமும்நீ கொள்ளே. (11)

வேறு.

கொள்ளுமெவகை கண்டு கொள்ளுமெவகை யாக
கொள்ளுமண் டலந்தான் மகாண்டுவிட் டாக்கால்
கொள்ளுமது தேகம் கொடிதான தங்கம்
கொள்ளுமது ஆக்கை கொடிதான ரவியே. (12)

வேறு சிவ முப்படி,

ரவியான சிவமுப்பூ சொல்லக்கேளுந
ரவியென்ற நாதாக்கள் மறைத்ததெல்லாம்
அவியான யிந்நூலிற் றிறந்துசொல்வேன்
ஆச்சரிய மிந்நூல்தா னார்க்குக்கிட்டும்
கவியான கவியதுதான் நாற்பத்திரட்டிற்
கைமுறையுஞ் செய்முறையுங் கண்டுசொல்வேன்
மவியான பிண்டமதி லண்டவிந்தை
மைந்தனே முதற்பிறந்த வித்தைவாக்கே. (13)

வாங்கப்பா அண்டமுடி தன்னைவாங்கி
வளமான கோளையுடன் சுவ்வைவப்போக்கி
ஆங்கப்பா அண்டமெனுத யுரலிற்போட்டு
அறுசாமம் விடாதேநீ சாடுசாடு
நாங்கப்பா சமூலமது மெழுகாய்ப்போகும்
கலமான மலப்புனியென் றிதற்குப்போரு
மாங்கப்பா யிப்புனிலையப பாண்டத்திட்டு
மைமந்தனே பனிக்குட தனின் மெலமும்வாரே. (14)

வாரப்பா சோதிதான் ரெட்டியாகும்
வளமாக அடுப்பேத்தித் தீயைமூட்டி
சாரப்பா சாமடது ரெண்டுமாகும்
கண்மணியே பூசீனைப் பிறகுபோடு
ஆரப்பா படியொன்று போட்டுக்கொண்டு
அப்பனே ஒருநாழி யெரிதாயாலல்
காரப்பா கல்லெண்ணெய் கக்கிப்போகும்
கலமான சுத்தசவுக் காரமாமே. (15)

ஆமப்பா வழுலிசவுக் காரமென்றும்
ஆனதாரு உளமண்சப் பென்றும்பேரு
வாமப்பா யிச்சப்பை யெடுத்துக்கொண்டு
வளமான வெள்ளோப்பீங் கான்றோடு
காமப்பா சிகப்புமண் பூமிதன்னிற்
கண்மணிய யெருவைசதூர் மேடைபோட்டு
காமப்பா பூச்செடிகள் வனம்போல்வைத்து
கலமாய்த்தும் பைச்செடியைச் சுத்திவையே. (16)

வையப்பா பீங்கானே மேடைமீதில்
வளமாகச் சோடசமாய் வைத்துக்கொண்டு
கையப்பா மாந்தோல்கீழ் முகமாய்க்குந்தி
கணபதியைத் தியானித்துப் பூசைபண்ணி
ஐயப்பா பூசைசெய்ய வைத்யம்பண்ணி
அப்பனே மண்டலந்தான் ஒருநிலையாய்நின்று
பையப்பா அட்டகா சத்தைச்செய்தால
மகத்தான வெண்சாரை யிறைச்சலாமே. (17)

ஆமென்ற வெண்சாரை யோங்கிமைந்தா
அகரா கதிர்போலே பூக்கும்பாரு
காமென்ற வெண்சாரை ஆர்தான்காண்பார்
கலமான அறிவுள்ளோ னைசுத்திற்காண்பான்
காமென்ற சாலரையப்போ மேலாங்கிநிற்கும்
கண்மணியே சிவமூப்பூக் கருத்திலெண்ணு
வாமென்ற மூப்பெடுத்துக் குப்பிதனிலில்
லெத்துமேந்த விக்கிலட்ச மூருவுமாட்டே. (18)

பாட்டிகிற வினமறிந்து பூசைபண்ணு
மனைபார்கன்னனி விந்நாலீலக் காட்டவேண்டாம்
ஆட்டிகிற சிலமதுதான் நன்றுய்ச்சொன்னேன்
ஆனதொரு சத்தியைத்தா னைறகிறுண்பார்
வாட்டுகிற சிவசத்தி முப்பூனமந்தா
வகையோகச் சொல்லுகிறன் வண்மையாக
நாட்டுகிற பொருளெல்லா மிதிலேதான்றும்
நலமான மூப்பூனவ நவிலுவேனாமே. (19)

ஓமப்பா முதற்பிறந்த பத்தினியாம்பெண்ணை
ஓகோகோ பெண்பிண்டங் கொண்டுவந்து
ஆமப்பா சட்டையுடன் கோசைசவ்வும்
அப்பனே யிதமுமன்றும் வாங்கிப்போட்டு
வாமப்பா சுல்லுரலிற் போட்டுக்கொண்டு
வகையாக யெருக்கும்பா வீருசாமந்தான்
தாமப்பா சாடியதைப் பாண்டத்திட்டுத்
தகயபனி நீரிரண்டு படியும்வாரே. (20)

வார்க்கையிலே பூர்வமதா படியொன்றிட்டு
வகைவிபா மாகவும்நீ கிளறிக்கொண்டு
ஆர்க்கையிலே அடுப்பேத்தி நீயைமூட்டி
அப்பனே பிருசாம மெரித்திடாய்நீ
வர்க்கையிலே யெரித்துவிட னண்ணெய்கக்கும்
இனமாகக் குறிகியது வெள்ளைச்சப்பாம்
மார்க்கையிலே சப்புநிறங் கண்டுகொண்டு
மகத்தான பாண்டமதை யிறக்கிவையே. (21)

வையடா சிவபிண்டம் பிறந்தகான்தான்
வளமாக ஒன்பதிலே யிறந்தால்நன்று
கையடா சத்திபிண்டம் பிறந்தகானிற்
கண்மணியே திங்களெட்டி லிறந்தால்நன்று
ஐயடா மூன்மேனை யேங்கொண்டு
அப்பனே பீங்கானிற் சப்பைப்போட்டு
வையடா மேற்குமுகம் புனித்தோற்குந்தி
நலமான வாலையைத்தான் கருத்திலென்னே. (22)

பெண்ணவே ஒன்றைவிட்டு ஒருநாள்தன்னில்
பெண்மகனே ஊசிநீர் தெளித்துவாரீ
கண்ணவே தும்பைமலர் தன்னுல்லைமந்தா
கண்மணியே அர்ச்சனைதான் செய்துவாரீ
வண்ணவே பூசைசெய்ய வேத்யம்பண்ணி
னமாக ரோசகபூ ரகமாய்நின்று
மண்ணவே அறுபதுநாட் செல்லுதானால்
மகத்தான சத்திமுப்பாய் கண்டுகொள்ளே. (23)

கொள்ளவே மூப்பூலை பெண்ணசொல்வேன்
கொடிதான மதிபோலே காந்திவீசம்
விள்ளவே யான்திறந்து விண்டுவிட்டேன்
லேதாந்த மூப்பூவா மிந்நல்லைமந்தா
உள்ளவே மூப்புலைவக்கும் நாள்தான்சொல்வேன்
உத்தமனே பங்குனிசித் தினையுமாகும்
மெள்ளவே வைகாசி ஆனியுந்தான்
மென்மேலும் வெகுநன்று மேவிப்பாரே. (24)

பாரென்ற பூர்வமூப்பூச் சுண்ணாங்கேளு
பண்பான பூர்வமடா பிண்டமாவு
ஆரென்ற னண்ணைப்தனைக் கூழற்றிப்போட்டு
அப்பனே பூர்வமூப்புக் கல்வத்திட்டு
வாரென்ற விந்தாலே சாமமாட்டு
வளமான பனிநீரால் சாமமாட்டு
காரென்ற யிருசாம மாட்டிக்கொண்டு
கண்மணியே வில்லைசெய்து ரவியிற்போடே. (25)

போடவே சீலைசெய்ய பெடுத்துக்கொண்டு
பேரான பத்தெருவிற் புடத்தைப்போடு
ஓடவே தணலெல்லாம் போனபின்பு
ஆகாரா வில்லைதனை பெடுத்துப்பாரு
காடவே சுண்ணாம்பை பென்னசொல்வேன்
சாயிலாச னைகளை பொப்பாம்பாரு
வாடவே வேண்டாங்காண் சுண்ணம்போதும்
வகையான பூர்வமூப்புச் சுண்ணமாமே. (29)

ஆமப்பா ஆணண்டம் விந்துவாகும்
அப்பனே பெண்ணண்டம் ரத்தமாச்சு
காமப்பா அண்டவிந்தை யெடுத்துக்கொண்டு
கண்மணியே தெளியவைத்தால் ரத்தவிந்து
வாமப்பா ரத்தவிந்தா லெல்லாமாச்சு
வளர்ந்ததடா பூர்வமூப்பு அனுமூப்பு
காமப்பா ஆதியென்ற பூருவத்தில்
கலமான பிண்டமில் லறலுமாச்சே. (27)

ஆச்சென்ற மில்லறத்தி லுப்புப்பூத்து
அழகான காடதிலே வசியமாச்சு
வாச்சென்ற ருசியாச்சு சயிலமாச்சு
வளங்குகிற அப்பாச்சு உப்புமாச்சு
காச்சென்ற ரவரசத்தால் உவர்மண்ணாச்சு
கயிலாச வர்க்கமதாற் பூர்வமாச்சு
நாச்சென்ற பராபரமூப் பூவுமாச்சு
கலமான ரத்தியொனி பார்வையோமே. (28)

ஆமேதா னிந்நூலைக் கொடுத்தபேரை
அமனனைவே பூசித்துப் பணிந்துபோற்று
வாமெனவே நூலதனை யீந்தபேரை
வளமாக மோசமது செய்யவேண்டாம்
காமேதா னப்பாவர் தீராதப்பா
கலமான பாவமது சேராதய்யா
காமேதா னவர்மனது பூசிக்கச்செய்
கண்மணியே நூல்சுலோகத்தான் கனிவாய்வாக்கே. (29)

வேறு.

வாங்குபண முங்களுட வாழ்க்கைபதி னூலே
வாங்குவித மறிந்துவழி யாகவும்நீ வாங்கு
வாங்குமிந் நூலின்வழி யாய்த்துலை கண்டு
வாங்கியிந் நூலைவழி யாகவுமே போற்றே. (30)

போத்துவது நூலைப்பு சமுஞ்சு பூகம்
ஆத்துவது ஆதமுமந்து சத்துவமு முப்பான்
வாத்துவது முப்பதிலே வளங்கும்பல கலைகள்
மாத்துவது தொண்ணூற்றே டாராடடங் கும்மே. (31)

மடங்குஞ் பலகலீ மாதாங்கந் தன்னிலே
மடங்குஞ் சிவசத்தி ஐம்பூதந் தன்னிலே
மடங்கும் பிறவி மதியாதி யந்தத்தில்
மடங்கும் புரியட்ட மாகந்தி வீட்டிலே. (32)

வீடான வீட்டிலே விளங்குமெய்ஞ் ஞானமாம்
வீடான வீடதில் வேதாந்த நந்தியாம்
வீடான வீதியில் விளங்குஞ் சுழிமுனை
வீடான வீட்டில் விளங்கும்பரப் பிரமம் (33)

பிரமமென்ற சுழியதிலே மும்மூலந்தான்
பிரமான மூலமதிற் பிரமாவிஷ்ணு
பிரமமென்ற கமலமது கபாலமாச்சு
பேரான சிவசத்தி பிரமமாச்சு
பிரமமென்ற நடுவில்ருத் திரருமாச்சு
பேரதிகம் ருத்ரகளா கோடாகோடி
பிரமமென்ற கபாலமது உலகந்தன்னிற்
பெலமாக ரெம்பவுண்டு யெடுத்துக்கொள்ளே. (34)

கொள்ளவே கபாலமதை யெடுத்துக்கொண்டு
கொடிதான கல்லுரலிற் போட்டுக்கொண்டு
விள்ளவே யெருக்கம்பால் சாதிசாடு
வெள்ளையது வெகுகோடி வெண்ணைமயாகும்
மெள்ளவே மாப்போலே தூளாம்பாரு
மகத்தான மாவெடுத்துப் பாண்டத்திட்டு
அள்ளவே சுத்தசலம் படிரெண்டிட்டு
அழகான தீமூட்டி அடுப்பிலேத்தே. (35)

யேத்தவே யிரண்டுசா மந்தானப்பா
யென்மகனே யெரித்திடவே எண்ணெய்க்கக்கும்
வாத்தவே வையகத்தி லண்டகாரமும்
வளமாக யெண்ணெய்யது சுழன்றுபோகும்
ஆத்தவே யெண்ணெய்யது ஜலத்தின்மேலே
அழகான தாமரைபோற் படர்ந்துநிற்கும்
மாத்தவே மேலாக யிருந்துப்போடு
மகத்தான அண்டமது சுத்தியாச்சே. (36)

ஆச்சிசன்ற அண்டஞ் நான் கல்வகுத்திட்டு
அழகான சூழ்பிரபஞ் சாமமாட்டு
ஊச்சி சன்ற பூர்வகுகம் ணாங் களஞ்சுபோடு
மகத்தான சுக்ரூலத்தாற் சாமமாட்டு
வாச்சென்ற பிருசாம மாட்டிக்கொண்டு
வலையாக வுற்பத்தித்து விஸ்லைசெய்து
காச்சென்ற தரி லீலை காயப்போடு
வழு ச் சீலைசெய்து கனவில்லையே. (37)

வைச் யி ப் பிரதுவும் உலர்ந்துதாணல்
வழுஞ்சுறு தத்தெருவிற் புடத்தைப்போடு
வைக்கயிலை நீரியது சுண்ணாம்பாகும்
வாய்ப்பான அண்டசுண்ணம் வளமைகாணும்
வைக்கயிலை சுண்ணமதை யெடுத்துக்கொண்டு
வளர்குறை உலகத்துச் சீவதன்னில்
வைக்கயிலை அதிற்போட்டு தேவிமுன்னே
வாழ்வீகர ணதியென்று வாழ்த்துவாயே. (38)

வாயென்ற சுடுகளவு சுண்ணங்கொண்டால்
வளமான தேகமது எருப்போலாகும்
காயென்ற காடிநரம் பிறுகிப்போகும்
கலையாய விறுகியது வலுத்துப்போகும்
காயென்ற காயமதைப் பறி வாயில்லை
சடான மேகம்போல வாழ்கழன்றுபோகும்
ஆயென்ற ஆறுவயற்ம் மேனபதமெல்லாம்
அடான சூதுடனே கள்ளம்போமே. (39)

போமப்பா வேறையது செய்பவென்றால்
புகழான தாம்புரத்தான் கொண்டுவந்து
ஆமப்பா அண்டசுண்ணங் களஞ்சுயொன்று
அப்படினை வாய்நீரால் குழைத்துப்பூசி
வாமப்பா வீட்டெருவிற் புடத்தைதப்போடு
வலுவுயாகப் பழுத்துநீடித் தணைதாணுகும்
காமப்பா லைகுழைவுறுயாய்ச் சொல்லியிட்டோடம்
கலைமானை முறையிதுகான் காணுகாணே. (40)

காணப்பா அண்டபிண்ட மிதுவெண்டுக்கும்
கைமுறைய தானதொரு சுத்திசொல்லவேன்
வாணப்பா சுத்தநீர்பூ நீரிரண்டும்
வகையான அழுரிழும் மூர்த்திமூன்று
ஆணப்பா யிதுமூன்றிற் சுத்தியாச்சு
அழகான யிதுமூன்றி லெல்லாஞ்சுத்தி
மாணப்பா சுத்தியிவ் விதமாய்ச்செய்தால்
மகத்தான சரக்கெல்லாம் மாண்டுபோமே. (41)

போமென்ற பொருளெல்லாஞ் சுத்தியாலே
புகழான கற்பமெல்லாஞ் சுத்தியாலே
ஆமென்ற சீவகளை சுத்திசெய்தால்
அழகான கற்பமென்று பேருமாச்சு
வாமென்ற வாதமதுக் காதிசுத்தி
வழங்குகிற லயித்தியமுஞ் சுத்தியாலே
காமென்ற கடோழுள்ள சரக்குக்கெல்லாம்
கைமுறைதான் சுத்தியிது கண்டுசெய்யே. (42)

செய்யுகிற பூட்டெல்லா மிதிலேசொன்னேன்
செயம்பெற்ற மூப்புநாற் பத்தெட்டென்றேன்
அய்யுகிற சித்தர்சொன்ன மூப்பூவெல்லாம்
ஆதியென்ற மூப்பூவை மறைத்தாரையா
கய்யுகிற கைபாகஞ் செய்பாகங்கள்
கருத்தாக மறைத்துவைத்தார் சித்தரெல்லாம்
மய்யுகிற வித்நூல்போல் கொலலெவில்லை
மாட்டிவிட்டே னிந்நூலில் மகத்வமாமே. (43)

ஆமப்பா முன்னோர்கள் சொன்னநூலில்
அதிசயமாய் மறைத்துவைத்த பொருள்களெல்லாம்
வாமப்பா மாட்டிவிட்டேன் நாற்பத்தெட்டில்
வகைவிபரந் தோணுதற்கு வகைசொன்னேன்பார்
சாமப்பா சொன்னமொழி முன்னோர்வாக்யம்
நலமான வாக்கியமென்று பூசைபண்ணு
சாமப்பா கனகசபை சன்னிதிக்காண்பாய்
கருத்தாண மோட்சமது யெய்தும்பாரே. (44)

வேறு.

பெய்துமன முருக்கினை யேகஉப நிடமாய்
பெய்துமன மூங்கனிட யேகமலைதப் பூட்டி
பெய்துருல் லோரிடம் பேவல்பர மதிறுல்
செய்ததனைப் பொருளாகும் யிடமதனைச் சொல்வாம். (45)

வேறு

வாமென்ற கல்லோர்க ளிடத்திற்சேரு
வளமான அறிவுபுத்தி விவேகனுவாய்
காமென்ற உலுத்தரிடஞ் சேரவேண்டாம்
கண்மணியே கல்லோர்க ளிடத்திற்சேரு
காமென்ற ஆணவத்தை நீக்கிப்போடு
கலமான ரோசகத்தை மனதிற்பூணு
ஆமென்ற சூதுடனே பொய்புந்தள்ளு
அரகரா பூரகத்தைத் தினமும்பூசை. (46)

பூசவே மாயையது கொள்ளவேண்டாம்
போரான மனமடங்கி யறிவில்நில்லு
ஆசவே அறிவுகுரு ஆசானத்தான்
அனுதினமும் மனதில்நே சகத்தாற்கட்டு
மாசவே கல்லோர்க்கு வாய்க்குமிந்நூல்
மகத்தான நூலிதுதான் மருவிப்பாரு
காசவே நன்மைதனை யறிவிற்பூணு
கலமான யோகவா னறிவில்நில்லே. (47)

நில்லாட்டால் நிலைகெட்டு அழிந்துபோவாய்
நினைவதுதான் தயறிகன்ருய் நிஷ்களமாய்
அல்லாட்டால் சொல்லுசிறு பிந்நூலேத்தான்
அசடர்கண்ணிற் காட்டாதே அழிந்துபோவாய்
வல்லாட்டால் குருவிதுதா னிந்நூல்மைந்தா
வகையாகத் தோணுதற்கு வகைபோதாகும்
மல்லாட்டா லிந்நூலேப் பூசைபண்ணு
மகாகோடி வேதையிதி லாகுமுற்றே. (48)

தன்வந்திரி முப்பு சூஸ்திரம் சாவு.

முற்றிற்று.

தன்வந்தரி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

தண்டகம்.

அண்டமெனும் பரப்பிர்மவுருளேபோற்றி
அன்பான மலைமகளிற்நாப் பாகம்போற்றி
குண்டமெனுங் குண்டலியின் பாகம்போற்றிக்
குருவான பரமபுருஷன் பாதம்போற்றி
வண்டமெனும் வழுவில்லையுட அதிகம்போற்றி
வளமான அறுமுகவர் பாதம்போற்றி
மண்டமெனுஞ் சதுர்நிகமன் பாதம்போற்றி
மதியான ரவிமதியி னருளேபோற்றி. (1)

போற்றினேன் சிவகாமி பாதங்காப்பு
புகழான முன்மேலோர்கள் பாதங்காப்பு
சாற்றினேன் வாசியுட முலங்காப்பு
தாமான யென்குருவின் பாதங்காப்பு
ஊற்றினேன் ஆதிசிவ காமிகாப்பு
அய்யாதி மூலவினி மூலங்காப்பு
மாற்றினேன் சிவத்திலேம் பூதங்காப்பு
மகத்தான்வ்தாண் ணூற்றுறு சருவிகாப்பே. (2)

காப்பான மேன்மூலம் அடிமூலத்தான்
கருத்தோதக்கு தாயிஞ்சுசல் திரோதைகாப்பு
வாப்பான [illegible]
வளர்ச்சுதி [illegible]
ஆப்பான சோசலது [illegible]
அன்பான சதாசிவத்தி னருளைகாப்பு
மாப்பான ஆயிரத்தெட்டண்டங்காப்பு
மருவிவரு மாயிரத்தெட்டிசழுங்காப்பே. (3)

காப்பாகும் சகலகலே சேதியெல்லாம்
கருத்தான தண்டகத்தின் கருவைச்சொல்வேன்
வாப்பாகும் மகமேனஅசு வனிமேகுரை
வளமான கலிக்ஞான மைந்தூறக்கும்
ஆப்பாகுந் தாப்பிதுசெப் பேதிசீட்டு
அரகரா யிந்நூல்யார் கொதிக்கப்போரூர்
மாப்பாகுந் திறவுகோ லாகுமைந்தா
மாட்சிகிறை னிந்நூல மருவிப்பாரே. (4)

தூண்டலிதீட்சை.

பாரெனவே குண்டலியின் தீட்சைகேளு
பண்பான ஓங்கினியும் ரூரீம்அங்அஞ்
ஆரெனவே சிவாயகெச முகாயாவென்று
அப்பனே லட்சத்தெண் ணூபிரந்தான்
வாரெனவே டாலுமுப சாரஞ்செய்தால்
வளமாக மண்டலத்திற் பிரகாசிக்கும்
காரெனவே அஷ்டசெள பாகியமெய்தும்
கடாட்சிப்பார் குண்டலிதான் கண்டுகொள்ளே. (5)

கொள்ளவே சுப்ரமண்யர் தீட்சைகேளு
கொடிதான கங்கினியும் வங்அங்கென்று
மள்ளவே புஷ்பபரி மளமெய்வேத்யம்
மண்டலம்லட் சத்தெண்ணூ யிரத்தைதோது
வள்ளவே வாலசுப்ர மண்யர்தாளும்
வருஷிப்பா ரஷ்டசெள பாக்யமீவார்
கள்ளவே கனகசபை நடனங்காண்பாய்
கருத்தரிய மனவெகுளி ஆடக்கமாமே. (6)

வயிரவர்தீட்சை.

ஆமென்ற வயிரவன்றன் தீட்சைகேளு
அப்பனே சிம்வம்யவ சிமரவென்று
காமென்ற மண்டலத்தில் லட்சமோது
நலமாகப் பூசைசெய்வே வத்யம்செய்தால்
காமென்ற வயிரவர்தான் பிரகாசிப்பார்
கயிலையொடு செளபாக்ய மீவாரப்பா
வாமென்ற வடுகனவர் சித்தியாலல்
வகாரசிவ பூபதியுஞ் சித்தியாச்சே. (7)

சிவதீட்சை

ஆச்சென்ற சிவத்திறுட தீட்சைசீ கருந
அப்படீன அப்நம்மமந் சிம்வம்மென்று
காச்சென்ற லட்சத்தெண் ணூயிரத்நான்
கண்டீடாது சித்திப்பார் சதாசிவந்தான்
மாச்சென்ற சித்தனடா வுனக்கீடில்லை
மகத்தான போதையெல்லா மாட்டிவிப்பார்
நாச்சென்ற ஆயிரத்தெட் டண்டத்தான்றும்
கலமான சிதம்பாழுந் தோன்றும்பாரே. (8)

சக்தீதிட்சை

பாரென்ற சத்தியுட தீட்லைசீகேளுந
பன்டான ஆம்ஷைப்ரம் எங்கிங்கென்று
ஆரென்ற லட்சமுருக் செய்துகொண்டு
அப்பனே மண்டலந்தான் தூசைசெய்தால்
காரென்ற சத்தியவள் பிரகாசிப்பாள்
கண்மணியே சகலகலை யீவாள்பாரு
நாரென்று யிந்நூலிற் தீட்சையெல்லாம்
கலமாகத் திறந்துவிட்டோம் நாமேயாமே. (9)

அஷ்டகர்மப்பலன்.

ஆமேதான் அட்டகர்மந் செய்வோர்க்கெல்லாம்
அப்பனே பலனையதை அறைகிறேன்பார்
வாமேதான் வசியமது வில்வமாகும்
வளமான பசுவின்நெய் வசியமாகும்
காமேதான் மோகனமாம் பலனையாகும்
கனமான மோகனமென் னெண்ணெய்யாகும்
நாமேதான் எட்டியுச்சா டனமேயாகும்
கலப்புச்சா டனமும்புங் கொண்ணெய்யாச்சே. (10)

ஆச்சென்ற நில்லைமரம் பேதனைத்தான்
அதற்கிலுப் பெண்ணெய்பே தனைத்துக்காகும்
நாச்சென்ற பலாபலனைக் தடைபன்நதான
நலமான தம்பனைத்துக் தேரண்டெண்ணெய்
வாச்சென்ற பேசுனம்வெண் நாவலாகும்
வராகத்தின நெய்வேச னைத்துக்காகும்
பாச்சென்ற அழைப்பதுதான் வெப்பாலாகும்
மகத்தான கொய்த்தூபிலம் அழைப்புமாடே. (11)

மாதிறை அத்திமா ணைமேயாகும்
மகத்தாம்மேவப் பிபன்னினையிடமா ணைத்தூக்காகும்
ஆதிகிற அட்டகர்மம் விதமாயாகும்
அப்பமீன ளன்னூலி லிதுதான்சூட்சம்
நாதிறு கலாகடபா யின்னூல் சொன்மேலும்
நலமான இந்நூற்கு மெதிர்நூலில்லை
வாதிறு வகைகையெல்லா மிதுமேலெச்சரிவோம்
வகையான சூட்சமென் டகமிந்நூலே. (12)

நூலான நூலெப்பா யிதற்கின்னிடமா
நுணுக்கமுள்ள சூத்திரந்தான் நுழைந்தபாரு
வாலான வகாரமுள்ள பதினைக்காணு
வளமான நீட்சையெல்லாம் முடித்துக்கொள்ளு
காலான காலறிந்து கலைகத்தாண்டி
கலந்தாமல வாசிபுட மூலத்திதரு
ஆலான ஆலிபங்க ளெல்லாஞ்சுத்து
அத்தியென்ற மூத்தியனை அறிவாற்காணே. (13)

காணுகிற வகையறிந்து கண்ணுற் சண்டால்
காட்சியெல்லாம் அனொருகோடிபிற் கண்ணிற்காணும்
வாணுகிற வகைவிபர மாகமைந்தா
வழிகண்டால் துறைகாணும் வண்மையாக
தோணுகிற தொழிலெல்லாந் தோன்றும்பாரு
தொகுப்பான தண்டகசூத்திரனப்பா
மாணுகிற மாகந்தி யருளினாலே
மகத்தான தண்வந்திரி யானென்பாரே. (14)

ரானேவே சடாமுடாடியிற் கெண்கைகண்டேன்
பாலகனே கோதிமுடியி லமர்ந்துகொண்டேன்
காரெனவே நந்தியொளி கண்ணிற்கண்டேன்
காரணனும் ஆவிலையிற் றுயிலக்கண்டேன்
ஓரெனவே சதாசிவத்தின் பீடமேறி
அப்பாலுநி லமுதமையை அறிந்துகொண்டேன்
வாரெனவே வகாரசிவ வழுதந்தன்னை
வாழ்த்தியுடனே அறிவதுரைல் வனோத்திட்டேனே. (15)

இட்டவுட னெனையழைத்து யீசன்றானும்
வகவுப நிடதமென வரங்களீய்ந்தார்
அட்டவுட னக்ஷனத்திற் சித்தனேனன்
ஆரறிந்து அழுமுகத்தை அளித்துப்பூண்டோன்
பட்டவுட னெனையழைத்துப் பார்வதித்தாய்
பாலகனே வாவென்று அழுதமீய்ந்தாள்
கட்டவுடன் நான்முனையைத் தெரிசித்தேதகான்
காயகியா னேம்புலனை யறுத்திட்டானே. (16)

முப்பு.

ஆனென்ற தண்டகத்தின் முப்புசொல்வேன்
அழகான முகற்பிண்டத் தகுமில்லைமந்தா
மானென்ற மகாமுப்பூப் படிமாவாரு
மகத்தான மாவதனைச் சுரண்டிக்கொண்டு
காளென்ற சீலதனிற் கிளியாய்க்கட்டி
சுண்ணாணியே பனிக்குடத்தின் செலத்தைவாங்கி
காளென்ற பாண்டமதில் வார்த்துக்கொண்டு
கல்லெனினி போட்டுமேற் சட்டிமூடே. (17)

மூடவே மண்சீலை யேழுஞ்செய்து
மூக்கியமா யடுப்பேற்றித் தீயைமூட்டி
வாடவே சாமம்மூன்று யெரித்திட்டாக்கால்
வளமான எண்ணெய்யது கக்கிப்போகும்
காடவே பாண்டமதை யிரக்கிக்கொண்டு
சுலமான சீலையெல்லா மகிழ்த்துப்போட்டு
ஆடவே சட்டிதனைத் திறந்துகொண்டு
அப்பனே கிளியதனை யெடுத்துப்பாரே. (18)

பாரனவே சந்திரன்போற் காந்திவீசும்
பண்பான குப்பிதனி லிதனைவைத்து
ஆரனவே தேகிக்குப் பூசைபண்ணு
ஆழகான சோடசமெய் வேத்யஞ்செய்து
வாரனவே முப்புதனைப் பதனம்பண்ணு
வளமாக யிதிலாதிக் தொழிலெச்சாவ்வென்
காரனவே வாதமொடு வயித்தியப்போச்சு
கண்மணியே அதற் னைமுப்ப ரானமாமே. (19)

வல்லாளர்க்கற்பம்.

ஆமென்ற வல்லாளைக் கற்பஞ்சீசுரு
ஆதியென்ற வல்லாளை மூலமேவாங்கி
வாமென்ற ரவிதனிலே சுவர்ணாளிபோடு
வளமாக வுளர்ந்தபின்பு பெடுத்துக்கொண்டு
காமென்ற கல்லுரலிற் போட்டுக்கொண்டு
நலமான வெருக்கம்பாற் சாடுசாடு
கானென்ற மாப்சீபாலே தூளாம்பாரு
கண்மணியே மாவதனை யெடுத்துக்கொள்ளே. (20)

கொள்ளேவு சுத்தசலம் பனிநீர்கொண்டு
குணமாகப் பாண்டத்தில் ரெண்டுபடிவார்த்து
அள்ளேவு சூரணத்தை யெடுத்துக்கொண்டு
அப்பனே பாண்டத்திற் போட்டுக்கிண்டு
நள்ளேவு காற்படதுகாள் ரவியில்வைக்க
நலமான அப்புநீ ரதுபோல்நிற்கும்
வள்ளேவு செயநீரை யிறுத்துக்கொண்டு
வளமான சீவதாவிற் பதனம்பண்ணே. (21)

பண்ணைவே அடியில்நிற்கும் வல்லாளைதான்
பண்பாயிரு போதுமண் டலந்தான்கொள்ளு
அண்ணைவே காந்தகிண்ண மதிலேகொள்ளு
அரகரா ஆக்கையதுக் கழிவேவாயில்லே
மண்ணைவே மதனகற்ப மிதுதானப்பா
மகத்தான கற்பமாம் மருவிப்பாரு
கண்ணைவே கடிக்காயின் கற்பஞ்சீசுரு
கண்மணியே அண்டமுழி கடிக்காய்வாங்கே. (22)

கடுக்காய் கற்பம்.

வாங்கியே சோனையுடன் சவ்வைப்போக்கி
வளமான கல்லுரலிற் போட்டுக்கொண்டு
தாங்கியே யெருக்கம்பா லிடித்தாயானால்
தளராதே முப்சாபம் விடாதேசாடு
ஆங்கியே யிடித்தாக்காற் புளியுமாகும்
அப்புளியைப் பாண்டத்திற் போட்டுக்கொண்டு
நீங்கியே சுத்தசலம் படிரெண்டிட்டு
நிலவாக அரைப்படிபு நீருபோடே. (23)

போட்டுமே கலக்கியொன்றுப் பூடுப்பிதேர்ந்நீப்
புகழான தீமூட்டி யெரித்திட்டாக்கால்
ஆட்டவே நீர்சுண்டிக் கடிக்காயாகும்
அதைபெடுத்துக் கடிக்காய்போ லுண்டைசெய்து
நீட்டவே நிழலதனி லுலர்த்திக்கொண்டு
நினைவாக யிருபோதிரு கடிக்காயுண்ணு
வாட்டவே சட்டையது யெழுந்தள்ளும்
வளமாகத் தேகம்வச் சிரம்போலாமே. (24)

ஆமெனவே சற்பமது அழியாகற்பம்
அப்பனே யிக்கற்பங் கொள்ளுகொள்ளு
நாமெனவே அழியாது தேகந்தானும்
நலமான தேகமது வச்சிரதேகம்
காமெனவே கருவுருவாங் கற்பமுண்டோற்
கயிலாச முத்தியுனக் கெய்துமப்பாரு
வாமெனவே வகாரத்தில் வாசிகாணும்
வளமான சிவபதந்தா னெய்துமபாரே. (25)

பாரெனவே வெண்சாரைக் கற்பங்கேளு
பண்டான வெண்சாரை ஆர்தான்காண்பார்
ஆரெனவே யான்றிறந்து சொல்வேன்மைந்தா
ஆச்சரிய மாரறிவார் சதாசிவத்தைக்
காரெனவே மேயந்திரகிரி முடிதானப்பா
கண்மணியே பொதிகையது அகந்தானப்பா
மாரெனவே ருத்திரர்தா னெழுந்தாராலல்
மகத்தான வெண்சாரை பொதிகையேகும்: (26)

எகியது வருகையிலே மைந்தாகீயும்
யெழுப்பிமே வாகியோட்டிப் பிடித்துக்கொள்ளு
வாகியது முன்கிறுபின் கூடிப்போகும்
வளமாக ஒருபடிதே யிறுத்தியுண்ணு
நாகியது உண்தேகம் வளுத்துப்போகும்
நலமான தேகமது அழிவதில்லை
ஆகியது ஐம்புலனு மத்துப்போச்சு
அகரா ஆச்சையது நன்சமமே. (27)

ஆமப்பா அங்கென்று கும்பித்தாக்கால்
அரைகொடியிற் சித்திக்கும் அறிந்தபாரு
காமப்பா பூரணத்தின் முப்பூதாறும்
கலமாகக் கூடுகளவு போட்டாற்சித்தி
வாமப்பா வெண்சாரை பூட்டுமைமந்தர
வளமாக யிதுரெண்டால் திறக்கலாகும்
காமப்பா கைமுறையாய்ச் சொல்லிவிட்டேன்
கண்மணியே அறிவுள்ளோ ரறிந்துகொள்ளே. (28)

கருநெல்லிக்கற்பம்

கொள்ளவே கருநெல்லிக் கற்பங்கேளு
கொடுகான கற்பமிது அருமைகாணீர்
வெள்ளவே யான்வெண்டேன் கற்பந்தன்னை
யெருளினியன்றி மாபாடங்கிப் பாத்தோர்க்கெய்தும்
அள்ளவே மனேயத்திரகிரி திழுக்கிலையா
ஆனதொரு பொதிகைகிரி அகத்தாணவன்டு
மெள்ளவே முப்பான்றொன்ன டங்குலத்துள்
மகத்தான கருநெல்லி அய்பாருமே. (29)

ஆமெனவே ஐந்திடத்திற் பிரமதேவர்
அழகாகத் தவசிருப்பார் பொதிகைதன்னில்
வாமெனவே நன்மங்கின் வங்கென்றுசொல்
வளமாக மனத்தினணியைத் திடத்திற்கும்பி
காமெனவே பிரமதேவர் மனங்களிந்து
கலமான கருநெல்லிக் கற்பமீய்வார்
காமெனவே அறிவாலே பொதிந்துப்போது
காயமது பெருப்போலே யிருகிப்போமே. (30)

போகுமே காதவிந்து தேகதன்னைப்
போக்கடிக்க மாட்டாது ஓருகாலுந்தான்
காகுமே பதியுடன்தீ வனத்தைதந்தாலும்
கலமாக அடக்கினைவக்கும் காதவிந்து
பாகுமே பராபரமா மேகூருட்சம்
பண்பான சூட்சமடா யிதனைக்கொன்று
ஆகுமே வாசியதி லுலேஅய்யா
ஆச்சுதடா மனைக்கன்னு தெளிவுமாச்சே. (31)

கண்ணுனை கன்னுதற்குக் காற்றான்றெண்டி
காலான சத்தமது பனிரண்டாகும்
விண்ணுனை வாகிபுட பூட்டைத்தாறும்
வினக்கியதோர் சத்தமதால் நிறக்கலாகும்
அண்ணுனை சத்தமது யேதென்றுக்கால்
அப்படனை பனிரண்டு கலையதாகும்
வண்ணுனை கலையொடுங்கும் வகையைச்சொல்வேன்
வளமான யிடகலைபிங் கலையிற்றானே. (32)

தாணுனை சூரியனி லாரொடுங்கும்
தனதான சந்திரனி லாரொடுங்கும்
வாணுனை ரவிமதியா லெல்லாமாச்சு
வளங்குறை தொழிலெல்லா மிதனுலாச்சு
காணுனை கருவாச்சு உருவுமாச்சு
கண்டவரியே சோகியமும் மிதனுலாச்சு
மாணுனை ரவிமதியோ லொளியுமாச்சு
மகத்தான சிதம்பரத்தி னுட்டமாச்சே. (33)

ஆச்சென்னவே ஐங்கோலத் தயிலங்கேளு
ஆடுகிற தொழிலெல்லா மிதிலேயாடும்
ஆச்சென்னவே தலைப்பிண்டம் பிறந்தகாள்தொட்
டஞ்சாமா தத்திணுக்குள் னிறந்தகாலால்
ஆச்சென்னவே ஆனதனு லெடுத்துவந்து
அப்படனை சருவாங்கங் கோரைபோக்கு
ஆச்சென்னவே மூப்புநாற் பதிலேசுத்தி
அரகரா யிச்சுத்தி யெடுத்துச்செய்யே. (34)

செய்துகொண்டு நிழலுலர்த்தி யுரலிலிட்டு
ஜெயம்பெறவே சாடிவாத் தூளாம்பாரு
அய்துகொண்டு தூளதனைப் பாண்டத்திட்டு
அரகரா குளியில்லைத்துத் தயிலம்வாங்கி
மய்துகொண்டு சீஷாவிற் றயிலமூத்தி
மகத்தான தெவிமுன்னே வைத்துப்போற்றி
வய்துகொண்டு தயிலமனைப் பதனம்பண்ணு
வளமான தயிலத்தைத் சொல்லொண்ணுதே. (35)

ஓண்ணனை தபிலமது பாற்குக்கிட்டிம்
உலதி துன்ன சாறுகர்க்கு வெப்நாதப்பா
வண்ணனை திவேபாவெத் வெப்துப்பாறு
வளமான அறிவுள்வோ ரிதசீனக்காண்டார்
கண்ணரை வ அட்டைகர்ம பிதரைலாரிம்
கயம்மனிர்ய அறிபதுறி காறிடாரிம்
மண்ணரை வ வாதவாரிற் தெடப்கள்ளாரிம்
மகத்தான புரிபட்ட மாசெய்பாரீர். (36)

அம்பட முச்சு.

பாரென்ற அங்கடழப்புச் சொல்லக்கேளுரு
பண்பான அங்கடமைதுக் காவல்வேலத்து
ஆரென்ற சொல்லுடன் சவ்வுரிபோக்கி
அண்டமளந்த கல்லுரலி லிட்டிடிக்க
வாரென்ற வெருட்டம்பாய் வாத்தாமந்தான்
வளமான பிரதிப்புற வெழுதுப்பாவோம்
காரென்ற மெழுகெரித்துப் பாவுண்டாக்கி
கண்மணிய சுத்தழலம் படிரக்குடாதே. (37)

ஆமைனவே தூரு பலுந்தான்காலு
அப்பனை அந்திற்போட்டுக் கலக்கிக்கொண்டு
காமைனவே அதிப்போகத்தித் தீயைமூட்டி
கலமான முச்சாம மொரித்திட்டாக்கால்
காமைனவே யெண்ணெய்க்கக்கிக் கசடெல்லாம்போம்
கண்டணிய சுத்தசவுக் காரமாகும்
வாமைனவே யிரக்கியலைத்ச் சொல்லக்கேளு
வளமான பிங்கான்தா னகலமாமே. (38)

ஆமப்பா சவுக்கார மதனிற்போட்டு
அப்பனை யில்லமதிற் சமாதிசெய்து
காமப்பா லைத்துமேற் பிங்கான்மூடி
கண்மணியே மண்டலஞ்சென் றெடுத்தப்பாரு
காமப்பா ஆனைக்கல் முப்டுவாகும்
கலமான முப்பிதுதான் கவிஞ்சுபாரு
வாமப்பா கல்லுப்பு யிதுதான்வையந்தா
வளமான முப்பிதுதான் கவிஞ்சுபாரீர். (39)

பாரப்பா மூப்பூவை யெடுத்துக்கொண்டு
பாலகேன சிதிற்தனிலே பதனம்பண்ணு
ஆரப்பா அறிவார்மூப் பூவின்போக்கு
ஞானதொரு சிவயோகி யறிந்துகொள்வான்
காரப்பா கல்லோர்க்கு யெய்துமூப்பு
கலமான மூப்பூவைக் கண்டுசெய்தீ
வாரப்பா மூப்பூவை கன்றுய்ச்சொன்னேன்
வளமான கல்லுப்பாங் கண்டுகொள்ளே. (40)

கொள்ளவே கல்லுப்பை யறிந்துகொள்ளு
கொடிதான உப்பதுவே யார்தான்காண்பார்
வின்னவே யான்வின்டேன் வெளியாய்மைந்தா
வேதாந்த உப்புவதி வினங்குப்ஞானம்
கள்ளமே யில்லையடா யிந்நூலிற்றான்
கலிக்ஞான கண்டக்க மாகுமிந்நூல்
மன்னவே சகலகலை சேதியெல்லாம்
மாட்சிகேறு னிந்நூலின் மகிமைபாரே. (41)

பாரென்ற வகியமதின் மொழுகுசொல்லேன்
பண்பான யிலைதுதான் கலவத்திட்டு
ஊரென்ற மூப்புயிரு களாந்திபோட்டி
யுரகரா யிருசாமம் வடாயித்துபாட்டி
வாரென்ற மெழுகாரு மேகன்னைசாம்பேயன்
வளமான மெழுகுதூண வைத்துக்கொண்டு
காரென்ற பரிச்சியிழில் வைத்தூரீயும்
கண்மணியே தேவிழுன்பு வைத்துப்போற்றே. (42)

போற்றவே வகியமெல்லா மிதனலாகும்
புகழான தயிலமடா யிதனைப்பாரு
ஆற்றவே அஷ்டமா வகியமாகும்
அப்பனே மெழுகிதுதான் சூக்கூம்சூக்கும்
தேற்றவே மெழுகதுதா னில்லாவிட்டாற்
நிரமான வகியமெல்லாம் பிரட்டாய்ப்போகும்
மாற்றவே குருக்குருவாம் மெழுகின்போக்கு
வடங்குனை மெழுகதனைச் செய்துனைவீரே. (43)

வையாடா மோகனத்தின் மொழுகுசொல்லேவன்
வளமான மலைப்புனலையக் கல்வத்திட்டு
ஐயாடா கரும்பிட்டு முக்காடத்தான்
அப்பனே ஆட்டியபின் பார்த்தாயாலல்
கையாடா கனகசபை பதுபோற்காலும்
கண்மணியே மொழுகுதினை வழித்துக்கொண்டு
மையாடா தங்கமதின் சிமிழில்வைத்து
மகத்தான வாலை முன்னே வைத்துப்பூசே. (44)

பூசவே மோகனங்க ளொல்லாமேம்
புரியவுட மிதுவிருந்தால் மோகமாகும்
காசவே மோகமதுக் கிதுமுண்டோ
கலையான மோகவித்தை அதிசயமபாரு
காசவே மொழுகிருதால் மோகஞ்சித்தி
கருக்குருதான் மொழுகப்பா பிதுனைப்பாரு
தோசவே பூமலரின் வாசம்போலத்
தோணுமற தொழிலெல்லா மிதனலாமே. (45)

ஆமென்ற ஊச்சாட னத்திழலும்
அப்பனே மொழுகொன்று சொலலைக்கேளு
காமென்ற ஐங்காயங் கல்வத்திட்டு
கண்மணியே ஐக்கோலத் தயிலத்தாட்டு
வாமென்ற சாமமஞ்சு விடாதேசாடு
வளமான மொழுகாகு மென்னசொல்லேவன்
காமென்ற மொழுகதினை வழித்துக்கொண்டு
நலமான தாம்பரத்தின் சிமிழிலனவையே. (46)

வைகவே தெவிமுன்னே வைத்தப்போற்று
வளமான தேவிக்குப் பூலைசபண்ணு
ஐக்கமே யிதிலாடிக் தொழிலைச்சொல்லேவன்
அப்பனே பேதனவுச் சாடனத்தான்
கைக்கமே வேசனமு டாகும்பாரு
நலமான மொழிவில்லுத் தொழிலுமாகும்
கைக்கமே மொழுதுவகை கன்மையாகும்
தன்னையுள்ள மொழுதிதான் பூலைசபண்ணே. (47)

பண்ணவே மாணைத்தின் மெழுகுசேரு
பண்பாலைமஞ் காயமலப் புனியுஞ்சேரு
அண்ணவே பூர்வழுடன் சத்திமுப்பு
அப்பனே யிதலைகக்குப் பலந்தானென்று
கண்ணவே கல்வமதிற் போட்டுக்கொண்டு
கண்மணியே காய்த்தயிலந் தன்னுற்சாடம்
வண்ணவே ஐங்கோலந் தன்னுற்சாடம்
வளமாக வுரைறத்துபின்பு சொல்லக்கேளே. (48)

கேளென்ற மெழுகதனை வழித்தெடுத்துக்
கெனிதபுடன் வங்கமதின் சிமிழில்வைத்து
ஆளென்ற தேயிமுன்னே வைத்துப்பீபாற்று
அப்பனே யிம்மெழுகில் வெகுசித்தாடும்
நாளென்ற பூமியில்மா ணுமாடும்
நலமான தம்பனமுச்சா டனமுமாடும்
வாளென்ற மெழுகிதல்லாஞ் செய்துகொண்டு
வளமான அட்டமா சித்துமாடே. (49)

ஆடென்ற மெழுகுமதுத் தினவேமோசோடி
அப்பனே மெழுகிதல்லாஞ் செய்துகொள்ளு
வாடென்ற மெழுகதிலே மேவுகையாடும்
வளமான தந்தமது கோடாகோடி
நாடென்ற நாடெல்லாங் திரிந்தாலென்ன
நலமான பூணைத்தை யறியவேறும்
பாடென்ற பாடுபட வேண்டானையா
பத்மினியாம் பூர்வத்தைச் செய்திடுரே. (50)

செய்பதொரு ஐங்கோலச் செயதீர்சேரு
செயமான ஐங்கோலப் பிண்டம்வாங்கி
வையதொரு அண்டமணை வாங்கிக்கொண்டு
வளமான கோரையத்தான் போக்கிப்போடு
ஐயதொரு கபாலத்திற் றமருபோட்டு
அப்பனே விஷச்சுண்ணம் பூர்வசுண்ணம்
கையதொரு யிதுரண்டு மதனிற்போட்டுக்
கண்மணியே ரவிதனிலே போடுபோடே. (51)

போடலே திரிசூலஞ் சென்றெடுத்துப்பாரு
பொருதியதை யுன்னாலே மிடலமாகும்
ஓடலே யுச்சிசெல்லா வென்னாலென்பவன்
ஆதிசயுக் காரணமாங் கேசவமாகும்
வாடலே வென்னாடாதே கூடவேற்றி
வளமாகத் தேவியுன்னே வைத்துப்பூசி
காடலே யிந்தாலத் தியாதீரகும்
சுவடான கெடாவீரா வுயிர்துடாரே. (52)

பாரெல்லா வாலிசெய மீளச்சொல்வேன்
பண்பாக யுன்னோர்கள் மறைத்தகெல்லாம்
ஆதென்ற தென்னாடுந்தில் வெளியாய்ச்சொல்வேன்
ஏப்பாரை யுன்னாடுமுடி விந்துவாங்கி
வாரென்று வாசீலியிற்றான் போட்டுக்கொண்டு
பொன்பான சீரருபலரை பலந்தான்போட்டு
சாரென்று மேலுழுடி சீவுச்சாய்த்து
வசமாயிச்ய மயிசனில்லை வைத்தாக்கினளே. (53)

கோனான்ய சந்நிர்வாயிற் சீவசாலைவீ
பெருயான திராவசப்போற் செயசீர்வீழும்
ஆனான்ய செயசீலை யென்னசொல்வீரன்
ஏப்பாரின் செயசீரை ஆர்தான்காண்பார்
வானென்ன மேவ செயசீரை வாங்கிக்கொண்டு
வளமான தேவியுன்னே வைத்தூப்போற்று
காளனேவ காஞ்சியொளி கண்ணெரிக்கண்டு
காயகையைப் பூசித்தால் நன்மையாமே (54)

ஆமடா தேனிசக்க ரஞ்சான்கொஸ்வேன்
ஆச்சரியம் நவரத்னம் சீறிக்கொண்டு
வாமடா அதன்மேலிரு வட்டம்போட்டு
வளமாக அதின்மேலறு கோணம்போட்டு
காமடா விருத்தமுடன் சுயம்பூகாணுந்தான்
கலமான அறுகோணம் சுடிவில்லைவீ
காமடா அறுகோணைத் திருவட்டம்மேற்
கண்மணியே யீட்டுகால் வாசற்போடே. (55)

போடவே வாசல்முனை சூலம்போடு
புகழும்ஈவ கோணத்துட் சாத்தைக்கேளு
சூடவே யஞ்சங்கு கென்றுபோடு
அப்பனே கோணத்தி லடவாய்ப்போடு
காடவே நடுவீட்டில் இம்மைமாட்டு
கண்மணியே வட்டத்தில் முருவென்று
மாடவே அறுகோண மட்சரந்தான்சொல்வேன்
வழுத்தச்சங் சரவணமங் றீங்கென்றாணை. (56)

உணவே கோணமெல்லாம் எழுத்தைமாட்டு
உத்தமனே மேல்வட்ட மட்சரந்தான்
காணவே லங்கிரீங் கென்றுபோடு
கண்மணியே மூப்பதுமாந் திரந்தான்சுத்து
வாணவே வாசலிற்றே வைத்தான்கேளு
வளமான குண்டலியைக் கிழக்கில்வைவீ
தூணவே வடக்கினிலே வல்லபைதான்
பொன்றுண வீரபத்திரன் மேற்கிலாமே. (57)

ஆமேதான் கெற்கினிலே ஆலமான்தாளும்
அப்பனேநால் வாசல்தே வலபைகாட்டு
வாமேதான் சக்கரத்தில் தேவிதாளும்
வளமாக அமர்ந்திருப்பான் வாலியம்மான்
காமேதான் வாலிபுட மூலஞ்சொல்வேன்
கண்மணியே யுள்நியுப் இரியுமென்று
காமேதான் கங்யங்யங் கென்றேறசொல்லில்
கலையாக மண்டலத்திற் சித்தியாச்சே. (58)

ஆச்சென்ற உருவுதுதான் லெட்சமோது
அப்பனே புறுகுசுவ் வாகுகாவி
வாச்சென்ற புஷ்பமொடு தூபதீபம்
வளமாக தூலைபோ யப்பம்பா யாசுஞ்சுண்டல்
காச்சென்ற வள்ளிவொடு பாலின்பொங்கல்
கலமான துட்சணைதாம் பூலம்வைத்து
காச்சென்ற தேவிகரீத் தோத்தரித்தால்
கண்மணியே சகலமுந்தா னீவான்பாரே. (59)

பாரென்ற தேவி அவ்ட பாக்யடீவான்
பண்பான தேவியடா வாலேதேவி
ஆரென்ற நீமகனே தேர்வதற்கு
அப்பனே வாலியவள் சித்திவேணும்
காரென்ற கயிலாச முத்தியெய்தும்
கண்மணியே பெண்மகனே கருதிப்பாரு
வாரென்ற வழியுடனே நிறையுந்தான்றும்
வளமான பூட்டெல்லாந் திறக்கும்பாரே. (60)

பாரான வழலிசென் தாரத்தேகுரை
பண்பான வழலையைத்தான் கல்வத்திட்டு
காரான விந்தாலே சாமமாட்டு
கண்மணியே காதம்கா ழிளைகதாணட்டு
வாரான மலப்புனிதான் களஞ்சிபோடு
வளமாக வொருநாழி யிடாமலாட்டு
காராக வளித்தெடுத்து வில்லைசெய்து
நலமான ரவிதனிலே காயப்போடே. (61)

போடவே யெடுத்ததனைச் சீலைசெய்து
புகழாகப் பத்திருவிற் புடத்தைப்போடு
ஆடவே ஆறினபின் னெடுத்துப்பாரு
அப்பனே சீலைதள்ளி வாங்கிப்பாரு
காடவே ரவியதுதா னிருக்கீடில்லை
கனகசமை ரத்தினம்போற் காந்திவீசும்
வாடவே வேண்டாம்பார் ஒருநாளுந்தான்
வகையான செந்தூரம் பதனம்பண்ணே. (62)

பண்ணவே செந்தூரந் திலதம்போட்டதால்
பண்பான யோகமதுக் காதிடம்
அண்ணவே அஷ்டவலி யங்களாடும்
அப்பனே செந்தூர மிணைபாரு
கண்ணவே களஞ்சிநிறை யொருபோதுவண்ணனு
கடடகன்று தேகமெல்லாங் காந்திவீசும்
வண்ணமே மண்டலந்தான் கொண்டிவிட்டாஸ்
வளமான தேகமழி வில்லைபாரே. (63)

இல்லையென்ற தாம்பூரச் சொத்தாரஞ்சேர்
இயலான தாம்பிரத்தையு மெடுத்துக்கொண்டு
வல்லியென்ற மெய்ப்புளிமுப் பூவுஞ்சேர்த்து
வளமான ஐக்கோலத் தயிலத்தாட்டு
மில்லையென்ற தாட்பூரத்தின் மேலேதூவி
மகத்தான வின்தாரிலை சிலைசெய்து
கல்லையென்ற மண்சீலை போழுந்தைசெய்து
கண்மணியே சிகைபுடைத்துப் போற்போடே. (64)

போடவே ஆதினையின் னெதிர்த்துப்பாரு
புகழான கொத்தாரம் அருணன்போலாம்
ஆடவே சிறிதனிற் பதனம்பண்ணு
அரகர தேவிக்குப் பூஜைபண்ணு
காடவே மண்டலத்தைச் தூரங்கொண்டால்
கனகபுரத்தான் தேகமதுக் கழிவேவாயில்லை
வாடவே வேண்டாங்காண் யிதனைக்கொண்டால்
வளமான தேகம்வச்ர காயமாமே. (65)

ஆமப்பா தாம்புரத்தை யுருக்கிக்கொண்டு
அதிலேதெரி ளைதைசேர் தூரம்போடு
காடப்பா சொன்மிரட்டத் தனைதானுருகும்
மடமான நற்பாடை பரிமிளாதங்கம
வாடப்பா பிலையதனி லது வளர்ந்தேகாயுடு
வளமான பட்டாசியும் காதி பூரம்
காமப்பா சரு ர்ஜூரபுயாச் தூடன்சுக்காதன்
கண்மணியே யிந்நூலைக் கருதிக்கோளு. (66)

கேளென்ற வங்கமதைச் தூளாய்சேகரு
வெடிவிதைதுத் தூளுச் சாம்பலுமெடு காயப்போட்டு
ஆனென்ற அயன்டுறுப்பு களஞ்சிபோட்டு
அழகான தூய்துவம் வாய்தீரம் முன்சூளைதூத்து
காவென்ற வங்கமதின் மேலேதூவி
கலமான வின்தாரிலை சிலைசெய்து
காரென்ற மண்சீலை பெழுதுவைசெய்து
கனிர்படவே யுலர்த்திவைத புடத்திற்போடே. (67)

போடவே ஆறினபின் னெடுத்துக்கொண்டு
புகழான சீலைதன்னை யலிழ்த்துப்பாரு
ஆடவே அரனுநித்தாப் போலேகாணும்
அதிலேகடு களவுசெந் தூரங்கொண்டால்
வாடவே வேண்டாம்பார் தேகமந்தங்கம்
ளமான ஆயிசுதான் வளர்ந்துபோகும்
மாடவே ரவிமதியு முனக்கிடல்ல
மகத்தான தேகமடா வலுத்துப்போச்சே. (68)

போச்சடா அயமதனை யுருக்கிக்கொண்டு
புகழ்கடு க்ளவுசெந் தூரம்போடு
ஆச்சடா அயத்தங்கம் என்னசொல்வேன்
அரகரா தங்கமிதுக் கீடானமந்தா
வாச்சடா செந்தூர மொன்றிருந்தால்
வளமான அஷ்டபாக் கியமுமெய்தும்
மாச்சடா யிதிலுலே வாசிசிக்கும்
மகத்தான காயமது வலுத்துப்போமே. (69)

போமடா சூதசெந் தூரங்கேளு
புகழான வாலிரசங் கல்வதந்திட்டு
ஆமடா உவர்ப்பூவின் சுண்ணம்போடு
அப்பனே ஐங்கால நீராலாட்டு
வாமடா ஆட்டியபின் விந்தாலாட்டு
வளமாக ஆட்டிவர மெழுகுபோலாம்
காமடா வளித்தெடுத்து வில்லைசெய்து
கண்மணியே ரவிதனிலே உலாப்போடே. (70)

போடவே வில்லைதனை யெடுத்துக்கொண்டு
புகழான காதமதாற் சீலைசெய்து
ஆடவே மண்சீலை பேழுசெய்து
அப்பனே மூன்றுபத்து யெருவிற்போடு
காடவே ஆறினபின் னெடுத்துப்பாரு
கண்மணியே செந்தூர மென்னசொல்வேன்
மாடவே ஆனையென்ற செந்தூரத்தான்
மகத்தான செந்தூரம் மருவிப்போசே. (71)

பாராப்பீ களஞ்சிநிறை யுள்ளேகொள்ளு
பாலகனே சூலபதி னெட்டும்போகும்
ஆராத மேகரணம் மாறிப்போகும்
அப்பனே மூலமொன் பதுவும்போகும்
வாரான கிராணியுடன் பவுத்திரங்கள்
வனமான புண்புரைகள் கண்டமாலை
காரான இரத்திபொடி பட்டப்போகும்
கண்மணியே தவடைபுத்துக் கன்னப்புற்றே. (72)

புத்தான வகையெல்லா மோடிப்போகும்
புதுமையடா சஞ்சாரம் புகழ்மோமெத்த
அத்தான குஷ்டமுடன் குயரோகமெல்லாம்
அகன்றுவிடும் சொன்னோ டகத்துவந்தான்
வத்தான பத்தலுக்கு யெப்துமிந்நூல்
வகையான இந்நூலைப் பூசைபண்ணு
கத்தான திறவுகோ லிந்நூல்போக்குக்
கயிலாச மூர்த்தியுட கருணையாமே. (73)

ஆமென்ற கெந்திசெந் தூரக்கேளு
அப்பனே கெந்தியதைக் கல்வத்திட்டு
காமென்று வழலெச்ணெய் களஞ்சிபோடு
கலமான ஐங்கோல நீராலாட்டு
காமென்று தொருசாம மாட்டிலுக்காற்
கண்மணியே மெழுகதுபோ லாகும்பாரு
வாமென்று வழித்தெடுத்து வில்லைசெய்து
வளமாக ரவிதனிலே உலரப்போடே. (74)

போடவே விக்தால்லை சீலைசெய்து
புகழாக மண்சீலை யேழுசெய்து
ஊடவே கெசபுடத்திற் போடுபோடு
அப்பனே ஆறினபின் னெடுத்துப்பாரு
வாடவே அருணன்போற் காந்திவீசும்
வனமான செந்தூர மென்னசொல்வேன்
காடவே கனகசுண்ண யிதுக்கீடில்லை
கனகசுண்ண மென்றுசெந் தூரமாச்சே. (75)

ஆச்சப்பா கடகளவு கொண்டாயானால்
அஞ்ஞாறு வருஷமுனக் கழிவாயில்லை
வாச்சப்பா அகத்திலுள்ள கோபெல்லாந்தான்
வளமாகக் கெடுகெட்டு ஓடிப்போகும்
காச்சப்பா கனகசபை கண்ணிற்காண்பாய்
காச்சியுனக் கெய்துமடா கருத்திலெண்ணு
மாச்சப்பா மதிரவியா லெல்லாமாச்சு
மதிரவியு முனவணங்கும் மகத்வங்காணை. (76)

காணப்பா முன்சொன்ன அண்டமுப்ப
கன்மணியே சுண்ணமது செப்பக்கேளு
ஆணப்பா அண்டமுப்புக் கல்வத்திட்டு
அப்படியே வழலிலசுண்ணங் களஞ்சிபோடு
வாணப்பா விந்தாலே சாமமாட்டு
வன்னமையா யாட்டியபின் புளிநீராலாட்டி
மாணப்பா ஆட்டியதை வழித்துக்கொண்டு
மைங்குனே வில்லியது செய்துகொள்ளே. (77)

கொள்ளவே ரவியிலங்ஙன்றப்பப் போட்டுலர்த்திக்
கொடிதான விந்ததனற் சீலைசெய்து
அள்ளவே ரெண்டுபத்து பெருவிற்போடு
அரகரா சுண்ணம்பாய் நீறிப்போகும்
கள்ளமே யில்லாது கொடியசுண்ணம்
கடுங்காரச் சுண்ணமடா கருதிப்பாரு
வள்ளலே வாதமிதிற் கோடாகோடி
வளமான சித்தெல்லா மிதனலாமே. (78)

ஆமப்பா வென்னைப்போ லார்தான்சொல்வார்
அண்பாக மனங்கனிந்தங் கருகிற்சென்னேன்
வாமப்பா அண்டசுண்ணம் சொல்லக்கேளு
வளமான அண்டமுமருந்தக் கொண்டுவந்து
காமப்பா கல்லுரலிற் போட்டிக்கொண்டு
கலமான பெருக்கம்பாம் குத்துகுத்து
காமப்பா குனத்டியை அரைபாய்ப்போகும்
கண்டமணிபோ லுரோதித்துப் பண்ணிட்டே. (79)

இட்டமே சுத்தஜலம் படிதான்வாறு
இயல்பான உவர்ப்பூறப் பலந்தான்போடு
வட்டமே கலக்கியதை அடுப்பிலேத்தி
வளமான தீமூட்டி யெரித்திடாய்நீ
கட்டமே சாமமொன்று யெரித்திட்டாக்கால்
கண்மணியே யிவண்ணைய்கச டெல்லாங்கக்கும்
மட்டமே யிரக்கிப்பார் சுவுக்காரந்தான்
மகத்தான ரஸிதனிலே உலரப்போடே. (80)

போடவே உலர்ந்தபின்பு யெடுத்துநீயும்
புகழான கல்வமதிற் போட்டுக்கொண்டு
ஊடவே அண்டவிந்தாற் சாமம்மாட்டு
அப்பனே ஐங்கோல நீராலாட்டு
பாடவே மெழுகுபோ லாகும்பாரு
பண்பாக வழித்தெடுத்து வில்லைசெய்து
நாடவே ரஸிதனிலே உலரப்போடு
கலைமான விந்தாலே சீலைசெய்யே. (81)

செய்யவே மண்சீலை செய்துகொண்டு
செயலான கானலிலே உலர்த்திக்கொண்டு
உய்யவே முப்பதிரண் டெருவில்போடு
வளமாக ஆறினபின் னெடுத்துப்பாரு
பய்யவே சீலைதனை அவிழ்த்துப்பாரு
பாலகனே பார்த்திடுவாய் கண்ணேணுகூசும்
மையவே வெண்மையது கொடியவெண்மை
மகத்தான காரமது கொடியகாரம். (82)

காரமென்ற காம்புரத்தை யுருக்கிக்கொண்டு
கண்மணியே கடுகளவு சுண்ணம்போடு
வாரமென்ற வயதுதான் பதிணாறாகும்
வளமான கண்கூசும் வேகைபாரும்
ஆரமென்ற அரனுமையைத் தொழுதுபோற்று
அப்பனே அணுதினமும் மறிவாற்பூசி
மாரமென்ற மகத்துவங்கள் கோடியாகும்
மகத்தான பூரியட்ட மருளுவாரே. (83)

வாளான வாழ்வி துதான் யோகவாழ்வு
மகத்தான வாழ்வப்பா ஞானவாழ்வு
காளான சுத்தியுமை வாலைத்தவி
நலமான அஷ்டசவு பாக்யமீவாள்
காளான கனகசபை நடனங்காணும்
கயிலாச முத்தியெய்தங் கண்டுகொள்ளு
ஆளான பத்துவய தானதாயார்
அப்பனே சகலமுந்தா னீவாள்பாரே. (84)

பாரென்ற காந்தத்தின் கிண்ணஞ்சொல்வேன்
பண்பான காந்தமது டலமோயெட்டு
ஆரென்ற காந்தமதைச் சுத்திசெய்து
அப்பனே அயச்சட்டிக் குள்ளேபோட்டு
வாரென்ற ஐஞ்சாலத் தயிலமப்பா
வளமான விஷச்சுண்ணம் வழலைச்சுண்ணம்
காரென்ற அண்டசுண்ணம் உவர்ப்பூச்சுண்ணம்
கண்மணியே யிதுகளெல்லா மொன்றுப்போடே. (85)

போடவே வகைக்கியொரு பலமும்போடு
புகழாக அதிற்போட்டுக் கலக்கிக்கொண்டு
ஆடவே கொல்லன்குகை யதனில்வைத்து
அப்பனே காற்சாமம் விடாமலூது
வாடவே காந்தமது உருகிப்போகும்
வளமான காந்தமதை யெடுத்துக்கொண்டு
காடவே மண்மெழுகாற் கிண்ணிகட்டி
நலமாக வார்த்திடவே கிண்ணியாமே. (86)

ஆமப்பா காந்தகிண்ணி யெடுத்துப்பாரு
அப்பனே கிண்ணமதை யென்னசொல்வேன்
வாமப்பா தேனிலுன்னே வைத்துப்போற்று
வளமான கிண்ணிதனிற் கற்பங்கொள்ளு
காமப்பா தேகமதுக் கழிவோயில்லை
நலமான தேகமது வச்சிரகாயம்
காமப்பா கயிலாச முத்தியெய்தும்
கனகசபை உன்கண்ணிலும் காணும்பாரே. (87)

பாரென்ற கெங்கைதித்தின் கிண்ணிசொல்வேன்
பண்பான கெற்றியது பலமோடத்து
ஆரென்ற தாம்பூரச் சட்டிதன்னில்
அப்பனே காய்த்தலைத் தன்னைவிட்டு
வாரென்ற வழலூப்பு பலந்தான்போட்டு
வளமாகு அடுப்பேத்தி யெரித்திட்டாக்கால்
காரென்ற நீரைப்போ லுருகிநிற்கும்
கனமான கிண்ணிபோல்மண் மெழுகுகட்டே. (88)

கட்டவே மெழுகுகனி லுத்திவிட்டால்
கண்பணிபே கிண்ணியதை யென்னசொல்வேன்
மட்டவே மால்தேவி கெங்கிகிண்ணி
மகத்தான கிண்ணியடா மருவிப்பாரு
வட்டவே கிண்ணிதனிற் கற்பங்கொண்டால்
வளமான புகாந்திரமும் நால்புகந்தான்
அட்டவே யுஷ்டசித்துங் கண்ணிற்காண்பாய்
ஆரகரா யிக்கிண்ணி யறிந்துபாரே. (89)

பாரென்ற யெண்மகனே யோகவானே
பண்பான அகுவணிபே புனைச்சாய்ச்சொன்னேன்
ஆரென்ற அறிவுள்ளா லிதரனைக்காணு
அப்பனே யிக்கிண்ணி லூர்தானைகாண்பார்
வாரென்ற சிவயோகத் தாதியான
வளமான கிண்ணிதனை லைத்துவிட்டாக்கி
காரென்ற சுத்தியத்தான் கண்ணிற்காணு
கலமாக வாசியுட னோகமாச்சே. (90)

நவமேலா சுசீரூன்ம னாம்
ஆச்சப்பா நவமேலாகச் சுலைனைங்கேளு
அப்பனே செப்பு—னை வெள்ளிலாகம்
காச்சப்பா பித்தளைவெங் கலசீபாவெடுத்தும்
கண்மணிபே வங்கமுடன் துங்கமேசு
வாச்சப்பா தீராவுடனே காகஞ்சேரு
வளமாக யிதுவெல்லா முருக்கிக்கொண்டு
மாச்சப்பா வழலிலபது களஞ்சிபோடு
லைகந்தனை யிரிட்டுப் பழுத்துப்பாமே. (91)

போமப்பா மாத்திரத்தான் ஐநூறுகும்
புகழானை ஐஞ் காயம்பூ தீருஞ்சேர்த்து
வாமப்பா ஆண்டமெழு கதினைப்போட்டு
வளமாக யிணைத்துதன்று யுதண்மேற்பூசி
நாமப்பா விந்தாலே சீலைசெய்து
நலமாகக் கெசபுடத்திற் போடுபோடு
ஆமப்பா ஆறினபின் னெடுத்துப்பாரு
அழகான சுண்ணமதாய் நீறிப்போமே (92)

போமென்ற சுண்ணமது கொடியகாரம்
புகழான சுண்ணமடா யிதனைப்பூசி
ஆமென்ற சுண்ணமதில் வெளைதகோடி
அாகரா யிரில்வித்தை தோடாகோடி
நாமென்ற சுண்ணாயிலைதச் செய்துகொண்டு
நலமான தொழிலெல்லா மாமைமக்தா
காமென்ற கருக்குருவாஞ் சுண்ணப்போக்கு
கயிலாச முத்தியெய்துங் கண்டுபாரே. (93)

பாரப்பா அயத்தின்செந் தூரங்கேளு
பண்புமல்ப் புளிமுப்பூச் சுண்ணஞ்சேர்த்து
நாரப்பா யிளைத்துதன்றுய் அயத்திற்பூசி
நலமான நாதமதாற் சீலைசெய்து
காரப்பா மண்சீலை யேழுஞ்செய்து
கண்மணியே கெசபுடத்திற் போடுபோடு
வாரப்பா நீறிச்செந் தூரமாகும்
வளமாய்ச்செந் தூரமதைத் துவழுமாரே. (94)

ஆமப்பா செந்தூர மிருபோதுண்ணு
ஆக்கைதனில் நோயெல்லா மகன்றுபோகும்
காமப்பா கற்பமிது அபகற்பக்தான்
கண்மணியே பணவிடைதான் கொள்ளுகொள்ளு
வாமப்பா வயதுதான் பதினாறுகும்
வளமான கலைநிலையாயும் மயற்த்துபோகும்
நாமப்பா கல்லகுணம் முள்ளொருக்கு
கலடாக வெப்துபோடா நவிலன்றுதேனே. (95)

கேளப்பா வாடையொன்று சொல்லக்கேளு
கெடியான வாடையது உலகத்தோர்க்கு
ஆளப்பா யிந்திரகோபன் குளியாணமின்னி
அப்படனே சுழல்வண்டு உளைமகாடை
வாளப்பா வெள்ளீனத்தா மரைக்கிழங்கு
வளமான வெற்றிவேர் விலாமிச்சோடு
காளப்பா நத்தைகூரி தொட்டால்வாடி
கலமான சிவழூழி யிதுகளாமே. (96)

ஆமப்பா யிதுகளெல்லாம் நிழலுலர்த்தி
அப்படனே சூரணித்து வடிகொண்டேதான்
வாமப்பா தினைப்பூட்டைக் கூடச்சேர்த்து
வளமான புதுக்கல்சந் தன்னிற்கொட்டு
காமப்பா புனுகுசவ் வாதுகாவி
கருணைகோ ரோசனையின் வாசங்கட்டி
ஆமப்பா மஞ்சளுடை சீலைதன்னில்
கலமான வாய்கட்டிச் சமாதுவைவே. (97)

வையப்பா மோகினியை லட்சமோது
வளமான பூசைசெய்வே தத்யஞ்செய்து
கையப்பா நவநாள்சென் றெடுத்துப்பாரு
கண்மணியே வாடைதனைச் சிமிழில்வைத்து
மையப்பா மகாமூள்ள பதினைமோக்கு
மகத்தான வுளைமதனைத் தியானித்தேதான்
கையப்பா நந்தியவர் வரங்ளீவார்
கலமான சகலபாக் கியங்களாமே. (98)

ஆமப்பா உனக்கேற்ற ஸ்திரீயைப்பாராத்து.
அன்பாக வம்மென்று வானைடவீசு
காமப்பா தூவிவிட்டு நடந்துபோநீ
உண்மணியே குலமுடனே முறையுங்கெட்டு
நாமப்பா புத்தியுடன் மதியுங்கெட்டு
கலமான மோகவெறி கொண்டுபின்னே
வாமப்பா உன்பின்னே வருவாள்பாரு
வளமான ஸ்ரீகரனுக்கு வயிரிதேதான். (99)

தாணனை மாத்தமைன்ரு னைடையைக்கேகரு
தணதான தலைப்பிள்ளோப் பித்துவாங்கி
வேணனை உடும்பிணுட பித்துவாசாங்கி
விளம்பியமேதா சோட்டிலேங்கோலம்வார்த்து
காணனை தீமூட்டிக் கருக்கிக்கொண்டு
கண்டணியே நிணைப்டூடு கழுஞ்சிபோடு
மாணனை காய்த்தைதலர் தண்ணல்மத்தி
மைந்தனே மத்திந்துச் சிமிழில்வைபே. (100)

வைத்துமேம தேவிக்குப் பூசைபண்ணி
வளமான மைவெடுத்துத் திலதம்போட்டு
அத்துமேம உலகதனிற் போணையாணல்
ஆருமுன்னைக் காணுர்கள் அறிந்துபாரு
மைந்துமேம நாடுக்குள் வழிகளெல்லாம்
மாட்டிவிட்டேட னிதுக்குள்ளே மைந்தாபாரு
ரைந்துமேம யிதுக்குமேமல் நாற்பான்சொச்சம்
கலமான தண்டகத்தின் கவர்தான்முற்றே. (101)

சோச்சம் 4ல்

மூத்துமேம கருவெல்ல. மினிமேற்சாஸ்வென்
முடிந்தரிதாரு தண்டகஞ்சி வரலாறெல்லாம்
அத்துமேம நாடுக்குள் வாதஞானம்
அப்பனே யினிமேலே அதர்வனங்கேன்
கொத்துமேம அஞ்சனமை விந்தைதன்னைக்
குருவான பிண்டநெய் யகலில்வார்த்து
மத்துமேம கண்ணிய... நீட்டுச்சீலை
மைந்தனே திரிதிரித்து அகலிற்போடே. (102)

போட்டுமேம தலைப்பிண்டங் கபாலமூடி
புகழான தீபத்தை யெரித்துக்கொள்ரு
ஆட்டுமேம முச்சாமம் மெரித்திட்டாக்கால்
அப்பனே நெற்கனம்போ லடையாய்ப்பத்தும்
காட்டுமேம மையதனைச் சுரண்டிக்கொண்டு
கலமான ஐங்கோலத் தயிலம்விட்டு
வாட்டுமேம மத்திச்சுச் சிமிழில்வைத்து
வளமான அஞ்சனந் தேடியாமே. (103)

ஆமென்ற தேவிக்குப் பூஜைபண்ணு
அப்பனே அறீங்-கிறீங் மறீங்-கென்றேதான்
வாமென்ற லட்சமுரு செபித்துக்கொண்டு
வளமான தேவியைத்தா னுச்சரித்து
காமென்ற யிடதுகையிற் றடவிக்கொண்டு
கண்மணியே கண்ணைட்டிப் பாருபாரு
காமென்ற திரிலோக முந்தான்தோற்றும்
நன்மையுள்ள பொருளெல்லாம் மெடுத்துக்கொள்ளே.(104)

கொள்ளவே பொருளெல்லா மெடுத்துக்கொண்டு
குணமான பெண்மகனே உனக்கிடலீலை
யுள்ளவே குபோனுந்தா னுனக்கிடில்லை
ஆச்சரியம் லெட்சுமிதன் கடாக்ஷமெய்தும்
வள்ளவே சகலமுமுன் னறிவிலெய்தும்
வளமான் அஷ்டபாக் கியங்களெய்தும்
கள்ளவே நான்முகனுர் கடாட்சஞ்செய்வார்
நலமான காட்சியெய்தும் நன்மைகாணே. (105)

காணவே வசியமென்ற மையைக்கேளு
கண்மணியே கன்னிமுகற் றானைவாங்கி
ஞணவே நிகைப்பூடை நடுவேவைத்து
அப்பனே திரியாகத் திரித்துக்கொண்டு
மாணவே அகலதனில் திரியைப்போட்டு
மைந்தனே ஐங்கோலத் தைலம்வார்த்து
வாணவே தலேயோடு மேலேமூடி
வளமான தீபத்தைக் கொளுத்திப்போடே. (106)

போட்டுமே சாமமது பெரித்திட்டாக்கால்
புகழான ஆடையது மேலேபத்தும்
ஆட்டுமே அம்மையைச் சுரண்டிக்கொண்டு
அப்பனே புனுகுகஸ் தூரிசேர்த்து
காட்டுமே மத்திக்குச் சிமிழில்வைத்து
நலமான தேவிமுன்பு வைத்துப்போற்று
வாட்டுமே பணவிலைதான் நிலதம்போடு
வளமாக பூசைகளுன்னைப் பணிவார்பாரே. (107)

பாரென்று வின்னெடாரு மைமையக்கேளு
பண்பான சொருஞ்சியுடன் பூசைக்காலி
ஆமென்ற மந்திரமுடன் காவிசூதம்
அன்பான கெந்தியது சமனைச்சேர்த்து
வாரென்ற அகிலதனி லிட்டுதியும்
வளமாகப் புடம்போட்டு எடுத்துப்பாரு
காரென்ற சுண்ணமதை என்னசொல்வேன்
கண்மணியே கல்வத்தி லிட்டுமைமந்தா. (108)

மைமந்தாரீ பிண்டமதின் கெய்யைவார்த்து
மனதொன்று யாட்டயிலே மெழுகாய்ப்போகும்
சந்தான கல்துரரி வாசங்கூட்டித்
தாயமேனை கரிச்கொம்புச் சிமிழில்வைத்து
வந்தான தேவிக்குப் பூசைபண்ணி
வளமான மையெடுத்துத் திலதம்போட்டுக்
கந்தான அரசரிடம் செல்லுசெல்லு
கண்மணியே உனையழைத்துப் போற்றுவாரே. (109)

வாரான ராஜரவர் சரணஞ்செய்வார்
வாருணையா வென்றுனையே வணங்குவார்கள்
காரான வசியமடா கனகங்கோடி.
காட்சியெய்தும் மோட்சமெய்தல் கருத்திலெண்ணு
மாரான வசியத்தா லெல்லாமாச்சு
மயக்கமதி லுண்டாச்சு மாயையாச்சு
நாரான ராஜருக்குக் குருவுமாவாய்
நன்மையுள்ள காரியத்தின் குருவாவாயே. (110)

வரமான வெந்நூலிற் றேறினோர்க்கு
வளமான முத்தியுடன் மோட்சமெய்தும்
கரமான ஐங்கரமாம் எந்நூல்மார்க்கம்
காட்சியிலே மோட்சமடா கருவாமிந்நூல்
ஸ்ரீரமான வித்தில்லைப் பாரிருமில்லை
விளங்கியதோர் மண்ணிலாத் தண்ணீரில்லை
அரமான சடமில்லாச் சீவனில்லை
அரகரா அன்னமில்லா ஆத்மாவில்லை. (111)

இல்லான சலமயி லெடுத்தகூறு
இயல்பாக இவ்விதமாய் நின்றதப்பா
கல்லான ஆண்பெண்ணு மில்லாவிட்டாற்
கனமான உலகமில்லை யாருமில்லை
வில்லான வானமில்லை பூமியில்லை
விளக்கியதோர் விந்துவுட னில்லாவிட்டால்
மல்லான பாழ்ந்தரக மதுபோலாகும்
மகத்தான தீவினையோ டொக்கச்சேரே. (112)

சேரான நிலமிருந்தாடம் விரையில்லாட்டால்
செயலில்லை பயனில்லை யொன்றுமில்லை
வாரான தொன்றிருக்க லாகாதப்பா
வளமாயா னிருந்தாற்பெண் ணிருக்கவேணும்
காரான சிவபயந்தான் சத்திகூறு
கண்மணியே சத்திமயம் சிவத்தின்கூறு
வேரான வீலையிலாமா னிக்கமில்லை
விளங்குமயம் விலைமதிக்கா விலையுமில்லை (113)

மயமான சொரூபமடா வென்சொரூபம்
மாலையது கோடானகோடியுண்டு
வயமான டானையது ரூபலைமந்தா
களமான பொய்சூது களவுண்டாச்சு
கயமான தேகமதுக் கழிவுண்டாச்சு
கசமான கரணங்கள் நாலும்போச்சு
கயமான பாவபுண்ய மெண்டுண்டாச்சு
கலமான யிறப்பதுவு மிதனாலாச்சே. (114)

ஆச்சென்ற மூடரவர் செய்யுமார்க்கம்
அசடான குழிகளிலே வீழ்ந்தலைந்து
காச்சென்ற காட்சியிது மோட்சமென்பார்
கசடர்செய்கை உலகமதிற் சணைத்தேகாயில்லை
வாச்சென்ற ஞானத்தோர் காமம்போக்கும்
னைமாய்ந்த மந்தரல்லை யகந்தானைச்ச
மாச்சென்ற மானிடர்கள் மயக்கத்தாலே
மண்டரவர் புந்திகெட்டி மயங்குவாரே. (115)

(பொழு.

வார்பெருகும் சிலம்பயலார் வாழ்த்தவரு நிறைவில்
கார்பெருகும் வையகங்கள் களித்தாட நிறைவில்
கார்பெருகும் கந்தியவர் [illegible]மறுகு கண்டோர்
மார்பெருகு மாண்பருகு மகிழ்ந்தாலத் தோலில். (116)

தூலான வாலிடையொன்று சென்லக்கீசுரு
நூலுலுக்குமாடா வூரினார் நோன்மொடு நன்னீர
வாலான வால்மீண்டான் பிதிர்வாங்கி
வளமான யிந்த்ரகோபப மரிபின்பிக்கும்
சாலான வெட்டுண்ட குமாரண்பிதிக்கும்
சுடத்தான கன்னியுட நாதங்கூட்டு
காலான யிதுலைவந்தும் நிழலுணர்ந்து
கண்மணியே விராகனிடட சமலப்பச்சேர. (117)

சேருகின்ற வெட்டிவேர் விலாப்பச்சாடு
செயலான கஸ்தூரி புனுகுசட்டம்
ஆருகின்ற தேவதாரப் சவாதுகூட்டு
அச்சரியத் தினைவணைந்து பிதிக்குங்கூட்டி
நேருகின்ற கண்ணடைசெவ் வகத்திவேரும்
கோட்டியா நன்னகையோடு பெரியாரண்ணை
மாருகின்ற மதிமயங்கப் பூதிஞ்சேரு
மகத்தான திதிவெல்லாம் ரவியுலாத்தீர. (118)

உலாத்தியே யிதுவெல்லாஞ் சமலப்பச்சாத்து
உத்தமனே யிழித்துவடி கட்டிகொண்டு
கலாவே புதுக்கவசந் தன்னிற்பூபாடம்
களங்கமறு பாறுபடியும் வாசங்கட்டு
வலத்தவே தேணிபூண்டினை வைத்துக்கொண்டு
வாழ்விகத ரூதிபென்று தேவிதன்னோ
மலத்தவே மனதிலெண்ணணிப் பூலகபன்னனி
மகத்தான தேணிபுட மகிலமகதீன. (119)

காணவே வாடைதனைச் சிம்மிலைத் தூக்
கண்மணியே தேவிதனைத் தேராகம்பண்ணி
வாணவே கன்னியர்கள் மேலெய்ச
வளமாக மதியங்கி மோசக்கொண்டு
மாணவே உன்முன்னே வருவார்கோடி
மைந்தனே வாடைபது மதிமைமைத்து
ஆணவே ஆச்சரியம் வாடைச்சித்து
ஆகாரா யிச்சித்து அறிந்துகொள்ளே. (120)

கொள்ளென்ற பீடுதனைச் சொல்லக்கேளு
குருவான பீடதனை யார்தான்காண்பார்
வள்ளென்ற கன்னியுட நாதம்வாங்கி
வளமான ஐங்கோலத் தயிலஞ்சேர்த்து
மள்ளென்ற ஐங்காயங் கூடச்சூட்டி
மத்திக்துப் பாக்கதிலே ஊறப்போட்டு
அள்ளென்ற பூதகருக்கு ஒருபாக்கிய
அனர்த்தமது வந்தாப்போல் மயங்குவாரே. (121)

வாரான அவரவர்தன் கருச்சேர்த்திய
வளமாக மயங்கிடுவா ருலகமெல்லாம்
காரான வகியமடா கனகமீய்வார்
கைகண்ட யிதுகித்து கண்டுகொள்ளு
ஆரான யினமறிந்து மாட்டுமாட்டு
ஆச்சரிய மாரறிவா ரகத்தைமைந்தா
மாரான மாயையிது வகியமெல்லாம்
மாண்பருக்குத் தெரிச்சாட்டு மகிழ்ந்துபாரே. (122)

ரண்ணுமாந்திரை,
பாரென்ற சன்னிமாத் திரைதான்சேரு
பண்பான யிரதமுடன் கெந்திலிங்கம்
நாரென்ற நாபியுடன் தாரஞ்சிங்கி
நலமான வெப்பாவி னரிசிசேரு
மாரென்ற சரக்கெல்லாஞ் சுத்திசெய்து
வகைதனக்கோர் விராகனிடை கொண்டுவந்து
வாரென்ற கல்வமதிற் போட்டுநீபும்
வளமான பழச்சாற்றுற் சாமமாட்டே. (123)

ஆமென்ற மூலப்பாலாற் சாமம்மெண்டு
ஆச்சரியங் கையான்சார் சாமமூன்று
வாமென்ற மெழுகுபதந் தன்னைப்பார்த்து
வளமாக வழித்தெடுத்துப் பயறுபோல
காமென்ற வுருண்டையதாய்ச் செய்துகொண்டு
நலமான ரவிதனிலே உலர்த்திக்கொண்டு
காமென்ற செப்புதனிற் பதனம்பண்ணி
கண்மணியே தேவிமுன்பு வைத்துப்போற்றே. (124)

போத்தென்ற மாத்திரையைத் தேனிற்கொள்ள
போகாத சன்னிபதி னெட்டும்போகும்
ஆத்தென்ற மூலப்பாலிற் கொடுத்துவிட்டால்
அசடான சுரங்களறு பத்துநாலும்
வாத்தென்ற வழிகாணு தோடிப்போகும்
வளமான நோயெல்லாம் வழிகெட்டோடும்
மாத்தென்ற மாத்திரைக ளிதுபோலில்லை
மகத்தான மாத்திரையை மருவிச்செய்யே. (125)

கிரந்தி யாத்தினை.

செய்யான சூலரணங் கிரந்திபோக
செயலான மாத்திரைதா னென்றுசொல்வேன்
ஐயான காந்தமுடன் ரசஞ்சுத்தம்
அப்பனே பூரமுடன் லிங்கங்கெந்தி
வையான திதுவெல்லாஞ் சுத்திசெய்து
வளமாக வகைக்குவொரு ஜீராகன்கொண்டு
கையான கல்வத்திற் போட்டுக்கொண்டு
கண்மணியே சுத்தசெலந் தன்னுலாட்டே. (126)

ஆட்டவே சுரியுப்பு பாங்கிச்சக்கை
அன்புகருஞ் சீரகந்தா னிசமுங்கூட்டி
நாட்டவே கல்வத்திற் போட்டுக்கொண்டு
நலமான புங்கம்பால் தன்னுலாட்டு
மாட்டவே கையான்சார் தன்னுலாட்டு
மகத்தான குமரிப்பால் தன்னுலாட்டு
காட்டவே மெழுகுபதந் தன்னைப்பார்த்துக்
கண்மணியே குன்றிப்போ லுண்டைசெய்யே. (127)

செய்பவே நிழல்தனில் உலர்த்திக் கொண்டு
செயலான பரணிதன் னலைடுத் துக்கொள்ளு
இப்பவே யிருவருண்ணை டிருதோ துண்டாவ்
ஒக்கைதனிற் சூலைபதி னெட்டும்போகும்
வைபவே கிரந்திபேழ் கெதிரிகட்டோடும்
வாமான புன்புனைகள் சிலைகளெல்லாம்
மைபவே மடிந்துவிடும் வியாதியெல்லாம்
மகத்தான நோயெல்லாம் மடிந்துபோமே. (128)

போமப்பா கடும்பகந்திபட் ரணைத்துக்கெல்லாம்
பொல்லாத வாகுசத்துங் கிச்சாபத்யம்
ஓமப்பா சயமொடுமக் தாரகாசம்
அப்பனே குஷ்டமுடன் பெருவியாதி
காமப்பா சூரம்பிளறி வாதமெல்லாம்
கலைமான சோகமிடோ வழிகாணுமல்
வாமப்பா மாந்தினையைப் பதனம்பண்ணு
வளமான மருந்திதுதான் வண்மைகாணே. (129)

காணப்பா வயித்தியற்கு யிரக்கம்வேணும்
கசடான பொய்யுடனே சூதாகாது
வாணப்பா போசமது அதர்மமாகா
வளமான் கண்ணழுடன் திருட்டுமாகா
மாணப்பா பெண்மாயை பொருளிணைசை
மயக்கமொரு யிதுவெல்லா மாகாதப்பா
ஆணப்பா ஒருவர்போ லபாண்டமாகா
அன்பாக யிதுவெல்லா மாகாதென்னே. (130)

ஆகாது வயித்தியர்க்கு யிதுவெல்லாந்தான்
ஆசையற்ற வயித்தியர்க்கு மனமோடாது
ஆகாது யிவ்வித்தமா யிருந்தோருக்கு
அழிப்பில்லை யொருநாளுந் தாழ்வுமில்லை
காகாது சிதம்பரத்தின் காட்சியெய்தும்
நலமான சிவயோக வாழ்க்கையெய்தும்
நீங்காது நிலைவிட்டு நிலைபேராது
நிலையாத பூரியட்டம் நிலைத்துப்போமே. (131)

போமப்பா பிற்றூலைத் தேடிவாங்கு
பூதலத்திற் கிட்டாது புகழோதகோடி
காமப்பா பிற்றூலார் கொடுக்கப்போனார்
கலமான பிற்றூலால் கண்மைபெயற்றும்
காமப்பா கசடருக்கு பிற்றூல்கிட்டா
கண்மணியே சிவயோகிக் கெய்துபம்பாரு
ஆமப்பா பிற்றூல் கொடுக்கமாட்டார்
ஆச்சரியங் கிடைத்தவர்க்கு மோகூமாமே. (132)

சிவசுலோணம்.

ஆமேதான் யேகசிவ சுண்ணைஞ்சொல்வேன்
ஆச்சரியம் ஆறிவார் சுண்ணைமார்க்கம்
காமேதான் கம்பியுப்பு கந்தனுப்பு
கண்மணியே கல்லுப்பு பிண்டமுப்பு
காமேதான் சொல்லுகிறேரும் சிவவாக்யத்தால்
கலமான வாக்யமடா சிவத்தின்கூறு
வாமேதான் வகைதனக்கோர் பலமும்வாங்கி
வளமான கல்வத்திற் போட்டுக்கேளே. (133)

கேளேதான் சொல்லுகிறேன் மைந்தாமைந்தா
கெடியான பனிநீரை விட்டுஆட்டு
வாளேதான் விந்தாலே சாமமாட்டு
வளமான அண்டநீர் தன்னலாட்டு
மாளேதான் நாட்டியிதை வழித்துக்கொண்டு
மைந்தனே வில்லையதாய்ச் செய்துநீயும்
நாளேதான் ரவியுலத்தி லெடுத்துமைந்தா
கலமான விந்தாலே சீலைசெய்யே. (134)

செய்யவே மண்ணுலே சீலைசெய்து
செயம்பெறவே கெசபுடத்திற் போடுபோது
ஐயவே புடம்போட்டு லெடுத்துக்கொண்டு
அப்பனே சீலையைத்தான் கட்டிப்பாரு
கையவே காந்தியது லென்னசொல்வேன்
கலமான கடுங்காரச் சுண்ணமாச்சு
மையவே சுண்ணமிது மகத்தாஞ்சுண்ணம்
மனைடையரவர் காணுங்க மட்டிபாரே. (135)

மட்டியென்ற சுண்ணமதிற் கோடாகோடி
மகத்துவங்கள் காணுமடா மருவிப்பாரு
அட்டியென்ற ஞானமுடன் யோகமார்க்கம்
அப்பனே கிரிகையுடன் வாதமாகும்
நட்டியென்ற நால்துறையு மாடுஞ்சுண்ணம்
நலமான வழிக்கெல்லா மிச்சுண்ணாந்தான்
கட்டியென்ற கனகசபை யிதிலேதோற்றும்
கயிலாச முத்தியெய்துங் கண்டுகொள்ளே. (136)

கொள்ளவே யிந்நூலைக் காட்டவேண்டாம்
குகையில்வைத்துப் பூசைசெய்து குருவாயென்னு
ளள்ளவே யிந்நூலார் கொடுக்கபோறார்
அசடருக்குக் கிட்டாது யிந்நூலப்பா
மள்ளவே மடையருக்குக் கிட்டாதிந்நூல்
மகத்தான புத்தியுள்ள யோகிக்கெய்தும்
வள்ளவே நந்தியவர் யெனக்குச்சொன்னார்
வளமாகக் கேட்டுத்தண் டகஞ்சொன்னேனே. (137)

சொன்னனடா நூற்றுநாற் பதுக்குள்ளைமந்தா
சொற்பெரிய சூக்குமெல்லாஞ் சூட்டினென்பார்
வன்னனடா வகையாக யிந்நூல்சொன்னேன்
வளமான சூக்குமெண் டகமாமிந்நூல்
கன்னனடா நான்சொன்ன நூலுக்கெல்லாம்
கருக்கடையாங் கலிக்யான தண்டக்கந்தான்
மன்னனடா யிந்நூலிற் பூட்டைச்சொன்னேன்
மைந்தனே திறக்குநிற விதஞ்சொன்னேனே. (138)

சொன்னேனே மிந்நூல்போ லாருஞ்சொல்லார்
சொற்பெரிய கடல்நூலென் பதையும்பாரு
வன்னேனே வழிகளது நன்றுபத்தோற்றும்
வகையான நூலதுதான் வண்மைபாரு
மன்னேனே யிந்நூலைப் பார்த்தோருக்கு
மகத்தான குருடருக்கு வெளிச்சம்போலாம்
அன்னேனே தண்டகத்தை அரையில்வைத்து
அனுதினமு மடிபணிந்தே னன்பாய்முத்தே. (139)

தன்வந்திரி தண்டகம் ஈசம்.

முற்றிற்று.

குருவேதுணை.

எண்பத்திநான்காவது:

கோதக்கர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பிர்மஞான தரிசனம் ஏன.

ஐம்பொன்மலர் மிசைநடனக் காட்சியாகி
அண்டபுவ னதாரஞ் ஜீவனாகி
செம்மணிபோற் றிரண்டுலகுந் தீபமாகிச்
சித்தரியும் பேரரியு மிரண்டுமாகி
கம்பவொளி வாகிநின்ற மோனமாகிக்
கண்வாக்கு மனதினிற்கு மெட்டாதாகி
உம்பர்பணிந் தேத்றுகின்ற சோலரூபமாகி
யுலவுகின்ற பரம்பொருளின் பாதங்காப்பே. (1)

பேராம்பிர் மானந்த மடைந்தோன்சித்தன்
பிர்மவுப்பைக் கண்டவனே தவசிரேஷ்டன்
கூரான வாசிமறித் தவனேசித்தன்
குறிகண்டு மாயைவென் றவனேமுத்தன்
பூராயந் தெரிந்தவனே கிரியைபெற்றோன்
பூவுலகில் வசித்தவனே சரியைமார்க்கன்
நேரான தீட்சைபெற்றோன் சிவமுத்தன்
நிலைசிவயோ கம்புரிந்தோன் ஞானியாமே. (2)

யோகபிரு திவிராலு ரெண்டுமாகும்
ஓடுங்கிநின்ற யிடபிரண்டும் பூமியாகும்
ஏகமல்லோ வாதிசத்தி சிவமுமாகும்
இயல்பான பூமியதும் வாயுவாகும்
தாகமென்ற வாயுவல்லோ விருகாலண்டஞ்
சதிராக வதன்மீது பிரமனண்டம்
தேகமதற் குள்பிரமா சனத்திலப்பாத்
திரமாகப் பிரமனுமவிற் றிருப்பான்டாரே. (3)

பாரோனீ சதிர்முகவன் சிருஷ்டிகாவுப்
பரிவான வாசல்மேற் சுழியின்கீழே
நேரோதா னவ்வெண்ட வகையுமாகும்
நெடியதொரு முயலவனென்ற பிரமன்முனும்
கூரோதான் வேள்வியதை குயத்தியாகும்
குறிப்பான சிருஷ்டிப்பால் வாணியாகும்
ஓரோரின் னைவரிருவர் சேர்ந்துகொண்டு
நிறப்பாக வுலகத்தை சிருஷ்டித்தாரே. (4)

சிருஷ்டித்த பிரமனுக்கு அண்ணந்தன்னை
சிவதலங்க டோறும்வா கனமாய்ச்செய்தார்
குருதிகின்ற பிரமனுக்குப் பிழைந்தாலுங்
கருவாழுக் கோணைநாற் கோணமாகும்
திருவென்ற சிகாரமொடு சகாரம்போட்டுச்
சிறப்பாக மம்மென்று சுத்திநல்ல
குருவான ஈந்திதனைத் தெரிசித்தேதான்
குணமாகச் சிவாயவென்று மகாரம்போடே. (5)

போடப்பா உகாரமிட்டு வூதும்போது
புகழ்பெரிய பிரமனண்டங் கண்ணிற்றோன்றும்
நாடப்பா வுன்னமது பிரமன்றன்னை
நன்றாகச் சுமந்ததென்ன வுகாரத்தாலே
கூடப்பா சலங்கலந்த பாலையன்னங்
குறிப்பாக வெவ்வேறாய்ப் பிரித்துவைக்கும்
தேடப்பா பிர்மாவின் லோகந்தன்னிற்
றிடமான தேவதைகள் மூப்படதாமே. (6)

மூப்பதுவா மதன்மேலா லங்குலந்தான்
மூன்னதுனுள் ளேயிருந்து சுத்தியாகும்
செப்பமுள்ள பிர்மாவ்தா பிதமேயாகும்
திறமாக வெட்டிருபோ சுணைவில்தாரம்
தப்பாமற் கதிருதிக்கு மிடமேயாகும்
தயவாகப் பண்பொன்றிப் பாரின்மீது
அப்பனே நீகேளா திந்தவென்றும்
அடைவான பரப்பின்கீ ழிருகால்பாதே. (7)

பார்க்கனைவங் கோணமைந் திதழுமாகும்
பரிவாக வதனுடலே முக்கோணந்தான்
கோர்மையுடன் வம்மென்ற வெழுத்துமாகும்
நிர்ணயமா யைந்துமுன் றெட்டுமாகும்
சேர்க்கவே யெட்டிதழு மட்டசத்தி
நிரமான பிருதிவியு மப்புரென்றிங்
கோர்வையா மிந்தெடுகந் தன்னிலேதான்
குறிப்புடனே கம்பமிரண் டொன்றுரைத்தானே. (8)

தானென்ற வுருவமாங் கம்பந்தானுந்
தலமதிலே யஞ்சுருவ தானவாணி
தேனென்ற வாணுருவி பாய்ந்துநிற்குந்
செம்மையுடன் காணுத சாகாக்காலும்
வானென்ற சத்திசிவம் நின்றகால்தான்
வளம்பொருந்துஞ் சத்திகால் கீழேகாட்டி
கோனென்ற சிவத்தின்கால் மேலேகாட்டிக்
குணமாகக் கண்டதொரு மார்க்கங்தானே. (9)

மார்க்கமப்பா மாபலித்துக் காட்டியேதான்
மைந்தனே மகாரத்தால் யுழிதெரிந்தேன்
ஏர்க்கையுள்ள குண்டலிதா னிருக்குந்தானம்
இயலான பிர்மாவும் விட்டிலுந்தான்
பார்க்கருத் திரண்மகேஸ் வரனைத்தானும்
பரிவாக நாற்காலாய் நிறுத்திக்கொண்டு
சேர்க்கையாய்க் கீழ்மேலுஞ் சதாசிவத்தைச்
சிறப்பான பலகையாய் நாட்டிக்கொண்டே. (10)

நாட்டியே யீஸ்பரியுந் தனித்திருந்து
நன்மைபெற சிருஷ்டிப்பா ளண்டகந்தன்னை
ஆட்டியே யுகமதுதான் முடிந்தகாலம்
அப்பனே பரமசக்தி யழியாள்பாரு
நாட்டிகமாய்ச் சக்திக்கு ளொளாமடங்கும்
தன்மையுள்ள வல்லசக்தி தரிக்கும்வீடு
மூடடியம்தார் குண்டலித்தாய் வாசஞ்செய்யும்
மூலமதை யறிந்துநீ குருவைவக்காணே. (11)

குருகண்டு கால்பிடித் தேறும்போது
குபீரென்று தள்ளுமடா வேகத்தாலே
திருகண்டு வாயுவுக்கு மேலதாகத்
திகழொளியு மெத்தவடா சப்தமேகம்
இருட்கொண்டு மழைபொழியு மிருட்டுங்கம்மும்
இயற்கைதனை யறியாமல் மாண்டார்கோடி
அருட்கொண்டு மதைக்கடந் தப்பாற்சென்றால்
அப்படனே வொளிவீசுங் கண்கொள்ளாதே. (12)

கொள்ளாத சோதிதனைக் கண்டுகொண்டால்
குவலயத்தி லுனக்கீடு வுண்டோவப்பா
தள்ளாதே சித்தரெல்லா மகிழ்ந்துவுன்னைத்
தானெடுத்து முத்தமது கொடுப்பாரப்பா
விள்ளாதே யொருவருக்கும் வெளிவிடாதே
விந்தைபுள்ள யெனதுநூல் நூற்றியைந்தில்
கள்ளமன தள்ளவணைச் சங்கரிக்கக்
கருச்சொல்லீ யிருக்கிறேன் கருத்தாய்ப்பாரே. (13)

பாரேநீ யென்னால்கா ணநூற்றன்னைப்
பரிவான கலைக்கியான மென்றுர்சித்தர்
நேரேதா னைதத்திரட்டி யிந்நூலில
நீயறியச் சொல்லினைவத்தேன் மைந்தாவின்னம்
கூரேதா வில்லாத நூல்கடன்னைக்
குறிப்பாகப் பாராய விந்நூல்பாரு
வேறேநா லொருவருக்கு முரைத்திடாமல்
வேண்டுமுன் றனக்காகச் சொல்லினேனே. (14)

சொல்லுகிறேன் சதுரகிரி தன்னிலப்பாச்
சுகமான வாற்றோர மென்குகைக்குள்
வல்லசித்த ரனந்தம்பே ராகக்கூடி
வாழ்ந்திருப்ப ரதனருகே குண்டாதன்னில்
கல்லதொரு கஞ்சாவை நான்கசக்கி
கபம்பெறவே யவர்களுக்குக் கொடுத்தகாலே
எல்லவரும் பயன்பெற்றார் குகையிற்றங்கி
இயற்றினேன் கயிலங்க ளனேகந்தானே. (15

தானென்ற தயிலவர்க்க மனந்தமாகச்
சமைத்தெதாரு சுவர்னங்க ளனந்தங்கோடி
நானென்ற வாதமுறை யமைத்துசெய்த
நலமாக ஓவ்வொருவர் தனக்குமீய்ந்தேன்
வேனென்ற சுண்ணத்தைதக் குகைக்குள்வைத்தேன்
வித்தைதமிகுங் குருவறிந்தோர் தனக்கேகிட்டும்
வானென்ற மடையருக்குத் தோணுதப்பா
மறைப்பான மைதன்னுல் மறைத்திட்டேனே. (16)

மறைத்திட்டே னென்குகையி லனேகசித்தை
மைந்தனே வுன்றனக்காய்ச் சொல்லிவைத்தேன்
துறையதனைக் கண்டுநீ யெதிர்த்துக்கொள்ளு
சொல்லாதே யொருவருக்குந் தோசந்தோசம்
முறையாக விதைபறிந்து நடந்தாயாலுல்
முனிவர்களுநுந் சித்தர்களுநும் புகழுவார்கள்
நிறையாகத் தெரிந்துகொள் மைந்தாநீயும்
நீடூழி காலம்வரை வாழ்குவாயே. (17)

கோரக்கர், பிர்ம ஞானதெரிசனம் 1ன.

முற்றிற்று.

1697/2

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச்சேர்ந்த மகம்மது சாயபுபுரம் திருவேங்க
டத்தேவர் அவர்கள் குமாரர் போத்துலிங்கத்தேவர் அவர்களிடமிரு
ந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி. இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குருவே துணை.

எண்பத்தைந்தாவது:

கோரக்கர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கற்ப சூஸ்திரம் 85.

கோரக்கர் மூலி குருவி னுபதேசம்
கேரொக்கக் கொண்டு நிலையறி வாரில்லை
கேரொக்கக் கொண்டு நிலையறி வாளர்க்குச்
சிரொத்துப் பாயும் சிவபதந்தானே. (1)

சீர்பெருங் கோரக்கர் சிறந்தநல் மூலிகை
னர்பெருந் தம்பனம் யெழில்சேர் வசீகரம்
சார்பெரு ஞானம் சகல கலைதரும்
நேர்பதிங் கற்ப நிலைமை யியும்புவாம். (2)

நிலைமை யியும்ப நெறியவேர்க் கொம்பு
கலைமுறு திப்பிலி கல்ல மிளகுடன்
சூலஞ்சேர் நிராம்பு கூட்டிசா நிக்காய்
கலம்புகழ் பத்திரி சடாமாஞ்சி நெல்லியே. (3)

நெல்லி மதுரம் நிசமுள்ள யேலமும்
மல்லிகற் சீரகம் வங்க மதுநிறை
கல்ல அபின்சிறு நாகங் கசகசா
மெல்லிய தானிசை பிக்கான மூலியே. (4)

பிக்கான ஓமம் மேவுவா லுழுலைவத்
தக்க மிளகது சார்ந்த அரத்தையும்
அக்கிராக் காரமும் ஆனகற் கோஷ்டமும்
நக்க வகைகக்கலா மோர்நிறை சேருமே. (5)

சேரும் வகையதிற் சிறந்த அபின்நிறை
சாரும் மருந்தெலாந் தனித்தனிப் பாகமாய்

வீரருங் கெடாமல் வெதுப்பிப் பொடிசெய்து
பாரப்புகழ் நீறுபோற் பதமாய் வடிகொளே. (6)

வடிகொண்ட சூரணம் வகையாய்ச் சமைந்தபின்
படிகொண்ட கோரக்கர் பகருநல் மூலிகை
நெடியவன் மேனிபோல் நிலவாய் நவபுடம்
கடிய பதமெனைக் கருதிநீ செய்திடே. (7)

செய்தநற் சூரணஞ் சேர்ந்த பிடைதனிலை
உய்தமாய் நெல்லிடம் உகந்துடன் சார்ந்து
தூய்மையல் வாசிலைபத் துவக்கியுண் ணுக்கிடில்
ஐயன் குருபரன் அருளினாற் கொண்டிடே. (8)

கொண்டிடு சூரணங் கூறும் பணவிடை
உண்டிடு மந்தி யுதயாதி தன்னிலும்
மண்டிய வாதமும் வளர்ந்திடும் பித்தமும்
கண்டித்த ஐயமுங் கடவாது நிற்குமே. (9)

நிற்குமே விந்துவும் நிகரில்மன் மதன்போல்
பொற்கொடி மாரெலாம் புகழ்ந்து விரும்புவார்
தக்க வசீகரம் சகல அறிவுடன்
மிக்க தவம்சிவம் மேவும் இனைமையே. (10)

இனைமைய தாகும் இயல்சடம் பித்தமும்
வளைமையாஞ் சீனிவாதம் பசீனவெல்லம்
உளமகிழ் தேனி லுற்றசி லேற்பனம்
தளமது செய்திடிற் சார்ந்திடுங் கற்பமே. (11)

சார்ந்திடுங் கற்பந் தனித்து அருந்திடிற்
போர்ந்திடும் வல்பிணி பெண்கள்நல் லாருடன்
சேர்ந்திடி லாவின் செப்பால் பசீனவெலம்
கோர்ந்து கொதித்தபின் நிசமாக ஊற்றிடே. (12)

ஆறிய பருவத் தளவாய்ப் பணவிடை
கூறிய கற்பங் கூட்டி யிருநிறை
மீறிய வண்ணம் விரும்பி யருந்திடிற்
சீறிய லேகியம் செலுத்து மனந்தமே. (18)

அனைந்த விதந்தரும் ஆனைந்த கற்பம்
டனைந்தனி லன்பாய் வளர்த்து மதின்முறை
தினைந்தொறும் தூசை பிரமிக்குச் செப்திடில்
தனைந்தரு செல்வமுஞ் சகலமுஞ் சித்தியே. (14)

சகலமுஞ் சித்தியாந் தரணியி லொருமுறை
புகலும் வகைகேள் பூரண லேகியம்
பகரும் மருந்தெலாம் பதிவகைக் கஞ்சு
நிகருங் கழஞ்சதாய் நிறுத்துரீ கூட்டிடே. (15)

கூட்டு மருந்தெ லாங் குணமாய்ப் பொடிசெய்
தீட்டுங் கற்பஞ் சிறந்த நிறையிடை
காட்டுறை தூதளை கருதிலா மிச்சுவேர்
நாட்டுறை கூவிளம் நவிலிரு மூவியே. (16)

நவிலு மமுக்கிரா நறுமணஞ் சந்தனம்
புவியி னறுகுவேர் புகழ்பெரு சீந்தியும்
தவந்தரு மூவினை தனித்தேதார் பலமதாய்ச்
சிவந்தகற் பாணையிற் சேர வரிந்திடே. (17)

சேர வரிந்துமே செலம்படி ஒன்பதில்
வாரமாய் விட்டு மகிழ்ந்திரு நாள்வரை
காரங் கெடாமற் காய்ந்து குறுகியே
சாருந் திரிபடி தண்ணியாக் கொள்ளுமே. (18)

கொள்ளுங் கசாயங் குறித்திடா வின்பால்
தெள்ளியே வடித்துச் சேர்படி யொன்று
வின்னருஞ் சர்க்கரை மேற்பலம் பத்து
உள்ளிய பாகுபோ லுடன்கிண்டிக் காச்சுமே. (19)

காச்சிக் குழம்புபோற் கலந்தெழு நேரம்
தாச்சியில் லாமற் சமைந்த பொடியதைப்
பாச்சியுட் கிண்டிப் பதங்கண் டிரக்கிட
வாச்சு கரிமுகன் மலரடி போற்றுமே. (20)

போற்றுங் குருபரன் பொன்னிரு பதத்தைப்
போற்றுந் தவஞ்சீலு புகழ்பெருஞ் சேவடி

போற்றுஞ் சிவசித்தர் பொற்பத மன்பதாய்ப்
போற்றும் பராபரை பூரணி தன்னையே. (21)

பூரணி பாதத்தைப் போற்றி விதியுடன்
காரண வாசியைக் கடவாதுள் விட்டுத்
தாரணி யன்பர்கள் தரிக்கு முறையதாய்ச்
சீரணி லேகியந் தினந்தோறுஞ் சாதியே. (22)

சாதித் தலுதினம் தவம்பெருங் காலம்
நீதிச் சதாசிவம் நிலைதனை நோக்கிடும்
ஆதித்தன் மாமதி அங்கியின் மண்டலம்
நாதிப் பெரும்வழி நடனமுந் தோன்றுமே. (23)

தோற்றும் புலன்பொறி தூடாது நீங்கிடும்
மாற்றும் நரைதிரை வசப்படும் வாசியும்
சீற்ற மவிந்திடுந் தோன்றறி வுண்டாம்
போற்றும் வசீகரம் பொன்னிறந் தேகமே. (24)

பொன்னிற மேனி பொருந்திடி லேபனம்
மின்னலை யாருடன் விரும்பிலை யன்றி
மன்னுநீ ராழ்நிலை வளம்பெரு பாண்டிடன்
உன்னிய காசமோ டுறும்பிணி தீருமே. (25)

தீரும் பயித்தியந் தோன்றரி குன்மம்
தீரும் சயமூதற் சோபித மேகம்
தீருங் கிராணி சோகலி வாயுவும்
தீருந் சடத்துள தீவினை போகுமே. (26)

தீவினை நீங்கிடுந் சித்திக்கு மன்னெறி
தாவிய நெல்வியுந் சார்ந்த மிளகது
மேவிய மஞ்சளும் வேப்பம் பருப்புடன்
பூவிற் கடுக்காய் பொருந்து வகை யஞ்சே. (27)

வகையஞ்சு தூக்கி மகிழ்வா யறைத்திடு
பகையன்றி யாவின் பாலிற் கொதித்தபின்
சுகமுறத் தேய்த்துச் சுடு செலம் வார்த்திடி
மிகவில்லை காயம் விளங்கிடு முண்மையே. (28)

விளங்குசூல் லெண்ணெய் விளங்கிடும் புரிமுதல்
வழங்கும் வகையெலாம் மாற்றி யறிவுடன்
களங்கமில் கோரக்கர் கருதிடுங் கற்பத்தைக்
உளங்களி கூர்ந்து யுகந்திடுஞ் சித்தியே. (29)

சித்தான மூலியே சிந்தையுள் நேசமாய்
நித்தமுஞ் சாதித்தே யெல்லா மிகந்தருஞ்
பத்திசெய் யாமற் பழுத்தே யிழுத்தவர்
எத்தனை நாளுஞ் இடராகு மூற்றே. (30)

உன்னி யுணர்வித்தும் ஓங்காரத் துட்பொருளாம்
கன்னியைக் கூடிக் கலவிக்கும்—பின்னுமது
தாதத்தை வென்றதது தான்சிவமாய் நிற்குமது
கோரக்கர் செய்யுங் குணம். (31)

கோரக்கர் கற்பசூஸ்திரம் முடிந்தது.

முற்றிற்று.

பூரீவில்லிபுத்தூர் வித்துவான் பொன்னைக் கூடஞ் செட்டியார் அவர்கள் சுமாராய் சுப்பிரமணியபுர செட்டியார் அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குருவேதுணை.

எனபதற்கருத்து:

கோகக்கர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

குருஜூயநீர்மை.

போக்கெனைச் சொல்லேவன் கேளுரு புளிரண்டி சாரமொன்று
தாக்கென இந்தப் பொன்று தருவெடி யுப்பு ரெண்டு
வாக்கினைச் சூட னெனன்று வளர்மின்ற கல்லுப் பொன்று
பாக்கினைப் பூரீர் நாலு பண்புட னைசைத்துக் கூட்டே. (1)

கூட்டியே வில்லை யாக்கிக் குக்குடப் புடமிட் டாலே
தீட்டிய சுண்ணை மாகும் பீங்கானில் வைக்கச் சேரீர்
ஆட்டபில் வாத யிந்த அறுவகைச் செயரீ ரென்பார்
மூட்டிய போக்குக் கெல்லாம் முழுக்கட்டிச் சேரீர் தானே. (2)

தானென்ற சேரீர் தன்னைச் சகலனன் முறைக்குங் கூட்டு
மனனென்ற சேரீ ரொன்று உரைக்கிறேன் சுண்ணம் புக்கு
வானென்ற கடல்நு ரையை மயமுடன் கூட்டி நீற்றிச்
சீனசீனக் கூட்டி யாட்டிச் சிறுபுடம் போடச் சுண்ணம். (3)

சுண்ணந்தா னெட்டுச் சூத்தி முப்பது வெட்டு உப்பு
அண்ணலே கல்லுப்பு மிடான்மு அரைத்துநற் புடமே போடச்
சுண்ணமா மிதுதன் னேரிட முடிவெடி யுப்பு நாலு
கண்ணிய ரூடன் ரண்டு கதிப்புடன் குமரிச் சாத்தால். (4)

சாத்தைதவிட் டாட்டிச் சுட்டு தருசுண்ணத் தோடே சேர்க்குங்
காத்திடு யுனிதா னுலுவ் கல்வத்தி லாட்டு தற்கு
மாத்திர முலிலப்பால் விட்டு வகையதா யரைத்துக்கொண்டு
நீத்திடப் புடத்திற் போட நிசமது வகைசுண் ணும்பே. (5)

சுண்ணும்பைப் பீங்கா னிற்றுன் வைத்திடச் சேனீ ராகுஞ்
சுண்ணும்புப் போக்குக் கெல்லா மிந்தநீர் சொல்லி யாயிம்

எண்ணமாம் சுவுக்கா ரத்தைக் கிசைகின்ற மெழுகுக்குந்தான்
வண்ணமா முன்னி ரட்டபா வகையது கண்டு பாரே. (5)

பாரப்பா கோச பீசம் பரிவுகோ ரோசு னையுந்
சேரப்பாத் தேனு லாட்டிச் சிறுமயற் றளவு செய்து
பாரப்பா வீரங் கூட்டிப் பண்புடன் பார்க்கவேவை
தூரப்பா யிதை யறிந்தோ னதிசய வேவை காண்பான். (7)

காண்பது காரீ யந்தான் கடியதோர் சூத மப்பா
வீண்பாடென் றெண்ண வேண்டாம் வீரங்கற் பூரங்கூட்டி
யாண்டவன் சத்தி கெங்கை பரிதாரங் குருவண் டோடு
வாண்டகைப் பூநா கத்தின் மணமறு நீரு கூட்டே. (8)

கூட்டியே மெழுகு நீராற் கொண்டரை யெழு சாமம்
ஆட்டிப்பின் வெள்ளி பத்தி லரைத்திட மாற்ற முருகுந்
தீட்டிய ரோம நீறுஞ் சேரப்பா பொடியும் வண்டுங்
கூட்டியே வீர யிட்டுக் கொடுக்கவே ரசமுங் கூட்டே. (9)

ரசமுடனெழுதுங் கூட்டி நல்லதோர் மெழுகு நீரால்
வெயிலிலே யாட்டிச் செம்பில் வளமுடன் பத்துக் கொன்று
நிசமுடன் கொடுக்க வெள்ளி யெழுக்கு மூன்று சேர்க்க
நிசமுறு மஞ்ச மாற்று நிச்சயந் தப்பா தென்னே. (10)

கோரக்கர் குருஜெயநீர் ய.

மூற்றிற்று.

ஸ்ரீ வில்லி புத்தூர் கண்மாய்ப்பட்டி வித்துவான் அருணகிரிநாடார் அவர்கள் குமாரர் தெய்வசிகாமணி நாடாரவர்களிட மிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடவானது.

குமரகுருபரர்.

எண்பத்தேழாவது:

கோமக்கர் திருவாய் மலர்ந்தனிய

வைகாசிவிசாகத் திருப்பா.

அருள்பெற்ற நந்தி ஆசா னெனைக்குப்
பொருள்பெற்ற மூலர் போக ரெனக்குத்
தருவொத்த தோளர் சட்டை முனியும்
பாமுளைக் கொங்கணர் பச்ச மிகுதியே. (1)

மிகுதிய தாக விட்ட குரு நந்தி
தொகுதி யுரைத்தச் சொற்படி கேட்கத்
தகுதியின் வாத் தற்பரம் விள்ளப்
பகுதியின் பூதப் பஞ்சாட் சரமே. (2)

தாமேவு மூச்சை தண்ணை நிறுத்தவும்
வைமே விருத்தி மகுடம்போற் கட்டவும்
புரமட்ட காசப் புரத்தி லடக்கவும்
சமமிட்ட நந்தி கைகாட்டி னாரே. (3)

எல்லோருங் காணு திருக்கும் பொருளொன்று
வல்லார் மகத்துவம் வாய்கொண்டு சொல்லாற்
கல்லாத வற்கு கருச்சொல்லப் போமோ
சொல்லக் கொளுவிஞ்சித் திரட்டிய காயுள்ளே. (4)

காயி லிருக்குங் கயிலாச பொற்குரு
தோய்கின்ற மீன்மினித் தோகைபார் பெண்டாம்
ஆயி வொருடெண் அலங்காரச் செல்வி
கோயி லிருக்கக் கூர்மணக் குலாவுமே (5)

குலாவிய தொன்று மகத்தாங் குருவாம்
உலாவுஞ் சிருநீர் உட்சாடச் சத்தியாம்

பலாபல மொண்ணுண்டு பாரி லறியார்
கலாவிப் பாராளுல் கைமுறைத் தப்பே. (6)

தப்பாமற் சொன்னேன் சந்திர ணுலே
மெய்ப்பான மேகக் குருவாம் நிலவுப்புப்
கைப்பான உவரில் கதிற்போலே நிகக்கும்
அப்பொரு ளப்பா அரியா ரகசீம. (7)

அகமான திவ்வுடல் அட்டமக் கூறு
மகமான யோனியின் பச்ச மறிந்தால்
அகமற யிவ்வுடல் அடக்க மறிவார்
சொற்குரு வாகும் சிதறிவிட் டாரே. (8)

சிதறியச் சத்தப் பனிக்கெங் கைப்பின்னே
உதறிய பூப்போல் உணர்குரு வாகும்
பதறிடாப் பூவின் பாக மிளவற
அதறிய தாக நிறைசத்தி அஞ்சே. (9)

அஞ்சு கறந்தான் அமுறியிற் காய்ச்சி
மிஞ்ச விடாதே நீரண்டு உப்போரண்டு
அஞ்சுங் தெளிய அறியார்கள் கைமுறை
யெஞ்சில் நிலைவாய் நிலைத்திடும் பூவே. (10)

பூவே தெளிக்கபின் பொற்குரு வாகும்
நாவிற் கைமுறை நன்றியு ரைத்தார்
தேவே யுலாவும் சுலத்தினுட் கூறு
பூவே யடிக்கப் புகழ்ந்திருப் பாரே. (11)

இருப்பா ரிவரை யாரு மறியார்
அறுப்பா யறிந்தாலுங் கைமுறை யாகார்
வருப்பே யிதுப்பென்றும் வகையு மறியார்
கருத்தாலுக் காகப் பிள்ளாகளில்லையே. (12)

இல்லாத் தாள்க்கெங்ங்க யிவருட பெண்டாம்
சொல்லக்கேள் கல்லுப்புத் தோணியுங் காணும்
கல்லகல் லுப்பு நயம்பெறக் கங்கை
அல்லக் கதிரவனுகு முகத்திலே. (13)

முகத்திற் றெளிந்த முற்குரு வப்பா
செகத்தி லடங்காத் தெளிந்த கல்லுப்பாம்
மகத்துவ மான வளர்நீல உப்பாம்
அகத்தி லடங்கும் ஆதியின் சத்தியே. (14)

சத்தி உவர்ப்பூத் தையலி மேவ
அத்த சலந்தான் உருதி நிலவுப்பாம்
சித்திக்கப் பெண் திடமங்க ளாறியார்
சத்தியுஞ் சிவமும் தான்சேரு தற்கே. (15)

பூநாகத் சுண்ணம்.

சேரும் வகைதான் செப்புவேன் பின்பு
பாருள் கிடக்கும் பூநாகம் பண்பாக
காருச லமுதால் தொளியில் நிறுக்குமேல்
தாருக்கும் பொன்போ லக்கரி போலே. (16)

பொன்போ லுலாவியப் பூநாகம் பாலிலே
தன்பா லுரையத் தனிச்சுத்திப் பூநாகம்
இன்ப முடனே யிதைத்தா னடக்கத்
தன்பாக் கரியார்ச் சதுருடன் சொல்வேன். (17)

சொல்லக்கே ளப்பா துடிநில உப்பொன்று
சொல்லு மடியொன்று சூட்டினன் றுகவும்
நல்ல கல்லுப்பு சுண்ணம் ஒருகாசிடை
வல்ல கறியுப்புச் சுண்ணமு மவ்விடை. (18)

அவ்விடைச் சினம் மாட்டி அறுநீரால்
செவ்வுள வீரஞ் சேர்பத்துக் கொள்ளுப்
கவ்வவும் பூநாகம் கதித்தஞ்சு கூட்டி
சேவற் புடமே செல்லநற் சுண்ணமே. (19)

சுண்ணம்பூ நாகந் தூலியாக் கவர்கோடி.
னன்னனைச் சாக்கு மிதிலேதான் மாண்டிடும்
அண்ணை நல்லொரு குருசொல்லக் கேளடம்
வண்ணக் குருவண்டு மாகுரு வாமே. (20)

குருவாம் குருவண்டு கூறுடம் வீகைகேள்
பொருளாங் கறியுப்புப் போடி மகிலமையைக்

கருவாஞ் சலத்தி லேமுதற் காய்ச்சி
திருவாம் பெருமைச் சேதிவின் னாதே. (21)

விள்ளக்கே ளப்பா மிருப்பஞ் சிலமிரண்டும்
தெள்ளப்பா உப்பொன்று சித்திய தாகும்
கொள்ளப்பா ணைதக் கொடியதற் சுண்ணம்
கள்ளிடும் வீரம் சேர்த்திடச் சோதியே. (22)

சோதனை செய்யச் சுருக்கொன்று சொல்வேன்
நீதி நிலவுப்புச் சுண்ண நிலவுப்பு
ஆதியடியடி அறுநீர் வகையால்
ஓதிடுஞ் சூட னைடன்சரி கூட்டியே. (23)

சரிகூட்டி வீரன் தனைப்பத்துக் கொன்று
குருவண்டு நாலும் கூட்டி யரைத்து
மருவிய தோளா மடங்காத பேரில்லை
ஒருபுடம் கோழி உயரத்திற் சுண்ணமே. (24)

சுண்ணங் குருவண்டைச் சொல்லவொண் ணாது
எண்ண மறுபத்து நாலு பேறுந்தான்
சுண்ணத்தைக் காட்டச் சேர்ந்து மடிவார்
வண்ணங் குருவண்டு கூட்டாத வாதியே. (25)

வாதியா யிந்த மாகுரு விட்டவர்
நீதி நிலவுப்புச் சுண்ணத்தை விட்டவர்
கோதி வடிகின்ற கோரோசனை தேனை
ஆதி கறியுப்பு அடிசத்தி விட்டவர். (26)

உதித்த தருசின் சுண்ணத்தை விட்டவர்
துதித்த சவுக்காரம் வழுலை விட்டவர்
மதித்த காரண வகைதனை விட்டவர்
பதித்த செய்கையின் பாகத்தை விட்டவர். (27)

விட்டவர் கெட்டார் வேதையுங் காணாற்
சட்டை முனிக்கிச் சவுக்கார மேகுரு
கட்டிய கொங்கணர் தமக்குக் கறியுப்பு
பட்டனங் குருவண்டு பையற்குத் தானிதாம். (28)

துருசுசுன்னம்.

துருசு முகிந்த குருவகை சொல்வேன்
வினையின்ற பாகல் தயிலத் தடனே
பொருள்நில உப்படி சூடனுங் கூட்டி
அருள்வீரன் மேவு மாதிக் கவசமே. (29)

கவசங் கதிரவன் காண வுலர்ந்தபின்
அவசம் வராமல் ஒருபுதுச் சட்டியில்
சிவசத்தி யான உவர்மண் ணெருபடிக்
கவசம் நடுவைத்துக் கட்டி யெரிக்கவே. (30)

எரிகின்ற சட்டிக்கி மேற்சட்டி மூடியே
தெரியாமல் மூன்று சேலைமண் செய்து
ஒருசாமந் தீயிட ஓர்கம லாக்கினி
துருசு முடிந்தது சொல்லவொண் ணாதே. (31)

சொல்லவொண் ணாத துருசிது சுண்ணம்
எல்லாச் சரக்கையும் பெதிரிட்டுக் கொல்லும்
வல்லதோ ரோமமும் குருமுடிப்பாமே
கல்லதோ ருப்பு கண்ணநில உப்பே. (32)

ரோமச்சுண்ணம்.

நிலஉப்பு அடியும் நிறைசூடன் வீரமும்
கல்கிய ரோமமும் நன்முயனைக்கையில்
விலைபெத்த கண்ணீர் விசைகொண்டூட்டி
அலகிய வில்லைக் கவசம் புடம்போடே. (33)

போட்டபின் ரோமம் புகழ்கல்ல சுண்ணம்
வாட்டங்க ளில்லை மடக்குச் சரக்கெல்லாம்
காட்டங் கடல்நுரை நற்குரு வாக
சுட்டினிற் கேளுந யெடுத்துரைப் பேனே. (34)

கடல் நுரைச்சுண்ணம்.

உரைப்பேன் உரையொன்று உத்தமி யுப்பு
நிறைந்த கறியுப்பு நிதிவீர சூடனும்
துரைக்கிடை யாக நுணுக்கி யரைக்கத்
தரைக்கடங் காத நீர்விட் டாட்டே. (35)

ஊட்டிய கோழிப் புடமிடச் சுண்ணம்
அதட்டியே கொல்லும் கருசு வெருக்க
சட்டங் கடல்நுரை சுண்ணத்தை விட்டவர்
ஊட்டி முடம்போல அதரிடும் வாதமே. (36)

வாதங்கள் காண வகையொன்று விள்ளுவேன்
காத லெனுங்கிரு மூலர்கை யாடிய
நீதிய கல்லுப்புச் சுண்ணத்தை விட்டவர்
வேதனைகள் காணர் மிதமிஞ்சிப் போமே. (37)

மிஞ்சிய கல்லுப்பு வீசாயும் சமுத்திரம்
கொஞ்சிய பாறைத் தூருக்கீழ் விசாயும்
தஞ்சமீ தென்று தானறி யார்கள்
வஞ்சனை யாக மயக்கிடும் கல்லுப்பே. (38)

கறியுப்புக் கட்டு.

கல்லுப்பு மாகும் கட்டை வகைகேள்
கல்லதோர் சினம் நற்கறி யுப்பு
மெல்லடி சுத்தி விசேந்த நிலவுப்பு
கொல்லும் வெண்காரம் கூறுஞ்சவ் வீரமே. (39)

வீரமும் பூரமும் விளங்குபூ காகமும்
வளரோமச் சுண்ணமும் வளர்கல்லுச் சுண்ணமும்
பண்பா யணைக்கச் சாரநீ ராலேத்
தன்மைய தாகத் தானெட்டிக் கொள்வதே. (40)

ஊட்டி யொருமுழப் புடமிடச் சுண்ணம்
காட்டமா யெந்தச் சாரக்குமே லச்சுண்ணம்
வாட்டிட வெல்லாச் சாரக்கு மெழுகாம்
காட்டிய தீயி லுருக்கண மாமே. (41)

உருக்கினஞ் சுட்டுக் குலோகமும் பேதிக்கும்
பருக்கிய சூதத்தைப் பற்றிகொள்ளுநம் பச்சை
பெருக்கிய சுண்ணம் பேசிய சிங்கிக்
கருக்குள்ள செய்திக் கபடில்லைச் சொன்னேனே. (42)

சொன்னேனே கருக்கள் தொழில்பாரு வாதிகாள்
சொன்னேன் குருக்கள் சொற்றவ ழுதே

சொன்னேனண் ணைகண்ட செய்திக ளெல்லாம்
சொன்னேனுண் வாதத் தொழிலின் விபரமே. (43)

விபரமாய் விண்டேன் வேதையைப் பாரு
உபரச் சத்துக் களங்கத் தொழிலும்
சுபரசக் கட்டுஞ் சோதிசெந் தூரமும்
சபதமும் வந்தாலே தான்போடு வேதையே. (44)

வேதையி தேதுக் காண்பது யேது
வேதைகள் பொய்யென்று விள்ளவொண் ணாது
சோதி மயமே தொழில்கரு வெல்லாம்
நீதியா யின்னஞ் சலக்குரு செய்தியே. (45)

திரிவங்கச் சுண்ணம்.

செய்திகள் சொல்வேன் குருக்குத் துரையாய்
தொய்தகா ரீயமும் மஞ்சிடை யாக
வெய்திடைச் சூதம் மாறிடை யாகக்
கொய்திடும் ஈகம் யேழிடைக் கூட்டே. (46)

கூட்டிடு சூடன் ஒன்றுகால் வீரன்
நீட்டடி யும்கறி யுப்புச் சுண்ணமும்
வாட்டமில் லாதே நிலவுப் போரிடை
நாட்டிய கடல்நுரைச் சுண்ணம் ரசமுடன் (47)

ரசமுடன் பூநாகச் சுண்ணமும் கூட்டி
நிசமுடன் கள்ளு யெருக்கலம் பால்விட்டு
வசிய அலரத்து வளர்துரு சொன்றுக்கு
வசமுடன் பொத்தி வளமுடனே செய்வாய். (48)

செய்திடு சட்டியிற்றான் திருவா மண்ணைவைத்து
தொய்திடு கடுவேயிந்தத் துருசணிக் கவசம்வைத்து
வெய்திடு மேற்சட்டித்தான் விரிவது தெரியாமற்றான்
செய்திடு நீதான்மூன்று சேலைமண் செய்துகொள்ளே. (49)

சேலைசெய் சட்டிதன்னைத் தீயெரி கமலமாக
நீலங்கள் பொங்கியந்தத் துருசது நீரதாகும்
ஆலங்க ளுண்டகண்டன் அநிலனை தப்பாதிந்த
கோலமூட் குருத்தருசிற் கோடிதான் வேதைதானே. (50)

வேகையபாம் அண்டகண்ணீர் விளாங்கிய லிங்கந்தன்னை
சீதியா மெழுகதாகும் நிசமுள்ள வேகையாகும்
வாதியாள் நந்தி ஆட்டம் வளமுடன் தண்ணீருண்டாம்
சூதத்தைதக் கட்டிவைக்கும் சுருக்கிடக் காயிலாகும். (51)

ஆட்டிய சூதந்தன்னை யாவிதே ரைத்துப்பூசி
சேடிய புடமேமூன்று புடமிடச் செந்தூரந்தான்
நீடிய வெள்ளிநூறு நிதிபெற வுருகும்போது
வாட்டிய ரசசெந்தூரம் மூன்றிடப் பத்துமாத்தாம் (52)

காந்தசத்தூது.

மாற்றிது புடத்துக்கேதான் வளர்தங்க மிறங்குமப்பா
பாற்றது சொன்னேனின்னம் பழமையாய்க் குருவொன்றேகேள்
நீற்றிய காந்தமஞ்சு நிலைபொரி காரமொன்று
காத்தரி தாரசாரம் பாஷாணஞ் சூதமொன்றே. (53)

ஒன்றிதோர் வகைக்கித்தப்பா தொக்கவே கூட்டித்தட்டி
நன்றிகொ ளண்டடம்வெள்ளைக் கருவிலே யெருக்கலம்பால்
தன்றிட விட்டபின்பு சூழநற் சுலிமேயாகும்
அண்டது விட்டரைத்து உலர்ந்தபின் பிசின்பதத்தில். (54)

பதத்திலே யெடுத்துவச் சிரக்குகையி லிட்டுநன்றாய்
விதத்துடன் குகைபழுக்க மீரவே யூதிப்பின்பு
இதத்துடன் மூன்றுதாரம் இன்பமாய்க் குகையழுக
பதட்டமில் லாமலாறிப் பின்னெடுத் தெத்தானீயம். (55)

சுயந்தான் காந்தமீய மிதனுடன் தங்கம்கூட்டி
மாய்ந்தமேதார் நாகங்கூட்டி மயனமாய் அயமுங்கூட்டி
வாய்ந்தமேதார் கிண்ணாங்கட்ட வளமுடன் சூதங்கட்டும்
ஆய்ந்திடுந் சாக்கையெல்லாம் அதட்டியே கொன்றுபோடும். ()

நவசீசாரக்கட்டு.

போடுவ தல்லால்வேறை போக்கினி சொல்லமாட்டேன்
கீட்டிய சவுக்காரத்தின் நீருடன் உமிழ்நீர்கூட்டி
ஆட்டிய சுவச்சாரத்துக் கப்பியோர் கலசத்தன்னில்
வாடிய புனிச்சிராயை வளமுடன் சுட்டுப்போடே. (57)

கட்டிடும் சாம்பல்தன்னை சூழ்புதுக் கலசத்தன்னில்
இட்டமாய் நடுவே வைத்து இதமுட னெடுத்துக்கொண்டு

திட்டமாய் ஓடுமுடி சீலடண் செய்துகொண்டு
சட்டமாய்க் கசபுடத்திற் சாதந்தான் கட்டிப்போச்சே. (58)

கட்டின சாரந்தன்னைக் கதிர்த்தகோர் நீரதாக
விட்டிடு புசுசூழலம் வேண்டிய சாம்பல்பண்ணி
ஓட்டிய கழுதைநீரால் உசிதமாய்ப் பிசைந்து அந்தக்
கட்டின சாரத்துக்குக் கவசமாய்ப் பொதிந்துபோடே. (59)

போட்டபின் காட்டையொன்று புடமிட நீரதாகும்
சீட்டிய அடியும்சூடன் நிலஉப்பு வீரங்கூட்டி
ஓட்டிடு சாரநீரால் அதுகாடைப் புடமேபோட
வாட்டமில் லாதசாரச் சுண்ணமாங் குருவுமாகும். (60)

குருவிது தாரத்துக்குக் கூட்டியே கவசம்பூட்டி
வருந்தியிற் காட்டக்கட்டும் வளமாலின் தேவிகட்டும்
தருவீங்கந் தன்னைக்கொல்லுந் தயவுடன் கறியிலாடும்
இருபது கழஞ்சுவெள்ளி யியலவே ஆருமாத்தே. (61)

நாகக்கட்டு.

மாத்தது ஆறுகாணும் வளர்கின்ற புடத்துக்கேதான்
மாத்ததது யிறங்குந்தங்கம் வசியில்லைப் பசும்பொன்னாகும்
நீற்றுள்ள சாரக்கட்டு நீதியா யொருமஞ்சாடி
ஏற்றுள்ள காந்தமீயம் மஞ்சாடி அரையுங்கூட்டே. (62)

அரைத்திடும் உமிழ்நீராலே அரியதா கக்கட்டிக்கும்
நிறைத்ததிற் றடவியேதான் நிசமுட னுலர்த்திப்பின்பு
வரைகொள்முத் திருக்கஞ்சி கடல்நுரை ரெண்டும்கூட்டி
அரசம் பழுத்தின்சாத்தா லரைத்துப்பின் பொதிந்துபோடே ()

பொதிந்தது உலர்ந்தபின்பு புகழ்நல்லகுகைக் குள்ளேதான்
இதஞ்சிறு செருப்படி யிலையது தலைவைத்து
பதிவுடன் நாகக்கட்டி பரிவுடன் நடுவேவைத்துச்
சிதமுமற் சில்லுபோட்டுச் சீலமண் செய்துபோடே. (64)

போட்டபின் காடைகாலு புடமிடக் கவுதாரிக்கி
நீட்டியப் புடந்தான்மூன்று நிசமுள்ள குக்குடந்தான்
நாட்டிய புடமேமூன்று நலமிதார் குசமுண்டாக
மூட்டிடு புடந்துக்கெல்லாம் வகையதாய் மூட்டச்சொல்லே. ()

சேந்தூரம்.

சொல்லுந்த நாகக்கட்டும் சென்றிடச் சூதங்கட்டும்
கல்லதோர் கறியிலாடும் ரசமணிக் குளிகையப்பா
வல்லதோர் சேந்தூரந்தான் வளர்கெந்தித் தயிலந்தாக்கச்
சொல்லிவாண் ணுமுருக்கம் பூநிறஞ் சேந்தூரந்தான். (66)

சேந்தூரம் ஒன்றுவெள்ளி யிருபதிற் சேர்க்கவேதான்
வந்திடு மாற்றுப்பத்து வளர்நாகங் கட்டினத்தை
சேந்தூர மாகக்கெந்தித் தயிலத்திற் சிவப்புமீறும்
மந்திரச் செம்புஒன்றில் மஞ்சாடி கொடுக்கமாத்து. (67)

சவுக்கார எண்ணெய்வாங்க.

மாற்றுபத் தாணிக்கேதான் வளரெட்டு மாத்தேயாகும்
நீற்றுள்ள சவுக்காரத்தை நிசமுடன் சுண்ணம்பாக்க
னத்தகோர் நுதுவாகாப்பெண் ணின்நீர் படிரெண்டிற்றான்
காத்திடும் சுண்ணம்புக்கல் பாதியும் மடியும்பாதி. (68)

பாதியாய் நீத்தித்தானே பண்புட னதனுமுன்னே
நீதியாய் நீரைவாங்கு யிருந்ததைத் தெளியவைத்து
ஓதிடும் பீங்கானிற்றான் ஒளியுடன் விட்டுக்கொண்டு
சாதினை சவுக்காரத்தை உரைத்திடத் தண்ணிவிட்டே. (69)

தண்ணியை விட்டுமூடித் தான்பத்து நாழிகைதான்
எண்ணைமா யிருக்கவெண்ணெய் இளகியே தண்ணிமேலே [க்க
ளண்ணெய்யெல்லா மிதக்குமப்பா யிருத்தப்பின் னுள்ளேபார்
வண்ணமா யுரைந்திருக்கும் வெயினில் வைக்கப்பின்டு. (70)

வைக்கப்பின் வழலியப்பாச் சுத்தனப் பொடிபோலாச்சு
குக்குடம் வெள்ளைதன்னில் யெருக்கலம் பாலிலிட்டு
வைக்கவே தெளியுமந்த தெளிவிட்டுச் சவுக்காரத்தை
சிக்கென்ன வுரைத்துவில்லைத் திடமுடன் பிடித்துக்கொண்டே

கொண்டபின் னுலர்த்திப்பின்டு கூறுவேன் கவசமப்பா
ரெண்டிடச் சினச்சுண்ணம் உவராட்டில் நிலவுப்புந்தான்
கண்டதோர் கறியுப்புந்தான் கதிருரு வண்டுங்கூட்டி
மூண்டிடு நீத்துக்கல்லு யுவருமாய் நீத்தினத்தே. (72)

நீற்றுடன் சம்பளத்தால் நீசத்தோ டரைத்துக்கொண்டு
நீத்திய வழலைக்கப்பி நிசமொரு புடமேபோட
நீற்றென்ன சுண்ணும்பப்பா நிலையில்லைக் கவரோகோடி
பார்த்தது கண்கண்டேன்றான் பண்புடன் செயநீர்போக்கே. ()

போக்கென்ன சொல்லக்கேளு புளிரண்டு சாரமொன்று
தாக்கென்ன இந்துப்பொன்று தருவெடி யுப்புரண்டு
வாக்கென்ன சூடலென்று வளர்கின்ற கல்லுப்பொன்று
பாக்கடி நிலஉப்பாலே பண்புட னரைத்துக்கூட்டே. (74)

கூட்டிய வில்லையாக்கி குருபுட மெரியிட்டேதான்
தீட்டிய சுண்ணமாகும் திங்களில் வைக்கச்செயநீர்
வாட்டமில் லாததிந்த அறுவகைச் செயநீர்தானே
மூட்டிய போக்கெல்லாந்தான் முழுக்கட்டு செயநீர்தானே.(75)

தானென்ற செயநீர்தன்னை சகலதோர் முறைக்குங்கூட்டு
ஊனென்ற செயநீரொன்று உரைக்கின்ற சுண்ணும்புக்கு
வானென்ற கடல்நுரையை மயமூடன் சுட்டுநீத்தி
சீனனைக் கட்டிஆட்டிச் சிறுபுடம்போடச் சுண்ணம். (76)

சுண்ணாந்தா னெட்டுச்சத்தி தாயது யெட்டுஉப்பு
அண்ணலே கல்லுப்பொன்று அரைத்துமே நிறப்பிப்பின்பு
வண்ணமா யிவைகளெல்லாம் வகையுடன் சேர்த்துக்கொண்டு
விண்ணைமில் லாமல்செய்தால் விகசிதந் தெரியுமப்பா. (77)

எப்பாரி லுள்ளோர்க ளியல்பைநான் சொல்லவில்லை
ஒப்பாக உனக்குயா னும் உண்மையாய்ச் சொல்லிவிட்டேன்
துப்பாகச் சுண்ணச்செயநீர் சுருக்கிட்டு ஆட்டிக்கொண்டு
மெய்ப்புடன் மால்தேனிக்கு விருப்புமாய்க் கவசங்கட்டே. (78)

கட்டியே இரவிகாணக் கண்டபின் அஞ்சுசுண்ணம்
கெட்டியே குகையில்வைத்துக் கெசபுடமூதச் சுண்ணம்
மட்டில்லா தாரச்சுண்ணம் வங்கத்துக் கப்பியூதத்
திட்டமாய் நிமிளைக்கப்பி சிறந்தூத சுண்ணமாமே. (79)

சுண்ணாந்தான் சாரமப்பா தூநுசது வெந்துநீறும்
சுண்ணாந்தான் சூதமப்பா துடிதங்கம் நல்லசுண்ணம்

சுண்ணமாந் தங்கத்தோடே துடிவீரன் விங்கங்கூட்டி
திண்ணவே வழலிற்கூட்டிப் புடமிடச் செந்தூரந்தான். (80

செந்தூர வீராக னொன்று வெள்ளி இருநூறுக்குச்
செந்தூரம் கொடுக்கவேவதை மாத்திருபத் தேழுயாகும்
வந்தேதார் செந்தூரத்தை வளர்கின்ற மெழுகுநீரால்
தொந்திக்கச் சுண்ணநீரால் தொய்ந்தரை மெழுகதாமே. (81)

மெழுகுடன் சாரங்கூட்டிப் பீங்கானில் வைக்கநீராம்
ஒழுகிய சங்குவீரம் உரம்வெள்ளை யப்பிரேகம்
வளமுடன் மலையுந்தண்ணீர் வளர்கின்ற லோகந்தண்ணீர்
இளகிய நாகந்தண்ணீர் இதில்ரசந் தண்ணீராமே. (82

ரசத்தண்ணீ ருடனேவீரம் மாட்டியே தருசிற்பூசிப்
பசையுடன் தியிலாட்டப் பசுப்பில்லாச் சிங்கிக்காச்சு
நிசமொரு புதுக்குடத்தில் நிறையமேவ ரசத்தைவிட்டு
வசியில்லாக் குடத்தின்வாயில் வளமதாய்ச் சிங்கிபூட்டே (83)

கோரக்கர் வகார சூஸ்திரம் ஈ.

முற்றிற்று.

கோரக்கர் வகாரசூஸ்திரம் நூறு யென்று பேற்பட்டிருக்கிறது என்னிடத்திலிருந்த பேட்டில் 83-பாட்டுமட்டிலிருந்தது. அடியில் கண்டவரிட மிருந்த பேட்டில் 70-பாட்டுபட்டுமிருந்தது. மீதம் 17 பாட்டு அகப்படவில்லை. ஆகையால் இந்த பேடி நூறு பாட்டுவைத் திருக்கிற புண்ணியவானகள் மீதம் 17 பாட்டுஷோடும் பழுதி அனுப்பினல் அதையுஞ் சேர்த்து அச்சிட்டு அவருடைய பேரும் போட்டு ஒரு புத்தகம் இலவமாயனுப்பக்கூடும்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த மகம்மதுசாயபுபுரம் அருளானந்தப் பிடகர் அவர்கள் குமாரர் சுந்தரலிங்கபண்டிதர் அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குருவேதுணை.

எண்பத்தெட்டாவது:

திலோர்த்தமை திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானச் சுருக்கம் உசு.

ஆதி யந்தமொன் றான பராபரம்
சோதி செஞ்சுட ரான நிராதரம்
நாத கீதமுண் டானசி தம்பரம்
வேத மாமணி பாதம் பணிகுவாம். (1)

மூத்தப் போல மூளைக்கின்ற யோகமும்
வெத்தி யாக விளங்குமெய்ஞ் ஞானமும்
சித்தி யாகச் சடம்பொன்போ லாகவும்
சித்தம் வைத்துத் திலோர்த்தமை செப்புவாள்: (2)

செப்பும் நாசிப் புருவ நடுவதில்
சிந்தை வைத்து வங்கென்று வாங்கிடு
மூப்பத்திரண்டு தரம்மே சிக்கவே
மூனைந்த திற்பாதி சிங்கென் றேறத்திடு
தப்பி தங்கள்வ ராமலைப் போதும்நீ
சாதித் தேவர யோகம்நி லைத்திடும்
அற்ப மென்று மனதிலெண் ணுமலே
அழுதித்திப் பார்க்க அமுதம் பொழியுமே. (3)

வெண்பா.

பொழியு மமுதத்தைப் புத்தியுட னேபுசிக்க
வழிதுணையாய் வாலை வசனிப்பாள்—பழியும்வரா
தெண்ணெல் மதியின் இருதயத் தீபம்வைத்து
அண்ணு தமருள் ளடை: (4)

வேறு.

அடைக்கவே உபாயமொன்று சொல்லக்கேளு
அரகரா கழுஞ்சிடைதான் சுண்ணம்பூநீர்
விடுத்தவுமி நீராலே விரவிற்கொண்டு
விளங்கியதோர் நாவடியி லொட்டாற்சுண்டு
தடுத்துநின்ற சல்லிவே ரறுத்துபுண்ணுக்
கனையாத்தம் பழவெண்ணீர் கொப்பளிக்க
நடுத்தமருண் ணுவுநுனி நலுவாதேகும்
நாகசர வாசியதை நடிவொண்ணுதே- 5)

ஒண்ணுன வாசியது மூவியாகும்
உத்தமனே விந்ததுவும் வாசியாகும்
பண்ணுன லோகத்து மாண்பர்கூடி
பலபலவா யலங்காரம் பண்பாய்வார
மூண்ணுன மூவிதனை அறியாமற்றான்
மூனைந்துசுட்டுக் கண்கெட்டுக் குரலுங்கெட்டு
மண்ணுன மக்கள்மனை பனைங்கள்தோத்து
மயக்கவெறி கொண்டலைந்து வாணப்பாற்தே. (6)

வேறு.

வாண மாகி வளர்ந்த புருவத்தை
ஊணிப் பார்க்கத் தலங்கள் தெரிந்திடும்
வேணு மென்றுமெய்ஞ் ஞானப் பெருவெளி
ஊணிப் பார்க்க ஒருபேத மில்லையே. (7)

பேத மில்லை திரணியென் சொல்வது
வாது மில்லை மணிவிளக் கானது
நாத வோமமும் மேருவுஞ் சிக்கிலல்
பாத கங்க ளெறிந்து பறக்குமே. (8)

வெண்பா.

பறக்குமே பாதகங்கள் பாழ்வினைகள் மந்திரங்கள்
தறக்குமே நின்சமுகங் கண்டால்—திறப்படுத்தத்
தன்னுக்குட் டானே தலைவன் றனையறிந்தால்
என்றைக்கும் சித்தா மியல். (9)

வேறு.

சித்தனை யாவதற்கு வகையைபக்கேளுந்
சிவசிவா பஞ்சகணை மென்றஞ்சண்டி
அத்தனடா அகாரமதை ஆண்டுசேவி
அரகரா உகாரசத்தி அன்பாய்ச்சேவி
முத்திபெறச் சத்திசிவம் முடித்தபின்பு
மோனமுடன் மகாரமதை முனைந்துசேவி
வெத்திபெற வேணுமென்றுற் சிகாரந்தன்னை
விரும்பிமன பூரணத்தைத் தினமுங்கொள்ளே. (10)

கொள்ளவே பூரணமும் ஆண்டுசென்றுற்
குடிலமென்ற சடத்திற்கு அழிவேபில்லை
வள்ளலை வங்கன்று வாசிவாங்கி
மீமல்வாசல் தனக்குள்ளே சிங்கென்றேத்து
அள்ளவே கண்டத்தில் அங்கென்றேட்ட
அரகரா யிராறும் அடங்கும்வீட்டில்
விள்ளவே வில்வநாத்த சரம்பெலத்தால்
மெய்ஞ்ஞான தீபத்துக் கழுதான்பாரே. (11)

வெண்பா.

பாரே நயனத்தைப் பத்திரில் தொட்டதிது
நேரே நடுமையம்நீபாரு—ஊரெல்லாம்
ஒன்றுகத தோணுமத னுண்மை பரவெளிதான்
நின்றுடுங் சோதி நினை. (12)

வேறு.

நினைத்தேவொரு புனற்போலவே சித்தாலனை மறைத்து
வனத்தேபொறி கனற்போலவே மலர்ப்பாவையை கிறுத்தி
நினைத்தேவொரு கலைமூக்கினிற் புகைபோலவே சிவக்கும்
கணைப்போதுநீ மறக்காமலே நினைத்தாலொளி காட்டும். (13)

வெண்பா.

காட்டிங் கனகசுனை கண்டவர்கள் விண்டதுண்டோ
ஆட்டுங்கால் மூல மறிவாரோ—ஏட்டுடைய
விண்டவர்கள் கண்டதில்லை மேதினியி லெயொருவர்
கண்டவர்கள் விண்டதில்லை காண். (14)

காட்டுங் கனகசபை கண்டவுட னேதனக்குத்
தேட்டுந் திரவிய ஞ்சம் பொன்னென் கான்—கூட்டமென்ன
கண்டவிட மெல்லாங் கனகஞ் சொரிந்துவிடும்
அண்டபரன் சொன்ன தறி. (15

வேறு.

அறியவே உண்மையுனக் குள்ளேகேளு
ஆழிம்புபொய் கொலைகளவு அகலத்தள்ளி
நிறையாக யெக்காலும் குருவின்பாதம்
நிச்சயமாய் மனதிலெண்ணி சரஸவீசத்து
முறையோடே குருசொன்ன படியேசெய்தால்
மூவுலகு முனதுவசம கைகுளளாகும
கறையேற மாட்டாத படியாவ்வைமக்தா
காணுவதும் அளிவதுவுங் கணங்கள்தானே. (16)

வேறு.

கணங்க ளான பெரும்பூதக் காட்டினிற்
சுணங்க ணைப்போற் சுருங்கி யிருந்தகை
மணங்கு விந்து வணங்கியே தானடிணல்
இணங்க னெஞ்சத் திருந்தது சோதியே (17)

சோதி யாகச் சுருக்கத்தைச் சொல்லுவேன்
வாதி யானகண் ணுக்குச் செவிமூக்கு
நீதி யான மனமொன்றைப் புக்கிறற்
சோதி யெல்லாம் கூணத்திற் றெரியுமே. (18)

தெரியு மென்று நினைத்தலுந் தானென்ன
அறிவு கொண்டகண் டத்தினி லேறியே
புரிய மாகப்பொற் கம்பம் பிடிபட்டாற்
சிறிய வண்போல் கூணத்தே அகத்திடே. (19)

வெண்பா.

அகத்திலே கோபமதை ஐம்புலனைக் கண்டும்
வகையாகச் சென்றுல் வழங்கும்—சகமுழுதும்
பேசாதும் பேசுமது பேய்மக்கள் வாய்க்குமே
ஆகாயந் தானேயென் றறி. (20)

வேறு.

அறிந் திந்த மதியுப் பதனிலை
நிறைந் தினிப்பு நிவசமதா கிடும்
தெரிந்த வானந் தெளிந்திடும் பூவினற்
கறைந்த சூதமுங் கட்டினின் முடுமே. (21)

ஆடும் லிங்கம் அரிதார வீரமும்
வாடும் வங்கம் வலுவான நாகமும்
நாடு மேரு தனில்ரசம் சிக்கிலை
காடுங் கலலுங் கனகம் விளையுமே. (22)

வேறு.

விளையுமென்று வேலைசெய்தால் விளைந்திதபோகும்
விளையாதென் றேநினைத்தா லாகாதப்பா
களையெடுக்கா விட்டாக்கால் பயிர்தானேது
கருத்துடனே கண்டறிந்தால் களையுமாகும்
கிளையாக நீயிருந்து சூட்சங்கண்டால்
கிட்டாத பொருளெல்லாங் கிட்டிப்போகும்
துளைவிழுந்த மாமதுவுந் தளிர்த்தாப்போல
தோற்றத்தி லண்டமதிற் பிண்டமாச்சே. (23)

அண்டபிண்டம் ரெண்டையுமே சமமாயாக்கி
அசத்திதுசத் திதுவென்றே யறியாமற்றான்
பண்டுவந்த தேகமதை யின்னதென்று
பார்த்தறிய வகைதெரியா பரமஞானி
கண்டுகொண்ட சாஸ்திரத்தி னுட்பந்தன்னை
கருத்துடன்கண் டறிந்துதிரு மூலர்தம்மைத்
தொண்டுசெய்து யிதையறிந்து வந்தேனப்பா
தொகுப்பாகச் சாஸ்திரத்தி னுண்மைபாரே. (24)

பாரப்பா கட்டுனீதார் உப்பைச்சேர்த்தால்
பண்பாக யெழும்பலாம் மதியின்மட்டும்
நேரப்பா அயனெழுத்தை மாற்றிவைக்கும்
நேர்மையாய் தேகமதின் சட்டைபோக்கும்
சீரப்பா இத்தேகம் வயிர்மாகும்
திரமான ஒளிதீசும் நாதங்கேட்கும்

கூரப்பா நித்திரைதான் வரமாட்டாது
குருவான உப்பரிந்தால் நிரமதாச்சே. (25

ஆச்சுதிந்த பச்சையுப்பை தின்றுயாகில்
ஆகாது உப்பாலே நரையுண்டாகும்
பேச்சப்பா புளியாலே நிரையுண்டாகும்
பெலமாக வேணுமென்றால் வகையைக்கேளு
வாச்சுதிந்த கட்டுப்பு சோத்தாயானால்
வகையுண்டு பலமுண்டு நரையுமாறும்
ஏச்சிதுவென் றேநினைத்து விட்டாயாகில்
எப்பொழுதுங் கண்டறிய நிலையோயில்லை (26

வேறு.

நிலைமையாக ரிஷிசித்தர் கல்கிறார்
தலைமையாக அறிந்தவர் ஞானியே
புலைமையானயென் புன்சொல்லை நம்பினால்
வலுமையானதோர் ஞானமும் வாய்க்குமே. (27

திலோர்த்தமை ஞானச் சுருக்கம் உசு

மூற்றிற்று.

திருச்சி மேட்டு சிந்தாமணி வைத்தியம், தி. க. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களிடமிருந்து வாங்கியச் சுட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் முச்சிடலானது.

குருதேவதுணை.

தேவ, ரிஷி, முனி, சித்தர்கள்
இருவாய்மலர்ந்தருளிய
யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டின்
ஏழாம் பாகத்திற் சொல்லியிருக்கிற
முக்கியவிஷயங்கள்.

ஐயா! இதற்கடுத்த ஏழாம்பாகத்தில் சட்டைமுனி, காலாங்கி நாதர், இராமதேவர், ஈஸ்வரன், பிண்ணாக்கீசர், காசிபமுனி, ஜனகர், அகப்பேய்ச்சித்தர், விளையாட்டிச்சித்தர் முதலிய மகரிஷிகளால் அருளிச்செய்யப்பெற்ற இருபத்தைந்து சாஸ்திரங்களில் அடங்கிய விஷயங்களை இதனடியிற் காணலாம். அவையாவன:—

முதலாவது: சட்டைமுனி ஞான சாஸ்திரம் நூறில், மூலமுதல் ஆறுதலம் மேலாறுதலம் பராபரமூர்த்தி விபரங்களையும், பிரிதிவி அப்பு தேயுவு வாயுவு ஆகாச விபரங்களையும், அகார உகார மகார காரணம், சுழிமுனை விபரங்களையும், பகலிரவு அற்ற இடத்தின் விபரங்களையும், யோக ஞான கேசரி சத்தி விபரங்களையும், ஆதியனாதிவஸ்து குளிகை மும்மூலஞானி விபரங்களையும், ஆகாயம் பிராணயவாசி ஆதி குருவருள் அஞ்ஞானி விபரங்களையும்;

2-வது: சட்டமுனி ஞானவிளக்கம் ஐம்பத்தொன்றில், வேதாந்தம் சித்தாந்தம் பராசத்தி தெரிசனம் மவுனாசக் குளிகை மவுனதீட்சை நிராமய விபரங்களையும், வாசி வசப்படும் விபரங்களையும், நடுவணை காட்டம் தயிலமுறை அடிநடுமுடி விபரங்களையும், சூரணம் சத்திபூசை காமப்பால் கானற்பால் நாற்பத்தி முக்கோண சக்கரம் பூஜாவிதி சித்தி விபரங்களையும்;

3-வது: சட்டமுனி தீட்சை கற்பம் ஒன்பதில், கற்பமுறை குருமுறை தசதீட்சை காகிமுனி நாட்ட விபரங்களையும்;

4-வது: சட்டமுனி சூதகற்பம் ஏழில், சூதசூரண கற்பமுறை விபரங்களையும், பத்தியபாகம் கைபாகம் செய்பாகத்துக்குரிய விபரங்களையும்;

5-வது: சட்டமுனி திருஷ்டி ஸ்தாபனமாதி பன்னிரண்டில், திருஷ்டி சமாதி தியான லட்சண விபரங்களையும், ஞானகற்பமுறை ஞாதங்கட்டி முறை, சோதிப்பா லருந்துமுறை, கெவுனம் பாயுமுறை, இவை முதலிய விபரங்களையும்;

6-வது: சட்டமுனி பரிபூரணம் பதினொன்றில், மூச்சுந்தி செல்லும் வழி, மூலம்பார்க்கும் வழி, நந்தி கணேசன் சந்திக லெட்டினன் விபரங்களையும், மதியமுத யோக ஞானசித்தி, வாசிமூலம் காயசித்தி குண்டலிசத்தி முதலிய விபரங்களையும்;

7-வது: சட்டமுனி வேதாந்த சூஸ்திரம் எட்டில், வேதாந்த மூடிவும் சோதி தெரிசன காட்டம் அஷ்டபந்தி பிராணைய விபரம் அஷ்டமாசித்தி வகையராமூலமந்திரம் சொந்தர முறை பரகதிக்குரிய முதலிய விபரங்களையும்;

8-வது: சட்டமுனி நிகண்டு சூஸ்திரம் ஐம்பத்தொன்றில், குரு மூடிக்கும் பாகம் சுண்ணம் நவகோண அட்சர விபரங்களையும்;

9-வது: சட்டமுனி வாதசூஸ்திரம் இருநூறில், சமுக்காரம் குரு மூடிக்கும் பாகம், சுண்ணமுறை சொந்தர முறை செயநீர் வகை முறை காயசித்தி முறைக்குரிய விபரங்களையும், வாசிவசப்படும் விபரங்களையும், பிராணைய விபரங்களையும், சுந்தர சமாதி விபரங்களையும், சொரூபமணிக்குளிகை காந்தக் கிண்ணம் கற்பமுறை முதலிய விபரங்களையும்;

10-வது: சட்டமுனி ஆத்மரத்ன ஞானம் இரண்டில், அஷ்டபிண்டமொன்றொன்றும், அண்டர்கோன் பதும் முதலிய விபரங்களையும்;

11-வது: சட்டமுனி குருசூஸ்திரம் இருபதில், மூப்பூவினால் குருமூடிக்கும் முறையும், அக்குருவினால் வகை சித்தியும, யோக ஞான சித்தியும், கற்பகோடிகாலம்வரையாழும் வகை விபரங்களையும்;

12-வது: சட்டமுனி சூஸ்திரம் ஆறில், அஷ்டாட்சரம், சரிகை கிரிகை யோகம் ஞானசித்தி விபரங்களையும், ரவிமதி விபரங்களையும், சிவயோக சித்தி விபரங்களையும்;

13-வது: சட்டமுனி வாதசூஸ்திரம் இருபத்தைந்தில், லிங்க மெழுகு வகை முதலிய விபரங்களையும், குருமூடிக்கும் பாகவிபரங்களையும்;

14-வது: சட்டமுனி கண்டகபட்சனி எண்பத்தொன்றில், பாச சத்தி தூணை, நிருமூர்த்தி ஸ்தானம், சிவயோகதூணை, மநோன்மணி கப், நிவ்வி நிருகடனசித்தி, பஞ்சகர்த்தாள் குருவுத்தி சித்தி, அஷ்ட கர்மசித்தி, அஷ்டபிஸ்டம் செவுனமஸ்ரீகுளிகை நிலதலவகை நிருஷி கற்பசுமாதி அஷ்டாங்கயோக விபரங்களையும்;

15-வது: காலாக்கினிருத்தர் கற்பவித்தி சூஷ்மதிரம் எண்பத்திநான்கில் அண்டர்பதங் காசுறும்மித்தம், சிவயோக ஞான விபரங்களையும், மூல மூதல் ஆறுதார விபரங்களையும், மேலாதார விபரங்களையும், நடுமனை சமஸ்டி விபரங்களையும், வாசிசித்தி விபரங்களையும், கற்பபூரை சித்தி விபரங்களையும், சூருவழலை கருவழலை விபரங்களையும், செவுனைசித்தி விபரங்களையும், மனோன்மணி சித்தி அஷ்டமாசித்தி, அஷ்டாங்கயோக சித்தி விபரங்களையும், ரசத பூரக கும்பக பூரை விபரங்களையும்;

16-வது: இராமதேவர் கண்டக பட்சனி நூற்றியொன்பதில், சவுக்கார குருமுறை, மைமுறை, மெழுகுமுறை, சொர்ணாரம் தாயில வகை விபரங்களையும், அஷ்டமாசித்து விபரங்களையும், சிவதீட்சை சத்திதீட்சை சிவயோக ஞான நிஷ்டை சகலசித்துக்கும் கருமானம் முதலிய சகல விபரங்களையும்;

17-வது: இராமதேவர் பரஞானகேசரி தாறில், பரஞான கேசரி சித்தி விபரங்களையும், சிவஞானயோகசித்தி ரவிமதி சுடர்சித்தி தேக சித்தி ரசகபூரக கும்பக பூரைசித்தி குரு உபதேச மார்க்கம் ஜல நீர் குருவேலை அஷ்டகர்ம வோம விபரங்களையும், கற்பசித்தி காய சித்தி ரசமணி விபரங்களையும், வாசியைக்கட்டி செவுனம் பாயும் வழி யும், சஞ்சாரசமாதி சித்தியும், நேத்திர சிந்தாமணிக் குளிகை விப ரங்களையும்;

18-வது: சுவ்வரன் வாக்கியசூஸ்திரம் அறுபத்தாறுமன்றில், சகல கலைக்கியானம், நந்திதேவருக்குபதேசம், மவுனஅட்சரம், பாசத்தி சதாசிவ தெரிசனம் மூலமுத வாறுதார தேவதை சித்தி விபரங்களை யும்;

19-வது: சுவ்வரன் வாக்கியப் பதினெண்ணில், நவக்கிரக சக்கரம் அதன் அட்சரங்கள் பூஜாவிதி முதலிய விபரங்களையும், சத்தி சித்திக் குரு விபரங்களையும்;

1697/2

4 சைவசித்தாந்தங்களின் முக்கிய விஷயங்கள்.

20-வது: காஞ்சிபுரஞானம் இருபதில், யோகசாதன கற்பமுறை நோன முதலிய விஷயங்களையும்;

21-வது: ஜனகர்ஞானம் இருபதில், அண்டபிண்டம் ரவி-மதி சுழி முதல விபரங்களையும்;

22-வது: அகப்பேய்ச்சித்தர் பூரணஞானம் பதினைந்தில், ஏகநி ராமயம்-சோதி-பூரணமெய்ஞ்ஞானம்-வாசி சிவயோகம் இடகலைபிங் கல சுழிமுனைமார்க்கம்-பஞ்சாட்சர விபரங்களையும், பரிசம் எட்டின் விபரங்களையும், நவவீணஞான விபரங்களையும், கலைமாறுதல்விபரங் களும்;

23-வது: அகப்பேய்ச்சித்தர் பாடல் தொண்ணூற்றில், பராபர வித்து நாதமனை தராதலமுற்பத்தி-பஞ்சபூதம்-தசநாடி விபரங்களை யும், தத்துவத்தின் விபரங்களையும், ஆட்சரம்-சோதிசொரூப தெரிச னம் முத்திமோட்சவிபரங்களையும்;

24-வது: விளையாட்டுச்சித்தர் ஞானசூஸ்திரம் பதினேட்டில், அண்டபிண்டம்-சத்திசிவம்-பரமாத்மா-பூரணமுத்தி மோட்சநிலை-ஏக பராபரவஸ்து வாசிசுழிமுனையிற் செல்லுமார்க்க விபரங்களையும், மெய்ஞ்ஞானயோகம் மூதண்டகோசாயம் லேகியம் குண்டலிசத்தி-பூர ணமதியமுதமார்க்கம் முதலிய விபரங்களையும்;

25-வது: விளையாட்டுச்சித்தர் பாடல் முப்பத்திரண்டில், ஆதிச த்திசிவம்-சோதிசொரூபவிபரங்களையும் பிரபஞ்சத்துள் இடம்பொரு ள்ஏவல் இவைமுதலியது பொய்ப்பொருள்-விளையாட்டென்றும், மெய் ஞ்ஞானமொன்றே மெய்ப்பொருள் என்றும், அதற்குரியவிபரங்களை யும் தெளிவாய்ச்சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றன;

முன்னர்சொன்ன ஆறுபாகங்களிலும் ஒளியாயுலாத்துள்ளதை கண்ணுய்த்தெரியவேண்டுமாதலால், ஏழாம்பாகத்தை வாங்கிவாசிக்க கண் ணு வினவுகும். தவசிரோமணிகளின் சாதுரியமதுர வாக்கியத்தன்மை களை இதனால் அறியலாம். ஆகையால் யாவரும் ஏழாம்வாசியத்தை யும் சேர்த்துப்பார்க்கும்படி கோருகிறேன்.

இப்படிக்கு,

இ. ராம. குருசாமிக்கோன்,

பூஸ்தசஞ்சாப் புதூர்மண்டபம் மதுரை.